

ဝဏ္ဏအောင်

ဝမ်းသာစရာရုပ်ရှင်ကဏ္ဍ

အကျဉ်းတန်ခိုးလေး၏
ဗွဲ့တစ်ဦး

ဒုတိယပိုင်း
အတ်သိမ်းပိုင်

BURMESE
CLASSIC
.COM

ဝဏ္ဏကောင်

အကျည်းတန် မလေး၏ဖြူစာရှင်

(ဒုတိယပိုင်း-ဇာတ်သိမ်း)

BURMESE
CLASSIC
.com

ပိရီသောအကြံအစည်

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်လျက် မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားကြသူများ သည် မြေပေါ်လဲကျနေပြီဖြစ်သည်။

သံမဏိကွင်းကိုင်ဆောင်သူအပါအဝင် အားလုံးခုနစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ရှမ်းစုလက်ချက်ဖြင့် သုံးယောက်လဲကျခဲ့ပြီး ရုတ်တရက် ရောက်ရှိလာသောဝမ်းလီ၏လက်ချက်ဖြင့် ကျန်လေးယောက် လဲကျ သွားခဲ့သည်။

ဝမ်းလီရောက်လာသည်ကိုမြင်သည့်အခါ ရှမ်းစု ကြောင်အမ်း အမ်းဖြစ်ကာ နောက်ဆုတ်လိုက်မိသည်။

ထိုတဒဂံအချိန်အတွင်းမှာပင်....

ဝမ်းလီသည် ရှမ်းစုလက်ချက်ဖြင့် လဲကျနေသူသုံးဦးအား ဓား တစ်ချက်စီခုတ်လိုက်သည်။

ရှမ်းစု မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ဟေ့လူ... ခင်ဗျားဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲဗျ”

၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ဝမ်းလီကရယ်မောလိုက်ရင်း...

“တစ်ခါတည်း ကိစ္စတုံးပစ်လိုက်တာလေ”

ပြောရင်း သူ၏ခါး၌ပေကျနေသောသွေးများကို သေဆုံးနေသူများ၏အင်္ကျီဖြင့်သုတ်ပစ်လိုက်လေသည်။

ရတနာခါးဝမ်းလီသည် အလွန်ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သူဖြစ်ကြောင်း ရှမ်းစုမျက်ဝါးထင်ထင်တွေ့မြင်လိုက်ရပြီဖြစ်ပါသည်။

“ခင်ဗျား ဒီလိုလုပ်တာဘယ်ကောင်းပါ့မလဲဗျာ၊ ကျုပ်ကသူ့ကိုစစ်ဆေးမေးမြန်းဖို့စိတ်ကူးထားတာဗျ”

ဝမ်းလီက....

“ဘာတွေစစ်ဆေးမှာမို့လဲ... သူတို့ကခင်ဗျားရဲ့ရန်သူတွေ မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားကိုဒုက္ခပေးနေတာတွေ့လို့ ကျုပ်ကဝင်ပြီးကူညီတာ၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုတောင် အပြစ်တင်နေသေးတယ်... ကောင်းသေးရဲ့လားဗျာ”

“ကျုပ်ကိုကူညီတာကျေးဇူးတင်ပါတယ်... ဒါပေမဲ့ ရက်ရက်စက်စက်ရှင်းပစ်လိုက်တာတော့မကောင်းဘူး၊ သူတို့ကိုစစ်မေးလို့ ဘယ်ရနိုင်တော့မလဲ”

ဤတွင် ရတနာခါးဝမ်းလီက....

“နေပါဦး... ခင်ဗျားဒီစကားပြောတာနှစ်ခါရှိသွားပြီ၊ ဘာတွေများစစ်မေးမှာမို့လဲ”

ဟုမေးလိုက်သည်။

အကျဉ်းတန်ပလေး၏ဖုန်းစာရှင် (ဒုတိယ) ❖

၇

ရှမ်းစုကလည်း....

“ခင်ဗျားမေးတာလဲ နှစ်ခါရှိပြီ... သူတို့ ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘာကြောင့် ကျုပ်ကိုလုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ဖို့ကြိုးစားကြသလဲ၊ ဒါတွေကို ကျုပ်သိချင်တယ်”

“ဟား... ဟား... ဟား”

ဝမ်းလီ သဘောကျစွာရယ်မောလိုက်သည်။

ရှမ်းစုက မိမိအား လှောင်ပြောင်ရယ်မောသည်ဟုထင်မှတ်သွားကာ....

“ခင်ဗျားဘာရယ်တာလဲဗျ”

ဟုအသံမာမာဖြင့်မေးလိုက်သည်။

ဝမ်းလီက အတန်ကြာအောင် ဆက်၍ရယ်မောနေလိုက်၏။
ပြီးမှ....

“ခင်ဗျား သူ့ကိုမေးလို့ကော အဖြေရမယ်ထင်သလား”

ရှမ်းစု ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်ရတော့သည်။

အနက်ရောင်ဝတ်စုံနှင့် ရုပ်ဖျက်ထားကြသူများသည် လွယ်လွယ်နှင့်အညံ့ခံမည့်သူများမဟုတ်ကြောင်း ရှမ်းစုနားလည်ထား၏။

ဝမ်းလီကဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားသာကျုပ်အိမ်လိုက်ပြီး ကျုပ်နဲ့အတူ အရက်သောက်မယ်ဆိုရင် အင်း... ခင်ဗျားသိချင်တာ အတော်များများကိုသိရလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

❖ ဝဏ္ဏအောင်

“ဘာ...”

မမျှော်လင့်သောစကားကြားလိုက်ရခြင်းကြောင့် ရှမ်းစုပါးစပ်
အဟောင်းသားဖြစ်သွားရလေသည်။

ဝမ်းလီကိုမျက်လုံးပြူး၍ကြည့်လိုက်ပြီး....

“ခင်... ခင်ဗျား ဒီကိစ္စတွေကိုသိနေတယ်ဟုတ်လား”

ဝမ်းလီခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ရှမ်းစုက....

“ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ”

“သိချင်ရင် ကျုပ်နောက်လိုက်ခဲ့ပေါ့ဗျာ”

ဝမ်းလီကပြောပြောဆိုဆို ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားလေသည်။

ရှမ်းစုမှာ ဂူငူကြီးရပ်နေသည်။

တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် ဝမ်းလီသည် အဝေးသို့ရောက်ရှိသွား
လေသည်။ ရှမ်းစုသက်ပြင်းချပြီး ဝမ်းလီနောက်သို့ပြေးလွှားလိုက်ပါ
သွားလေတော့၏။

၀၀၀၀

အကျဉ်းတန်ပလေးဇာလှိုင် (ဒုတိယ) ❖ ၉

ဝမ်းလီနှင့်ရှမ်းစုတို့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ပြေးလွှားထွက်ခွာ
သွားကြပြီးနောက်....

မကြာမီမှာပင်.... လမ်းကြားလေး၏တစ်ဘက်အုတ်နံရံပေါ်
သို့လူရိပ်နှစ်ရိပ်ခုန်တက်လာသည်။

အဘိုးအိုတစ်ယောက်နှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်တို့ဖြစ်ကြ
လေသည်။ သူတို့သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုအကဲခတ်ကြည့်လိုက်ကြပြီး
အလွန်ညင်သာပေါ့ပါးစွာဖြင့် ခုန်ဆင်းလာရင်း လမ်းကြားလေးထဲ
ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

အဘိုးအိုနှင့်မိန်းကလေးတို့သည် မြေပေါ်၌လဲကျနေသူများ
အနီးသို့ လျှပ်တစ်ပြက်ချဉ်းကပ်သွားကြသည်။ အနက်ရောင်ဝတ်ကာ
ရုပ်ဖျက်ထားသူခုနစ်ယောက်တို့ အတုံးအရုံးဖြစ်နေကြသည်။

အဘိုးအိုနှင့်မိန်းကလေးတို့က ထိုလူများ၏မျက်နှာဖုံးများကို
ချွတ်ကာစစ်ဆေးကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

အဘိုးအိုက....

၁၀ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“ဒီလူတွေဟာ သိုင်းလောကမှာနာမည်ရှိကြတဲ့လူတွေပဲ၊ ဘာကြောင့် မကောင်းတဲ့အလုပ်လုပ်ချင်ကြရတာလဲမသိဘူး”

မိန်းကလေးက....

“သူတို့ဟာ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းရဲ့ စည်းရုံးသိမ်းသွင်းခံထားရတဲ့လူတွေမဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ဪ... လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းအကြောင်း မင်းလဲကြားပြီးပြီကိုး၊ ကျားတောင်ကုန်းကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး နောက်ကွယ်မှာ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်း ပါဝင်ပတ်သက်နေမယ်လို့ ကျုပ်လဲသိသယဖြစ်မိတယ်၊ ဒီကိစ္စကို ပေါ့ပေါ့တန်တန်သဘောထားလို့မရတော့ဘူး”

“ဒါကြောင့် မေမေကကျွန်မကိုလွှတ်လိုက်တာပေါ့”

သူတို့နှစ်ယောက်စကားကောင်းနေစဉ်မှာပင်....

“အင်း... အင်း...”

မသဲမကွဲညည်းညူသံတစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် အဘိုးအိုနှင့်မိန်းကလေးတို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားကြလေသည်။

ညည်းညူသံထွက်ပေါ်လာရာဆီသို့ ဖြိုင်တူလိုလိုလှမ်းကြည့်မိလိုက်ကြသည်။ ထိုအခါ မြေပေါ်လဲကျနေသူခုနစ်ယောက်အနက် အစွန်ဆုံးမှလူသည် အနည်းငယ်လူးလွန်လှုပ်ရှားလာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

အဘိုးအိုက....

“ဟော... တစ်ယောက်တော့ အသက်ရှင် - သေးတယ်”

အကျဉ်းတန်ပလေးအိပ်စာရှင် (ဒုသိမ်း) ❖ ၁၁

မိန်းကလေး ဝမ်းသာသွားသည်။

“ကံကောင်းတာပဲ... သူ့ကိုခေါ်သွားပြီးဆေးကုသပေးရမယ်၊ သူသာစကားပြောနိုင်ပြီဆိုရင် ကျွန်မတို့ ပင်ပန်းဖို့တစ်ဝက်သက်သာသွားလိမ့်မယ်”

“ကောင်းသားပဲ... ခေါ်သွားကြတာပေါ့”

အဘိုးအိုသည် ထိုလူထံသို့လှမ်းသွားကာ ဖေးမပွေ့ထူရင်း ပန်းပေါ်ထမ်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် မိန်းကလေးနှင့်အတူ ပြေးလွှားထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

၀၀၀၀

သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိသောအိမ်ကလေး....

ချင်းချင်း၏အိမ်ကလေးဖြစ်ပါသည်။

ယခုအခါ ရှမ်းစုသည် ချင်းချင်း၏အိမ်လေးသို့တတိယအကြိမ် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီဖြစ်လေသည်။ ဝမ်းလီနှင့်အတူလိုက်ပါလာ မည်ကို ချင်းချင်းကကြိုတင်သိရှိထားပုံရသည်။

စားသောက်ဖွယ်ရာများ အရက်များဖြင့် တည်ခင်းစည်ခံရန် အသင့်ပြင်ဆင်ထားလေသည်။

ဝမ်းလီက....

“အရက်သောက်လိုက်ပါဦးဗျာ”

ပြောရင်း အရက်တစ်ခွက်ငှပေးလေသည်။

ရှမ်းစုကလွမ်းယူပြီး သောက်ချရန်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ရုတ်တရက် သူ၏မျက်စိထဲ၌ ကျားတောင်ကုန်းပေါ်တွင် အဆိပ်အရက်သောက်မိခြင်းကြောင့် မချိမဆန့်သေဆုံးသွားခဲ့ကြသည့် ဟိုကျောင်းနှင့်ထန်ကုတို့အားပြန်လည်မြင်ယောင်လာသဖြင့်....

မသောက်ဖြစ်တော့ဘဲ အရက်ခွက်ကို စားပွဲပေါ်ပြန်ချထား လိုက်လေသည်။

ဝမ်းလီ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကျားတောင်ကုန်းပေါ်က အဖြစ်အပျက်ဟာ ခင်ဗျားကို အတော်ခြောက်လှန့်နေတယ်ထင်ပါရဲ့”

ရှမ်းစုက ဘာမှမပြောဘဲနေလိုက်သည်။

ဝမ်းလီက....

“ကျုပ်တို့ကတော့အရက်မှာတော့ အဆိပ်လုံးဝမရှိပါဘူးဗျာ၊ စိတ်ချလက်ချသာသောက်ပါ။ ခင်ဗျား မယုံရင် ကျုပ်သောက်ပြပါ မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ရှမ်းစုအတွက်ငှထားသောအရက်ခွက်ကိုယူ ကာသောက်ချလိုက်၏။ ထိုအခြင်းအရာကြောင့် ရှမ်းစုမှာ အားတုံ့ အားနာဖြစ်သွားရလေသည်။

“မိတ်ဆွေ... ကျုပ်ကိုတစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ ကြုံတွေ့ နေရတဲ့ကိစ္စဟာ အင်မတန်ထူးခြားနေတယ်ဆိုတာ မိတ်ဆွေလဲ နား လည်မှာပါ”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ... ဒါတွေပြောချင်လို့ ခင်ဗျားကိုတမင် ခေါ်လာခဲ့တာ၊ သိုင်းလောကမှာလျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းပေါ်နေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားရိပ်မိလောက်ပြီပေါ့”

ရှမ်းစုခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

၁၄ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“ရိပ်မိပါတယ်ဗျာ... လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းဟာ သိုင်းလောကပျက်စီးအောင် နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ကြံစည်နေတယ်ဆိုတာကိုသိထားပါတယ်။ အတုမဲ့ဒေဝီရဲ့ သမက်ရွေးပွဲပေါ်လာတော့ ဒီကိစ္စကို ခုတုံးလုပ်ပြီး လူငယ်သိုင်းသမားတွေကို အကောက်ကြံခွဲတာဖြစ်မယ်လို့လဲထင်ပါတယ်။ ခင်ဗျားပြောပြစရာရှိတာ ကျုပ်ကိုပြောပြပါလား။”

ဝမ်းလီကလည်းခေါင်းညိတ်ကာ....

“စိတ်ချ ကျုပ်ပြောပြမှာပါ။ ကဲ... အရက် အရင်သောက်လိုက်ပါဦး။”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဝမ်းလီကအရက်တစ်ခွက်ငုံပေးပြန်လေ၏။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင် ရှမ်းစုကမငြင်းတော့ဘဲ အရက်ခွက်ကိုယူကာ တစ်ကျိုက်တည်းနှင့်ကုန်အောင်သောက်ပစ်လိုက်လေသည်။

အရက်မှာ အလွန်ညံ့သောအပေါစားအရက်ဖြစ်သည်။

သို့သော်....

အရက်ကောင်းသည် ညံ့သည်ကို ရှမ်းစုစိတ်မဝင်စားပါ။

သူစိတ်ဝင်စားနေသည်မှာ ဝမ်းလီပြောလာမည့်စကားများ ပင်ဖြစ်ပေသည်။

ဝမ်းလီက ဘာမှမပြောပါ။ အရက်ကို တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် သောက်နေသည်။

ရှမ်းစုကိုလည်း ငုံ့ပေးနေသည်။

ရှမ်းစုကလည်း အားတုံ့အားနာဖြင့်သောက်မိလေ၏။

အကျဉ်းတန်ပလေးတူးစာရှင် (ဒုတိယ) ❖ ၁၅

အရက်ဆိုသည်မှာ....

ကောင်းသည်ဖြစ်စေ ညံ့သည်ဖြစ်စေ မူးယစ်စေသည်ချည်းသာဖြစ်ပေသည်။

ဤအတိုင်းသာဆက်သောက်သွားပါက နောက်သုံးလေးခွက် လောက်ဆိုလျှင်....

ဣန္ဒြေပျက်လောက်အောင် မူးယစ်လာတော့မည်ဟု ရှမ်းစုဆင်ခြင်မိသည်။

ထို့ကြောင့် အရက်ခွက်ကိုစားပွဲပေါ်ချကာ....

“ကျုပ်တော်ပြီဗျာ”

ဟုပြောလိုက်သည်။ ဝမ်းလီက....

“ဘာလဲ... အရက်ကညံ့လို့လားဗျာ၊ အချိန်မရှိတော့လို့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်မဝယ်နိုင်တာနဲ့...”

သူ၏စကားမဆုံးမီ နံဘေး၌ရပ်နေသည့်ချင်းချင်းကဝင်ပြောလာလေသည်။

“ကျွန်မက အရက်အကြောင်းဘာမှနားမလည်ဘူးရှင်၊ အစ်ကိုက ဧည့်သည်ကိုကျွေးမွေးစရာရှိတယ်... အဲဒါ ဝယ်ထားလိုက်ဆိုလို့ ဝယ်လိုက်ရတာပါ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ၊ အရက်ညံ့လို့ ကျုပ်မသောက်တာ မဟုတ်ပါဘူး... နဂိုကတည်းက အရက်များများသောက်လေ့သောက်ထမရှိလို့ပါဗျာ”

၁၆ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ရှမ်းစုက အဆင်ပြေအောင် အလိုက်သင့် ကြည့်ပြောလိုက်ရလေသည်။

ချင်းချင်းက....

“စားသောက်စရာတွေကတော့ အဆီအငေါ့မှတည့်ရဲ့လားရှင်၊ ကျွန်မတို့က အိမ်ဖော်မထားဘူးလေ... အစ်ကိုဝမ်းလီကို ကျွန်မကိုယ်တိုင်ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးချင်လို့ပဲဆိုပါတော့”

ရှမ်းစုက....

“စားလို့ကောင်းပါတယ်ဗျာ... အရသာရှိပါတယ်”

ချင်းချင်းနှင့်ဝမ်းလီတို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်လွန်စွာမှပင်ချစ်မြတ်နိုးကြကြောင်း ဆင်ခြင်မိလေသည်။

သူသည်....

ဝမ်းလီကိုတစ်လှည့် ချင်းချင်းကိုတစ်လှည့်ကြည့်ရင်း....

“တော်တော် အတွဲညီလှတဲ့ချစ်သူတွေပဲ”

ရှမ်းစုသည် ယင်းသို့တွေးနေရာမှ အမှတ်မထင် ချမ်းချမ်းအားသတိရသွားလေသည်။

ချမ်းချမ်းနှင့်ချင်းချင်းတို့ကို မည်သို့မျှယှဉ်၍ရမည်မဟုတ်ပါ။

ချင်းချင်းကလှပချောမောသလောက် ချမ်းချမ်းကအကျည်းတန်အရပ်ဆိုးလွန်းလှပေသည်။

ချင်းချင်းသည် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာဆက်ဆံတတ်သည်။

စကားပြောချိုသည်။

အကျည်းတန်မလေး၏စာရင် (ဒုတိယ) ❖ ၁၇

အကျည်းတန်မလေးချမ်းချမ်းကမူ ဆက်ဆံရေးညံ့ဖျင်းလှ၏။
ဘုနှင့်ဘောက်ဖြစ်သည်။

ရှမ်းစုသည်....

ဝမ်းလီနှင့်ချင်းချင်းတို့ချစ်သူနှစ်ဦးကိုကြည့်၍ အဘယ်ကြောင့် ချမ်းချမ်းအားသတိရလာသည်ကို နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်သွားမိလေသည်။

အံ့ဩမဆုံးနိုင်အောင်လည်းဖြစ်ရသည်။

ရန်သူများအလယ်တွင် သူ့အား တစ်ယောက်တည်းထားပြီး ထွက်ပြေးသွားသည့်မိန်းကလေးကို....

မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ သတိရတမ်းတနေစရာမလိုပါ။

ရှမ်းစုသည် ဝမ်းလီတို့ချစ်သူစုံတွဲကိုကြည့်ရင်း....

“ခင်ဗျားတို့ဟာ တကယ့်ကိုလိုက်ဖက်ညီတဲ့လူနှစ်ယောက်ပါပဲဗျာ”

လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ချီးကျူးပြောဆိုလိုက်သည်။

ချင်းချင်းသဘောကျသွား၏။

“ခုလိုချီးကျူးတာကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်မကလဲ အစ်ကိုဝမ်းလီအတွက်ဆိုရင် အသက်ကိုစွန့်ပုံပါတယ်ရှင်”

သူမ၏စကားကြားရသည်မှာ ပီတိလွှမ်းစရာဖြစ်တော့သည်။

ဝမ်းလီကအားရပါးရပြီးရင်း....

“ချင်းချင်းက စည်သည်ရှေ့မှာတကယ်ပြောနေတာလား”

၁၈ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ဟုလှမ်းမေးသည်။

ချင်းချင်းက....

“တကယ်ပေါ့ အစ်ကိုရယ်၊ ဘာလဲ အစ်ကိုမယ့်ဘူးလား”

သူမသည် ပြောရင်း ဝမ်းလီအား ချစ်စဖွယ်မျက်စောင်းလေး
ထိုးလိုက်လေသည်။ ဝမ်းလီက....

“တကယ်....”

“တကယ်မဟုတ်ဘူး... ဆယ်ကယ်... ဟင်း... ဟင်း”

ချင်းချင်းရယ်မောနေစဉ် ဝမ်းလီထိုင်ရာမှထလိုက်လေသည်။

ချင်းချင်းအနီးသို့ချင်းကပ်သွားပြီး လည်ပင်းကိုလက်နှစ်ဖက်
ဖြင့်ညှစ်မလိုလုပ်ကာ....

“ညီမ တကယ်သေစုံတယ်ဆိုရင် အစ်ကိုကလည်ပင်းညှစ်ပြီး
သတ်လိုက်မယ်... ဟုတ်ပြီလား”

ဟုပြောလိုက်သည်။

ချင်းချင်းက....

“အစ်ကိုသတ်ရက်ရင် သတ်လိုက်ပါ”

လည်တိုင်ကျောလေးပေါ်လာအောင် မေးလေးမော့ကာပြော
လိုက်သည်။

သူမ အပြုံးမပျက်ပါ။

ဝမ်းလီရယ်မောလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ... အစ်ကိုတကယ်လုပ်လိုက်မယ်နော်”

အကျဉ်းတန်ပလေး၏ဖူးစာရှင် (ဒုတိယ) ❖ ၁၉

ပြောရင်း ချင်းချင်း၏လည်ပင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ဖျစ်ညှစ်
လိုက်သည်။ ရှမ်းစုသည် ချစ်သူနှစ်ဦး ကလူကျီစယ်နေသည်ကိုကြည့်
ကာ မျက်နှာမထားတတ်အောင်ထူပူသွားလေတော့၏။

၀၀၀၀

၂၀ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ရှမ်းစုက တော်ပြီဟုပြောပြီးမှ အာခြောက်လာသဖြင့် ကိုယ့်
ဘာသာအရက်တစ်ခွက် ငဲ့သောက်လိုက်လေသည်။ သူ့အား ဧည့်ခံ
ကျွေးမွေးခဲ့ကြသည့်ချစ်သူနှစ်ဦး ချစ်ရည်လူးကာ ကျီစယ်နေကြသည်
မဟုတ်ပါလား။

ရှမ်းစုမှာ... မျက်နှာမထားတတ်အောင်ဖြစ်နေ၍ မျက်နှာလွှဲ
ထားလိုက်သည်။

သို့သော်....

တစ်ခဏအကြာတွင် မနေနိုင်ဘဲ တိတ်တခိုးချောင်းကြည့်မိ
လေသည်။

ဤတွင် မယုံနိုင်စရာကောင်းလောက်အောင် ထူးခြားသော
အဖြစ်အပျက်တစ်ခုအား တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့၏။

ဝမ်းလီသည် ရယ်မောခြင်းမရှိတော့ပါ။

သူ၏မျက်နှာမှာ ခက်ထန်နေပြီး လက်မောင်းကြွက်သားများ
အမြောင်းလိုက် အမြောင်းလိုက်ထလာအောင် အားစိုက်ဖျစ်ညှစ်နေ
သည်ကိုတွေ့ရသည်။

ချင်းချင်း၏မျက်လုံးအစုံမှာ ပြူးထွက်လာသလို ပါးစပ်မှလျှာ
လည်းရှည်ထွက်လာ၏။

သူမသည် ရေကူးနေသူတစ်ယောက်ပမာ ဝမ်းလီလက်ထဲ၌
ကြောက်လန့်တကြားရုန်းကန်နေသည်။ သို့သော်... လည်ပင်းညှစ်ခံ
ထားရသဖြင့် အသံမထွက်နိုင်ပေ။

အကျဉ်းတန်ပလေး၏ဖူးစာရှင် (ဒုတိယ) ❖ ၂၁

ရှမ်းစု ထိတ်လန့်သွား၏။ ဝမ်းလီမှာ ချင်းချင်းအား အမှန်ပင်
လည်ပင်းညှစ်သတ်ရန်ကြိုးစားနေသည်မဟုတ်ပါလား။

အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း။

အသက်ပေးချစ်ကြသည့် ချစ်သူနှစ်ယောက်အတွက် ယခုလို
အဖြစ်မျိုးပေါ်လာစရာအကြောင်း လုံးဝမရှိပေ။ ရှမ်းစုသည် မှင်တက်
မိကာ အတန်ကြာကြည့်နေပြီးမှဟန့်တားရန်သတိဝင်လာလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ချင်းချင်းသည် ဝမ်းလီ၏လက်ထဲ၌ပျော့ရွေကျ
သွားပြီဖြစ်ပါသည်။

ဝမ်းလီက လက်လွှတ်လိုက်သည်နှင့်....

“ဖုတ်....”

ကြမ်းပြင်ပေါ်ပြုတ်ကျသွားတော့သည်။

၀၀၀၀

၂၂ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ချင်းချင်းမှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ပုံလျက်သား လဲကျနေသည်။

သူမသည် တုပ်တုပ်မျှမလှုပ်ဘဲငြိမ်သက်နေ၏။

ရှမ်းစုက အဖြစ်အပျက်ကိုမယုံကြည်နိုင်စွာကြည့်နေဆဲ....

ရုတ်တရက် ရှမ်းစု၏နဖူးပေါ်တွင်ရွေးများစို၍လာလေသည်။

နှုတ်ခမ်းတလှုပ်လှုပ်ဖြစ်လာပြီး ခြောက်သွေ့အက်ကွဲသော

အသံလည်း ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ခင်... ခင်ဗျား သူ့ကိုသတ်ပစ်လိုက်ပြီ”

“ဟုတ်တယ်”

အေးတိအေးစက်ပြောကာ ထိုင်ခုံတွင်ထိုင်ချလိုက်သည်။

ရှမ်းစု မကျေမနပ်ဖြစ်လာသည်။

အသတ်ခံလိုက်ရသောချင်းချင်းကိုကြည့်ရင်း ဒေါသထွက်လာလေသည်။

“ခင်ဗျား ဘာကြောင့်ဒီလိုလုပ်လိုက်ရတာလဲ”

ဝမ်းလီအား အလွန်ပင် ရှိရှာမုန်းတီးသွားသည့်သဘောလည်း ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းလီက....

“ကျုပ်က စကားတည်မှကြိုက်တာဗျ၊ ပြောရင် ပြောတဲ့အတိုင်းဖြစ်မှ သူကကျုပ်အတွက်အသေခံဝံ့တယ်လို့ပြောတာ ခင်ဗျားလဲကြားသားပဲ၊ ကျုပ်လိမ်ပြောတာကိုအမုန်းဆုံးဗျ”

“ဒါ ခင်ဗျားတမင်အကြောင်းပြတာပဲ”

အကျဉ်းတန်ပလေး၏ဖူးစာရှင် (ဒုသိမ်း) ❖ ၂၃

“အကြောင်းပြတာ”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟား... ဟား... ဟား”

ဝမ်းလီကဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်သည်။

ရှမ်းစုသည် ဝမ်းလီ၏အပြုအမူကိုနားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ချင်းချင်းသည် ဝမ်းလီ၏ချစ်သူဖြစ်သည်။ အသက်ပေးချစ်သောချစ်သူဖြစ်သည်။

ဝမ်းလီအတွက် အသက်စွန့်ရန်ပင် ဆုံးဖြတ်ခဲ့လေသည်။

ယခု ဝမ်းလီက ချင်းချင်းကိုသတ်ပစ်လိုက်ပြီဖြစ်သည်။

အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း။

ရှမ်းစုလုံးဝတွေးမရပါ။ ဝမ်းလီက....

“ကျုပ်ဘာကြောင့်သူ့ကိုသတ်ပစ်လိုက်ရတာလဲဆိုတာ မမေးတော့ဘူးလား”

“ခင်ဗျားပြောပြီးပြီပဲ”

“ကျုပ်ရဲ့အကြောင်းပြချက်ကို ခင်ဗျားလက်မခံနိုင်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်”

“ဒါတော့အမှန်ပဲ”

ဝမ်းလီက....

“အင်း... အမှန်အတိုင်းပြောရရင် အစောကြီးကတည်းက သူ့ကိုသတ်ပစ်ဖို့ကောင်းတာဗျ”

၂၄ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ဟာ အသက်ပေးချစ်ကြတဲ့ချစ်သူတွေ ဆိုတာ လူတိုင်းသိကြတာပဲ၊ ခင်ဗျားက သူ့ကိုသတ်ပစ်ချင်စိတ်ရှိနေတာ ယုံစရာတောင်မရှိဘူး”

ဝမ်းလီက....

“ကျုပ်က သူ့ကိုမချစ်ပါဘူးဗျာ... သူကသာ ကျုပ်ကိုချစ်နေတာပါ”

ရှမ်းစုကမျက်မှောင်ကုပ်ကာအကဲခတ်ကြည့်သည်။

“အဲဒီလိုချစ်နေတာကို ခင်ဗျားသိလျက်သားနဲ့ဗျာ”

ဝမ်းလီက ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟဲ...ဟဲ... ဟဲ အဲဒါကိုကသူ့ကိုသတ်ပစ်ဖို့အဓိကအကြောင်း ဖြစ်နေတာပေါ့ဗျာ”

“ဗျာ... ဘယ်လို”

“သူက ကျုပ်ကိုချစ်နေတာကြောင့် သူ့ကိုသတ်ပစ်လိုက်ရတာ ပဲဆိုပါတော့”

ရှမ်းစု ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားလေသည်။

ဝမ်းလီကဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားစဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ... အဖြေပေါ်လာမှာပေါ့”

ရှမ်းစုမတွေးတတ်ပါ။

ဝမ်းလီပြောသလို အဖြေမရပါ။

ဝမ်းလီက....

အကျယ်တန်ပလေးအိုးစာရှင် (ဒုတိယ) ❖ ၂၅

“ခင်ဗျား ခုလိုလူသတ်တရားခံအဖြစ် ထွက်ပြေးနေရတာက ကော ဘာကြောင့်ဆိုတာမမေးတော့ဘူးလား”

“ကျုပ်ကခင်ဗျားကိုမေးရမယ်”

“ဟုတ်တယ်”

“ခင်ဗျားက....”

ဝမ်းလီကတည်ကြည်သောမျက်နှာထားဖြင့်....

“ဒီကိစ္စတွေကို ကျုပ်ကဖန်တီးခဲ့တာဆိုရင် ခင်ဗျားဘယ်လို သဘောရသလဲ”

“ဟင်....”

ရှမ်းစု ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

မိမိဒုက္ခရောက်ခဲ့ခြင်းသည်....

ဝမ်းလီက သူ့ဖန်တီးခဲ့ခြင်းကြောင့်ဟုဆိုနေပြီမဟုတ်ပါလား။

၀၀၀၀

၂၆ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ရှမ်းစုသည် ဝမ်းလီကိုမယုံကြည်နိုင်စွာကြည့်လိုက်မိသည်။
ဝမ်းလီက....

“ခင်ဗျားမမေးလဲ၊ ကျုပ်ပြောမှာပါဗျာ”

ရှမ်းစုခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ခင်ဗျား ခုလောက်ပြောနေမှတော့ ကျုပ် နားလည်ပါတယ်
ဗျာ”

“ကျုပ်ပြောတယ်မဟုတ်လား... ချင်းချင်း ကျုပ်ကိုသိပ်ချစ်
တယ်၊ အဲဒီလိုချစ်တာကပဲ သူ့ကိုသတ်ပစ်ဖို့ဖြစ်လာတယ်ဆိုတာ
လေ... အားလုံးက သူနဲ့ကျုပ်ဟာ သေအတူရှင်မကွာသိပ်ချစ်ကြတဲ့
ချစ်သူတွေလို့ထင်နေကြတယ်၊ အဲဒါ သူက ကျုပ်ကိုသိပ်ချစ်လို့ သိပ်
ဂရုစိုက်လို့ သိပ်ယုယလို့ အများထင်စရာဖြစ်လာတာ၊ အမှန်အတိုင်း
ဝန်ခံရမယ်ဆိုရင် ကျုပ်ကသူ့ရဲ့အလှအပကိုသဘောကျတယ်၊ ဒါပေမဲ့
သူ့ကိုမချစ်ဘူးဗျ”

“ဗျာ....”

ဝမ်းလီကိုယ်တိုင်ပြောလိုက်သည်ကို နားနှင့်ဆက်ဆတ်ကြား
လိုက်ရခြင်းကြောင့်သာယုံလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

အခြားလူတစ်ယောက်ယောက်ကပြောလျှင် မည်သည့်နည်း
နှင့်မျှ ယုံစရာရှိမည်မဟုတ်ချေ။

ဝမ်းလီက ဆက်ပြော၏။

“ရှင်းပြရရင်တော့ဒီလိုဗျာ.... သူနဲ့ကျုပ်ဟာ အများသိသလို

အကျဉ်းတန်ပလေး၏ဖူးစာရှင် (ဒုတိယ) ❖ ၂၇

သိပ်ချစ်ကြတဲ့ချစ်သူတွေအဖြစ် အတုမဲ့ဒေဝီရဲ့ဖူးစာဘက်ရွေးဖို့ အ
ကြောင်း မပေါ်ပေါက်ခင်အထိပေါ့ဗျာ”

“ဪ...”

ရှမ်းစု သဘောပေါက်စပြုလာလေ၏။

ဝမ်းလီက....

“အတုမဲ့ဒေဝီက လူငယ်သိုင်းသမားတွေထဲမှာ ကျုပ်ကိုပါ
ထည့်သွင်းထားတော့ ကျုပ်မှာချစ်သူရှိနေပေမဲ့ အတုမဲ့ဒေဝီရဲ့သမက်
ဖြစ်နိုင်တဲ့အခွင့်အရေးရှိလာတယ်လေ”

“ခင်ဗျားကိုသမက်အဖြစ်ရွေးမှာကိုမလိုလားဘူး၊ တကယ်လို့
ရွေးခဲ့ရင် ကိုယ့်ကိုကိုယ်အဆုံးစီရင်ဖို့ ခင်ဗျားဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ အားလုံး
သိကြတာပဲဗျာ”

“ဟုတ်တယ်... ဒါ တမင်ဟန်ဆောင်ခဲ့တာပါ”

“ဘာ... ဘယ်လို... ဟန်ဆောင်ခဲ့တာဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... အတုမဲ့ဒေဝီရဲ့သမီးနဲ့ချင်းကိုယှဉ်လိုက်ရင်
ဘယ်သူသာမယ် ခင်ဗျားထင်သလဲ”

ရှမ်းစုကစဉ်းစားခြင်းမပြုဘဲ....

“ချင်းချင်းကမဆိုးပါဘူး... ဒါပေမဲ့ အတုမဲ့ဒေဝီရဲ့သမီးကပို
ပြီးသာမယ်ဆိုတာ လူတိုင်းသိနေတာပဲဗျာ”

“ဒါပေါ့ဗျာ... ကျုပ်မှာချစ်သူမရှိရင် အတုမဲ့ဒေဝီရဲ့သမက်ဖြစ်
ဖို့ အခွင့်အရေးပိုများတာပေါ့”

၂၈ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“ခင်ဗျားက အတုမဲ့ဒေဝီရဲ့သမီးကိုလိုချင်တယ်ဟုတ်လား”

“လူတိုင်းလိုချင်ကြတာပဲဗျာ”

“လူတိုင်းလိုချင်ကြတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိတာပေါ့... ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား....”

“ကျုပ်လဲ လူထဲကလူတစ်ယောက်ပါပဲဗျာ”

“ဪ...”

ဝမ်းလီသည် အတုမဲ့ဒေဝီ၏သမီးကိုလိုချင်နေမှန်းသိလိုက်ရ၍ အံ့သြသွားသည်။ သူ၏သဘောအတိုင်းဆိုလျှင် ချစ်သူရှိပြီးသား လူတစ်ဦးသည် နောက်ထပ်ချစ်သူရှာမည်မဟုတ်တော့ပါ။

ဝမ်းလီက....

“အတုမဲ့ဒေဝီဟာ သိုင်းလောကမှာဖြိုင်ဘက်ကင်းဆိုတာ လူတိုင်းသိကြတာပဲ။ သူ့ရဲ့သမက်သာဖြစ်ရင် ဘယ်လောက်ဂုဏ်ယူစရာကောင်းလိုက်မလဲ၊ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့ဗျာ”

ရှမ်းစုမကျေမနပ်ဖြစ်လာသည်။

“ခင်ဗျားဟာ သစ္စာမရှိတဲ့လူဖြစ်မှာကို ထည့်မစဉ်းစားတော့ဘူးလား”

ဝမ်းလီက....

“လူတစ်ယောက်ဟာ ထင်ရှားကျော်ကြားဖို့အတွက် တစ်ခုခုတော့ပေးဆပ်ရမှာပဲ၊ ရင်းရမှာပဲမဟုတ်လား”

“ခင်ဗျားမှားတယ်လို့ ကျုပ်ထင်တယ်”

အကျည်းတန်ပလေးအိပ်စားရင် (ဒုတိယ) ❖ ၂၉

ဝမ်းလီ လက်ကာပြလိုက်သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး... ဘယ်သူကဘယ်လိုထင်ထင် ကျုပ်အတွက် အရေးမကြီးဘူး၊ ကျုပ်ရဲ့ရည်ရွယ်ချက်တွေ မျှော်လင့်ချက်တွေ ပြည့်ဝအောင်မြင်ဖို့ပဲအရေးကြီးတယ်”

ရှမ်းစုပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်၏။

ဝမ်းလီကဆက်ပြောသည်။

“ကျုပ်ကအတုမဲ့ဒေဝီရဲ့သမက်ဖြစ်ချင်တယ်၊ ကျုပ်ရဲ့မျှော်လင့်ချက်ပြည့်ဝဖို့ ချင်းချင်းက အဟန့်အတားတစ်ခုဖြစ်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် ရှင်းပစ်လိုက်ရတာပါပဲဗျာ”

ရှမ်းစုခံပြင်းလာလေသည်။

“ဒါဖြင့် ကျုပ်ကိုဒုက္ခရောက်အောင်လုပ်ခဲ့တာလဲ ခင်ဗျားပဲပေါ့”

ဝမ်းလီ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

“ခင်... ခင်ဗျား....”

ရှမ်းစုသည် ချက်ချင်းပင် တိုက်ခိုက်လိုစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ သို့သော် ဝမ်းလီထံမှသိစရာအကြောင်းအချက်များ ကျန်နေသေးသဖြင့် စိတ်ကိုချုပ်တည်းထားလိုက်ရလေသည်။ ဝမ်းလီက....

“အတုမဲ့ဒေဝီရဲ့ကြေညာချက်မှာ သူ့ရဲ့သမက်ကို လူငယ်သိုင်းသမား ဆယ့်သုံးယောက်ထဲကပဲ ရွေးမယ်လို့ပါတယ်၊ တကယ်တော့

၃၀ ❖ ဂျော့အောင်

ဆယ့်နှစ်ယောက်သေသွားပြီး တစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့မယ်ဆိုရင် အဲဒီတစ်ယောက်ကိုပဲ မဖြစ်မနေရွေးရတော့မယ်မဟုတ်လား”

ရှမ်းစုသဘောပေါက်လာပြီဖြစ်သည်။

“ဒါ... ဒါဆို လူငယ်သိုင်းသမားတွေလုပ်ကြံခံရတာ ခင်ဗျား လက်ချက်ပဲပေါ့ဟုတ်လား”

ဝမ်းလီခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

“ခင်... ခင်ဗျား တော်တော်ယုတ်မာပါလား”

“ကျုပ်ပြောပြီးပြီပဲ အတုမဲ့ဒေဝီရဲ့သမက်ဖြစ်မယ်ဆိုရင် ဘာ မဆို ကျုပ်လုပ်မှာပဲ။ အတုမဲ့ဒေဝီရဲ့သမက်ဖြစ်လာရင် သိုင်းလောက မှာထင်သလိုနေလို့ရတယ်။ ခင်ဗျားသိအောင် ထပ်ပြောလိုက်မယ်။ အခု သိုင်းလောကမှာလျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းတစ်ခုပေါ်နေတယ်။ လျှို့ဝှက် ဂိုဏ်းဟာ သိုင်းလောကမှာရှိတဲ့အဖွဲ့အစည်းတွေကို မတည့်အောင် ရန်တိုက်ပေးပြီး သိုင်းလောကကိုဖျက်ဖို့ကြိုးစားနေတယ်လေ”

“အဲဒီလျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းနဲ့ ခင်ဗျားပတ်သက်နေတယ်ပေါ့မဟုတ် လား”

ဝမ်းလီခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ်ကလျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းရဲ့ခေါင်းဆောင်ပဲ”

“ဗျာ....”

ရှမ်းစုမှာ မယုံကြည်နိုင်အောင်ဖြစ်နေလေသည်။

အကျဉ်းတန်ဖလေးများစာရှင် (ဒုလိမ်း) ❖ ၃၁

လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်း၏ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ရန်မှာ ဝမ်းလီအနေဖြင့် ငယ်ရွယ်လွန်းလှသည်မဟုတ်ပါလား။

ဝမ်းလီက....

“အတုမဲ့ဒေဝီရဲ့သမက်ဖြစ်ပြီဆိုရင် ကျုပ်သဘောကျ လုပ်ချင် တိုင်းလုပ်ခွင့်ရှိပြီပေါ့ဗျာ”

ရှမ်းစုက....

“ခင်ဗျား စိတ်ကူးယဉ်နေတာပဲဗျ”

“ဟုတ်တယ်... ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကစိတ်ကူးကိုအကောင်အထည် ဖော်တတ်တဲ့လူတစ်ယောက်ပါဗျာ”

ရှမ်းစု ရင်ထိတ်လာသည်။

ဝမ်းလီ အမှန်အတိုင်းပြောနေခြင်းဖြစ်ကြောင်းနားလည်ထား လေသည်။

ဝမ်းလီက....

“အတုမဲ့ဒေဝီကသမက်ရွေးမယ်လို့ကြေညာလိုက်တော့ ကျုပ် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာနားလည်လိုက်တယ်။ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းကို အသုံး ချပြီး တခြားလူငယ်သိုင်းသမားတွေကိုရှင်းပစ်လိုက်တယ်။ ခင်ဗျား ရယ် ဟိုကျောင်းရယ် ထန်ကုရယ် သုံးယောက်ကတော့ ကျုပ်လူတွေ မျက်ခြည်ပြိုက်သွားတာမို့ ကျားတောင်ကုန်းကိုရောက်လာကြတယ်”

ရှမ်းစုငြိမ်၍နားထောင်နေ၏။ ဝမ်းလီသည် ဇာတ်ရည်လည် အောင်ရှင်းပြလိမ့်မည်ဟုယုံကြည်ထား၏။

၃၂ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ဝမ်းလီ ဆက်ပြောသည်။

“တကယ်လို့... လူငယ်သိုင်းသမားတွေ ကျားတောင်ကုန်းကို ရောက်လာရင် ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာကိုလဲ ကြိုတွက်ခဲ့တယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ပြိုင်ဘက်တွေထဲမှာ ခင်ဗျားဟာကြောက်စရာအကောင်းဆုံး လို့ သတ်ပြုမိတယ်”

ရှမ်းစုနာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

ဝမ်းလီက သူ့အား ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးဟု သဘောထား၍ဒုက္ခပေးခဲ့ခြင်းကြောင့် သူ မရှုမလှခံခဲ့ရသည်မဟုတ်ပါလား။

ဝမ်းလီက....

“ကျုပ်ကခင်ဗျားလိုဟန်ဆောင်ပြီး အရက်ဆိုင်ကိုသွားခဲ့တယ်၊ ကျားတောင်ကုန်းကို အရက်နဲ့စားစရာတွေလာပို့ပေးဖို့ မှာခဲ့တယ်၊ အဆိပ်ပါ တစ်ခါတည်းခတ်ခဲ့တယ်... ဒါနဲ့ လုံလောက်ဦးမှာ မဟုတ်တော့ ဓားကောက်တုထင်းကိုစည်းရုံးအသုံးချခဲ့တယ်၊ နောက်ထပ် ကြေးစားတစ်ယောက်ကိုလဲ စည်းရုံးအသုံးချခဲ့သေးတယ်”

ရှမ်းစုသည် ကျားတောင်ကုန်းမှအဖြစ်အပျက်များကိုပြန်လည်မြင်ယောင်လာလေသည်။

ဟိုကျောင်းနှင့်ထန်ကုတို့သည် အဆိပ်ခတ်ထားသည့်အရက်ကိုသောက်မိကြသဖြင့် သေဆုံးသွားကြလေသည်။

ဓားကောက်တုထင်းနှင့်ကြေးစားတို့က ကြိုတင်အကွက်ရိုက်ထားသည့်အတိုင်း ဝမ်းလီကိုတိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်။

အကျဉ်းတန်ပလေး၏စာရှင် (ဒုတိယ) ❖ ၃၃

ဝမ်းလီသေချင်ဟန်ဆောင်လိုက်သောအခါ ထွက်ပြေးသွားခဲ့ကြသည်။ ထိုစဉ်က အလစ်ချောင်းတိုက်ခိုက်ခံရသဖြင့် ဝမ်းလီသေဆုံးသွားပြီဟု ရှမ်းစုပင် ထင်မှတ်ခဲ့လေသည်။

“ကျုပ်စီစဉ်ထားတဲ့အတိုင်း ဟိုကျောင်းနဲ့ထန်ကုတို့ဟာ မစူးစမ်းဘဲ အရက်သောက်ခဲ့ကြတာကြောင့် အဆိပ်မိပြီးသေဆုံးသွားခဲ့ကြတယ်၊ ခင်ဗျားတစ်ယောက်ထဲအရက်မသောက်လို့ ကျန်ရစ်ခဲ့တာပေါ့”

ရှမ်းစုက....

“အဲဒီအချိန်က အရက်သောက်ဖို့ကိစ္စဟာ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စမှမဟုတ်တာ”

ဝမ်းလီခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... ခင်ဗျား ဒီလိုသဘောထားမယ်ဆိုတာ ကျုပ်ကြိုတင်တွေးမိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် တုထင်းနဲ့ကြေးစားကို အသုံးပြုခဲ့တာပေါ့ဗျာ၊ ပြီးတော့ ဆရာလိုက တုထင်းနဲ့ကြေးစားကိုနှုတ်ပိတ်ပစ်ပြီး ကြိုတင်စီစဉ်ထားတဲ့အတိုင်း ခင်ဗျားကိုလူသတ်တရားခံအဖြစ်စွပ်စွဲခဲ့ကြတာပဲ”

ရှမ်းစုကအနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး....

“ဒါဆို... ကျင်းမြို့စားနဲ့သိုင်းရာဇာဖုတောက်တို့ဟာ ဒီကိစ္စနဲ့ဘာမှမပတ်သက်ဘူးပေါ့”

“မပတ်သက်ဘူး... သူတို့ဟာ သိုင်းလောကမဟာမိတ်အဖွဲ့

၃၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

မှာ တာဝန်ရှိတဲ့လူတွေဖြစ်တော့ လူငယ်သိုင်းသမားတွေလုပ်ကြံခံရ
တဲ့သတင်းကြားရင် စုံစမ်းလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျုပ်စဉ်းစားမိတယ်လေ၊
ဒါကြောင့် တရားခံတစ်ယောက်ရှာထားရတာပေါ့”

ရှမ်းစုသက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ဝမ်းလီသည် သူ့အဖြစ်များကိုမိမိအပေါ်ပုံချကာကိုယ်လွတ်
ရုန်းရှောင်ထွက်နိုင်ရန် ကြိုတင်စီစဉ်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်းနားလည်
လိုက်သည်။

ဝမ်းလီက....

“ဆရာလုံတို့ရောက်လာတော့မှ ကျုပ်ကသေချင်ဟန်ဆောင်
နေရာကထလာခဲ့တယ်၊ ကဲ... ကျုပ်အကြံမပိုင်ဘူးလား၊ ကျုပ်စကား
ဟစ်ခွန်းပြောလိုက်တာနဲ့ ခင်ဗျားဟာ တရားခံလုံးလုံးဖြစ်သွားတာပဲ
မဟုတ်လား”

ရှမ်းစု မဲပြုံးပြုံးကား....

“ဟုတ်တယ်... ခင်ဗျားမဆိုးဘူး”

“ဆရာလုံကိုပါနှုတ်ပိတ်ပစ်ပြီး ခင်ဗျားအပေါ်အပြစ်ပိုကြီး
အောင်လုပ်လိုက်နိုင်ခဲ့သေးတယ်လေဗျာ”

“ဪ... ဘုံကျောင်းပျက်ရှေ့မှာ ဆရာလုံသေဆုံးနေတာ
ခင်ဗျားရဲ့လက်ချက်ကိုး”

“မှန်တာပေါ့ဗျာ”

ရှမ်းစုက....

အကျဉ်းတန်ဖလေးစုံစာရှင် (ဒုတိယ) ❖ ၃၅

“ဆရာလုံကို ခင်ဗျားမယှဉ်နိုင်ပါဘူးဗျာ... ဘယ်လိုလုပ်ပြီး
နှုတ်ပိတ်နိုင်မှာလဲ၊ ခင်ဗျားရဲ့နောက်မှာ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့လူ
တစ်ယောက်ရှိရမယ်လို့ ကျုပ်သဘောပေါက်မိတယ်”

ဝမ်းလီမျက်နှာပျက်သွားသည်။

သို့သော် ချက်ချင်းဟန်ဆောင်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဟား... ဟား... ဟား”

ရှမ်းစုက....

“အဲဒီလူဘယ်သူဆိုတာကိုပါပြောပြနိုင်ရင် ပိုကောင်းမယ်ဗျ”

ဝမ်းလီကရယ်မောရာမှရပ်တန့်ပြီး....

“ခင်ဗျား တော်တော်အတွေးခေါင်တဲ့လူပဲ... ကျုပ်ခေါင်းထဲမှာ
ဉာဏ်တွေအပြည့်ရှိပါတယ်၊ ဒီကိစ္စတွေဟာ ကျုပ်ဖန်တီးခဲ့တာပါ။
ခင်ဗျားမယုံဘူးဆိုရင်တော့ ကျုပ်ကိုသက်သက်အထင်သေးတာပဲ”

ရှမ်းစုပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ဝမ်းလီက....

“ခုတော့အားလုံးသေကုန်ကြပြီ... သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးက
လဲ လူသတ်တရားခံဟာခင်ဗျားလို့ထင်မှတ်နေကြပြီ၊ ကျုပ်ချစ်သူ
ချင်းချင်းလဲ သေသွားပြီဆိုတော့ ကဲ... အခု အတုမဲ့ဒေဝီရဲ့သမက်အ
ဖြစ်အရွေးခံဖို့ ကျုပ်တစ်ယောက်ပဲကျန်တော့တယ်၊ ”

ရှမ်းစုသည်းမခံနိုင်တော့ပါ။

“လူယုတ်မာ”

၃၆ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ဒေါသတကြီးအော်လိုက်လေသည်။

ဝမ်းလီက....

“ခင်ဗျားကြိုက်သလိုပြောနိုင်တယ်၊ ကျုပ်ကတော့ ရည်ရွယ်
တဲ့အတိုင်းဖြစ်အောင်လုပ်ရမှာပဲ၊ ချင်းချင်းသေသွားတော့ အတုမဲ့
ဒေဝီရဲ့သမီးကို မလွဲမရှောင်သာလက်ခံလိုက်ရတော့မှာပေါ့ဗျာ...
ဟား... ဟား... ဟား”

ရှမ်းစုက....

“ခင်ဗျား ခုလိုရယ်ဖို့စောသေးတယ်ဗျ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျုပ်ကအဖြစ်မှန်တွေကိုသိပြီး အသက်ရှင်နေသေးလို့ပဲ”

ဝမ်းလီခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကိစ္စမရှိဘူး... ခင်ဗျားဟာ အသက်ရှင်လျက်ဘဝသေနေပါ
ပြီ... ဂရုစိုက်စရာမလိုတော့ပါဘူး”

ရှမ်းစုမှာဒေါသထွက်လွန်းသဖြင့် အသားများပင် ဆတ်ဆတ်
တုန်ယင်လာလေတော့သည်။

အသက်ရှင်လျက် ဘဝသေနေသူ။

မှန်သည်။

သူ့အား လူသတ်တရားခံဟုအထင်မှားနေကြပြီဖြစ်ရာ သူ၏
စကားကို မည်သူမျှယုံကြည်ကြမည်မဟုတ်ချေ။ ရှမ်းစုကတည်ကြည်
သောမျက်နှာထားဖြင့် ဝမ်းလီကိုစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး....

အကျည်းတန်ပလေး၏ဖူးတရှင် (ဒုသိမ်း) ❖ ၃၇

“ကျုပ်တစ်ခုပြောချင်တယ်”

“ပြောပါ”

“ကျုပ်ကအသက်ရှင်လျက် ဘဝသေသွားပြီဆိုကာမှန်တယ်၊
ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားကိုကျုပ်နဲ့အတူ ငရဲပြည်ကိုခေါ်သွားနိုင်သေးတယ်ဆို
တာ ခင်ဗျားသဘောပေါက်ဖို့ကောင်းတယ်”

ပြောပြီးတိုက်ခိုက်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ဝမ်းလီမျက်နှာပျက်သွားသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ဓားပညာတော်ပါတယ်... ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကိုလျှော့
တွက်လို့မရဘူးဗျ”

“ကိစ္စမရှိဘူး... ကျုပ်ကမျှော်လင့်ချက်မရှိတော့တဲ့အတွက်
အသေခံပြီးတိုက်ခိုက်နိုင်ပါတယ်”

ထိုစကားသည် အလွန်ကြောက်စရာကောင်းသောစကားဖြစ်
လေသည်။ ရှမ်းစုက အသက်ကိုပဓာနမထားတော့ဟုဆိုလျှင် သူ၏
ဓားပညာမှာ အတိုင်းအဆမရှိပြင်းထန်နေတော့မည်ဖြစ်သည်။

ဝမ်းလီအနေဖြင့် ရှမ်းစုအားဟန့်တားနိုင်ပါမည်လော။

ရှမ်းစုက....

“ကဲ... ကျုပ်ရဲ့ဓားကွက်ကိုကြည့်”

ပြောပြောဆိုဆို တိုက်ခိုက်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ဝမ်းလီကနောက်ဆုတ်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်....

၃၈ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“အမယ်လေး....”

ဝမ်းလီ အထိတ်တလန့်အော်လိုက်၏။

ပြင်းထန်သောဝေဒနာတစ်ရပ်ခံစားလိုက်ရသည့်ပမာ သူ၏
မျက်နှာကြီးရှုံ့မဲ့သွားသည်။

လည်ပင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ဆုပ်ကိုင်ရင်း ဦးခေါင်းကို ဘယ်
ပြန်ညာပြန်ခါယမ်းနေ၏။ တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် အသားအရေများ
ပြာနုနုနုနုဖြစ်လာသည်။

ထို့နောက် အသက်ရှူကျပ်ကာ ဆောက်တည်ရာမရဖြစ်လာ
တော့သည်။

ထိုအချင်းအရာကြောင့် တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်နေသည့် ရှမ်းစု
မှာကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားလေသည်။

ဝမ်းလီကိုကြည့်ရင်း ကျားတောင်ကုန်းတွင်သေဆုံးသွားခဲ့ကြ
သည့်ဟိုကျောင်းနှင့်ထန်ကုတို့အား ပြန်လည်မြင်ယောင်လာလေ၏။

ယခု ဝမ်းလီသည် ဟိုကျောင်းတို့ကဲ့သို့ ဝေဒနာတစ်စုံတစ်ခုကို
မချီမဆန့်ခံစားနေရသလိုရှိသည် မဟုတ်ပါလား။

“အဆိပ်”

ရှမ်းစုလွတ်ခန့်ရေရွတ်လိုက်သည်။

ဟိုကျောင်းတို့သည် အဆိပ်မိကာ သေဆုံးသွားကြခြင်းဖြစ်
လေသည်။

ရှမ်းစုတွေးတောစဉ်းစားနေစဉ်မှာပင်....

အကျဉ်းတန်ဖလေးစီးစာရှင် (ဒုတိယ) ❖ ၃၉

“ဝုန်း....”

ဝမ်းလီသည် ကြမ်းပြင်ပေါ် အရပ်ကြီးပြတ်လဲကျသွားသည်။

အကြောအချဉ်များဆွဲကာလူးလိုမ့်ရင်း ဝူးဝူးဝါးဝါးလုံးမ
ထွေးအော်ဟစ်ညည်းညူနေ၏။

မကြာပါချေ။

လှုပ်ရှားမှုများ နှေးကွေးလေးလံလာကာ တဖြည်းဖြည်းငြိမ်
ကျသွားတော့သည်။

ဝမ်းလီကား အဆိပ်မိကာသေဆုံးသွားခဲ့ချေပြီ။

၀၀၀၀

၄၀ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ဝမ်းလီမှာ အဆိပ်မိပြီးသေဆုံးသွားခဲ့ချေပြီ။

မည်သို့မည်ပုံအဆိပ်မိသွားခဲ့ပါသနည်း။

ရှမ်းစုသည် ဟိုဟိုသည်သည်အကဲခတ်ကြည့်ရင်း စားပွဲပေါ်မှ အရက်ခွက်ဆီသို့အကြည့်ရောက်သွား၏။

မကြာသေးမီက....

ဝမ်းလီသည် အရက်တစ်ခွက်သောက်ခဲ့သည်။

“အရက်ထဲက အဆိပ်မိသွားတာပဲဖြစ်မယ်”

ရှမ်းစုမှတ်ချက်ချလိုက်မိသည်။

အရက်ထဲ၌ မည်သူကအဆိပ်ခတ်ထားခဲ့ပါသနည်း။

ချင်းချင်းသည် ဝမ်းလီ၏အကြံအစည်ကိုရိပ်မိထားသဖြင့် ကြိုတင်အဆိပ်ခတ်ထားခဲ့ခြင်းပေလော။

“ဒါတော့မဖြစ်နိုင်ဘူး”

သူ ချင်းချင်းကိုယုံသည်။ ချင်းချင်းသည် ဝမ်းလီကို အသက်ပေးချစ်သော အချစ်ကိုကိုးကွယ်သောမိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်....

သူမသည် ဝမ်းလီဒုက္ခရောက်အောင်ပြုလုပ်မည်မဟုတ်သည်မှာသေချာသည်။

သို့ဆိုလျှင်....

အဆိပ်ခတ်သူ မည်သူဖြစ်ပါသနည်း။

ရှမ်းစုမျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

အကျဉ်းတန်ပလေး၏ဖူးစာရှင် (ဒုတိယ) ❖ ၄၀

“ဟင်... ငါလဲအရက်သောက်ခဲ့သေးတာပဲ”

မှန်သည်။

သူသည်လည်း ဝမ်းလီကဲ့သို့ပင် အရက်တစ်ခွက်သောက်ခဲ့သေးသည်။

အရက်အိုးတစ်အိုးထဲမှအရက်ကို သူကော ဝမ်းလီပါသောက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

သူကဘာမှမဖြစ်ဘဲ....

ဝမ်းလီက ဘာကြောင့်အဆိပ်မိရပါသနည်း။

ရှမ်းစု ပို၍ခေါင်းရှုပ်လာသည်။

ကြုံတွေ့နေရသောအဖြစ်အပျက်များသည်....

အလွန်နက်နဲရှုပ်ထွေးလွန်းသည့် ပဟေဠိပုစ္ဆာတစ်ခုမဖြစ်နေပေသည်။

ရှမ်းစုသက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဒီမှာဆက်နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး”

သူသည် ထောင်ချောက်တစ်ခုအတွင်းသို့ တစ်စထက်တစ်စနက်ရှိုင်းစွာတိုးဝင်နေမိပြီဖြစ်ကြောင်းနားလည်လာသည်။

ဤနေရာမှ အမြန်ဆုံးထွက်သွားရတော့မည်ဖြစ်သည်။

သို့မဟုတ်ပါက....

ဤနေရာသို့ တစ်စုံတစ်ယောက်ရောက်လာခဲ့လျှင် တရားခံဟုမူချစွပ်စွဲခံရတော့မည်ဖြစ်သည်။

၄၂ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ရှမ်းစု အိမ်ထဲမှထွက်သွားရန်ဟန်ပြင်လိုက်၏။

သို့သော် သူထွက်ခွာသွား၍မရနိုင်တော့ပါ။

အကြောင်းမှာ ခြေသံများ ကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာပြီး
လူလေးယောက် အိမ်ထဲသို့လှမ်းဝင်လာသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရခြင်း
ကြောင့်ပင်တည်း။

၀၀၀၀

အကျဉ်းတန်ဖလေးပါးစာရှင် (ဒုတိယ) ❖ ၄၃

တစ်ပူပေါ် နှစ်ပူဆင့်

အိမ်ထဲသို့ လူလေးယောက်လှမ်းဝင်လာကြလေ၏။

ထိုလူလေးယောက်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ရှမ်းစု၏ခန္ဓာ
ကိုယ် ဆတ်ခနဲတုန်ခါသွားပြီး မျက်နှာလည်းဖျက်သွားလေသည်။

အကြောင်းမှာ....

ရှေ့ဆုံးမှလှမ်းဝင်လာသူသည် လူငယ်သိုင်းသမားများလုပ်
ကြံခံရသောကိစ္စကိုစုံစမ်းရန် တာဝန်ယူထားသည့်....

သိုင်းလောကမဟာမိတ်အဖွဲ့မှ စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးမှူး
ကျင်းမြို့စားဖြစ်နေသည်။ ကျင်းမြို့စားနှင့်အတူ သိုင်းရာဇာဖုတောက်
လည်းလိုက်ပါလာသည်။

သူတို့၏နောက်တွင် အဘိုးအိုနှစ်ယောက်ပါလာ၏။

ထိုအဘိုးအိုနှစ်ယောက်မှာ....

သိုင်းလောက၌လျှမ်းလျှမ်းတောက်နာမည်ကြီးနေသော အ
ဖြူရောင်သိုင်းသမားကြီးများဖြစ်ကြသည်။

၄၄ ❖ ဝတ္ထုအောင်

တစ်ယောက်မှာ သမားတော်သိုင်းသမားကျင်းရုံဖြစ်ပြီး...

ကျန်တစ်ယောက်မှာ ကြယ်ပျံသိုင်းသမားမောက်ယိဖြစ်လေသည်။

သိုင်းလောကမှ ထိတ်ထိတ်ကြသိုင်းသမားကြီးများ ရောက်လာကြသဖြင့် လူငယ်သိုင်းသမားလေးဖြစ်သည့်ရှမ်းစုမှာ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သွားနိုင်တော့မည်မဟုတ်ပေ။

ထောင်ချောက်....

အလွန်ပီရိသေသပ်သောထောင်ချောက်ဖြစ်သည်။

အပြစ်ဟူသမျှ ရှမ်းစု၏ခေါင်းပေါ် စုပုံကျရောက်လာစေရန် အံဝင်ခွင်ကျ ပီပီရီရီပြင်ဆင်ထားသောထောင်ချောက်လည်း ဖြစ်ပေသည်။

ထောင်ချောက်ဆင်သူ၏ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးကိုပင် ချိုးကျူးရမလိုဖြစ်နေသည်။

ဟာကွက်မရှိ စေ့စပ်သေချာလှသောထောင်ချောက်အတွင်း၌ ရှမ်းစုသည် မလူးသာ မလွန့်သာချောင်ပိတ်မိနေပြီဖြစ်လေသည်။

ကျင်းမြို့စား သိုင်းရာဇာဗုတောက်၊ သမားတော်ကြီးကျင်းရုံနှင့်ကြယ်ပျံသိုင်းသမားမောက်ယိတို့သည် ရှမ်းစုကိုတစ်လှည့်၊ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လဲကျနေကြသည့်ချင်းချင်းနှင့်ဝမ်းလီကိုတစ်လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ပြီးမှ ကျင်းမြို့စားက....

အကျဉ်းတန်ဖလေး၏စာရင် (ဒုဿိး) ❖ ၄၅

“တောက်... ဝမ်းလီသေသွားပြီ၊ လူငယ်သိုင်းသမားတွေ တစ်ယောက်မှမကျန်တော့ဘူး”

ခံပြင်းစွာရေရွတ်လိုက်လေသည်။

သိုင်းရာဇာဗုတောက်က....

“တစ်ယောက်တော့ ကျန်သေးတယ်ဗျ”

ရှမ်းစုကိုညွှန်ပြကာပြောလေသည်။

ကျင်းမြို့စားက....

“ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့ဗျ... သူက အတုမဲ့ဒေဝီရဲ့သမက်ဖြစ်ချင်တာနဲ့ ပြိုင်ဘက်လူငယ်တွေအပေါ်အကောက်ကြံခဲ့တာ အတော်ရက်စက်တဲ့ကောင်ပဲ”

ရှမ်းစု ရင်ထဲအောင့်သွားသည်။

ကျင်းမြို့စားသည် သူ့အပေါ်အထင်လွဲမှားကာ ပြစ်တင်ပြောဆိုနေသည်မဟုတ်ပါလား။

အဖြစ်မှန်ကိုဖြေရှင်းရန်လည်းမလွယ်ပါ။

သက်သေအထောက် အထားဘာမှမရှိဘဲ တရားခံမှာ သူဖြစ်သည်ဟု အထင်လွဲစရာအကြောင်းများချည်းသာရှိနေသည်မဟုတ်ပါလား။

ထိုစဉ်....

“သူတို့ကိုကြည့်ရတာ အဆိပ်မိသွားပုံပဲ”

သမားတော်ကျင်းရုံကပြောရင်း ရှေ့တိုးလာသည်။

၄၆ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ဝမ်းလီ အနီးသို့ချဉ်းကပ်သွားပြီး စစ်ဆေးကြသည်။

ဝမ်းလီ၏လက်ကောက်ဝတ်မှ သွေးကြောများကို စစ်ကြည့်သည်။ မျက်ခွံကိုဖွင့်ကြည့်သည်။

ပါးစပ်ကိုနမ်းကြည့်သည်။

နာမည်ကျော်သမားတော်ပီပီ ထောင့်စေ့အောင် စစ်ဆေးကြည့်လိုက်သည်။

“သူ သေသွားပြီမဟုတ်လား”

ကျင်းမြို့စားကမေးလိုက်သည်။

သမားတော်ကျင်းရုံကမျက်မှောင်ကုပ်ကာ....

“သေတော့ မသေသေးဘူးဗျ”

“ဟင်....”

“ဟာ....”

အားလုံး တအံ့တမြင်သွားကြသည်။

ရှမ်းစုလည်း ထိတ်လန့်သွားသည်။

သမားတော်ကျင်းရုံက....

“သေခါနီးပြီ”

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“အဆိပ်မိသွားတာ”

“ဘယ်လိုလုပ် အဆိပ်မိတာလဲ”

“အရက်ကဖြစ်နိုင်တယ်၊ သူ့ပါးစပ်ကအရက်စော်နံ့နေတယ်”

အကျဉ်းတန်ဖလေးတစ်ဖူးစာရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၄၇

ကျင်းမြို့စားသည် စားပွဲအနီးသို့လှမ်းသွားပြီး အရက်အိုးကို ဆွဲယူလိုက်၏။ အရက်အနည်းငယ်ကို စားပွဲပေါ်သွန်ချပြီး ငွေအပ်လေးတစ်ချောင်းထုတ်ယူကာ အဆိပ်ရှိမရှိ စစ်ဆေးကြည့်လိုက်၏။

ငွေအပ်ကလေး၏သဘောမှာ....

အဆိပ်နှင့်ထိတွေ့မိလျှင် စိမ်းဖန့်ဖန့်အရောင် သို့မဟုတ်....

ခရမ်းရောင်ပြောင်းလဲသွားတတ်လေသည်။

ယခု ငွေအပ်လေးမှာ မူလအတိုင်းရှိနေပြီး အရောင်ပြောင်းလဲသွားသည်ကိုမတွေ့ရချေ။

ကျင်းမြို့စားမျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

“အရက်ထဲမှာအဆိပ်မရှိဘူး”

“ဒါဆို အရက်ခွက်မှာရှိမှာပေါ့”

သိုင်းရာဇာဖုတောက်ကဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ် စစ်ဆေးကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ကျင်းမြို့စားက ပြောပြောဆိုဆို အရက်ခွက်တွင် အဆိပ်ရှိမရှိ စစ်ဆေးကြည့်လိုက်လေသည်။

ယခုတစ်ကြိမ် အရက်ခွက်နှစ်ခွက်ကိုစစ်ဆေးကြည့်ရာ အရက်ခွက်တစ်ခွက်တွင် အဆိပ်ရှိနေသည်ကိုတွေ့ရလေတော့သည်။

ကျင်းမြို့စားခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျို့... အရက်ခွက်မှာအဆိပ်ရှိနေတယ်”

“မှန်းစမ်း”

၄၈ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

သမားတော်ကျင်းရုံက ကျင်းမြို့စား၏ငွေအပ်လေးကိုလှမ်း
တောင်းကာစစ်ဆေးကြည့်လိုက်၏။

အတန်ကြာစစ်ဆေးပြီးမှ....

“အင်း... အတော်ကိုကြောက်စရာကောင်းတဲ့အဆိပ်ပါလား၊
ကျားတောင်ကုန်းမှာအသတ်ခံခဲ့ရတဲ့ဟိုကျောင်းတို့မိခင်အဆိပ်နဲ့
အမျိုးအစားအတူတူပဲ”

ကျင်းမြို့စား၏မျက်နှာ ခက်ထန်တင်းမာသွားသည်။

“ဒါဆို တရားခံကတစ်ယောက်တည်းပဲပေါ့”

ပြောရင်း ရှမ်းစုအားလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ရှမ်းစုမှာ ရင်ဝကို သံတူနှင့်အထူခံရသလိုခံစားလိုက်ရသည်။

ကြယ်ပျံသိုင်းသမားမောက်ယိက....

“ဘယ်သူအဆိပ်ခတ်တယ်ဆိုတာကို အသာထားပြီး အဆိပ်
မိထားတဲ့ဝမ်းလီကို အရင်ဂရုစိုက်ရင်ပိုကောင်းမယ်၊ သမားတော်ကြီး
ဝမ်းလီမသေသေးဘူးမဟုတ်လား”

သမားတော်ကြီးကျင်းရုံခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မသေသေးဘူး... ဒါပေမဲ့ သေကာနီးပြီ”

ကြယ်ပျံသိုင်းသမားမောက်ယိက....

“သမားတော်ကြီး... သူ့ကို ဆေးကုပေးလို့မရဘူးလား”

“အင်း... ကျုပ်နဲ့တွေ့နေပါလျက်နဲ့ သူသေသွားရမယ်ဆိုရင်
ရာဇဝင်ရိုင်းသွားတော့မှာပေါ့ဗျာ”

အကျဉ်းတန်ဖလေး၏ဖူးစာရှင် (ဒုသိမ်း) ❖ ၄၉

ကျင်းမြို့စား၊ သိုင်းရာဇာဖုတောက်နှင့် ကြယ်ပျံသိုင်းသမား
မောက်ယိတို့ဝမ်းသာသွားကြလေသည်။

ကျင်းမြို့စားက....

“ဒါဖြင့် ဝမ်းလီကိုကုသပေးဖို့မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်ဗျာ”

သမားတော်ကြီးကျင်းရုံခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ”

ချက်ချင်းပင် ဝမ်းလီအားဆေးကုရန်ပြင်ဆင်လိုက်လေတော့
သည်။ သမားတော်ကြီးကျင်းရုံသည် ဝမ်းလီအား ပက်လက်လှန်ကာ
ဆေးကုရန်သင့်တော်သည့်အနေအထားပြုပြင်လိုက်သည်။

ထို့နောက် အသင့်ဆောင်ထားသောဆေးအိတ်ထဲမှငွေအပ်
လေးများထုတ်ယူလိုက်၏။ သမားတော်ကြီးကျင်းရုံသည် ဝမ်းလီကို
အပ်စိုက်ကုသပေးရန်ပြင်ဆင်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း အားလုံးနားလည်
မိလိုက်ကြလေသည်။

သမားတော်ကြီးသည် ငွေအပ်လေးများတွင် ဆေးရည်အချို့
သုတ်လိမ်းပြီး....

ဝမ်းလီ၏သွေးကြောနေရာအချို့တွင် တစ်ချောင်းပြီးတစ်
ချောင်းစိုက်လိုက်လေသည်။

ရှမ်းစု ငူငူကြီးရပ်နေသည်။

သမားတော်ကြီးကျင်းရုံက ကုသပေးနေခြင်းကြောင့် ဝမ်းလီ
သည် မကြာမီအသက်ပြန်ရှင်လာတော့မည်ဖြစ်သည်။

၅၀ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ယခုအခါ ရှမ်းစုသည် အခြေအနေကို တဖြည်းဖြည်းနားလည်သဘောပေါက်စပြုလာပြီဖြစ်သည်။ ဝမ်းလီသည် သူထင်မှတ်ထားသည်ထက်ပင် ကြောက်စရာကောင်းသူဖြစ်နေချေသည်တကား။

ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲမှုတွင် ဆရာခေါ်ရလောက်သည်။

မိမိသည် ထောင်ချောက်သံ ကျဆင်းနေရုံမျှမက လည်ပင်းတွင်ပင် ကြိုးကွင်းစွပ်ခံနေရပြီဖြစ်ကြောင်း ရှမ်းစုသဘောပေါက်လာလေသည်။

ဝမ်းလီသည် အရက်ခွက်ထဲမှအဆိပ်မိခြင်းဖြစ်သည်။ အဆိပ်ကို နောက်ဆုံးသောက်သောအရက်ထဲ၌ခတ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ချင်းချင်းသည် သေဆုံးနေပြီဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် အဆိပ်ခတ်သူမှာ ချင်းချင်းမဖြစ်နိုင်ပါ။

ဤအိမ်ထဲ၌ မူလကလူသုံးယောက်ရှိနေသည်။

ချင်းချင်းက အဆိပ်ခတ်နိုင်သလို သူလည်းမဟုတ်ကြောင်း သူကိုယ်တိုင်သိသည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် အဆိပ်ခတ်သူမှာ ဝမ်းလီကိုယ်တိုင်သာဖြစ်ရမည်မဟုတ်ပါလား။

ဝမ်းလီသည် အဘယ်ကြောင့် မိမိကိုယ်ကိုပြန်လည်၍အဆိပ်ခတ်ခဲ့ရပါသနည်း။

မည်သူမျှ ကိုယ့်ကိုကိုယ်အဆိပ်ခတ်မည်မဟုတ်ပါ။

ဝမ်းလီကိုယ်တိုင် သူကိုယ်သူ အဆိပ်ခတ်သည်ဟုပြောလျှင် ကော မည်သူကယုံမည်နည်း။

အကျဉ်းတန်ပလေး၏မှူးစာရှင် (ဒုတိယ) ❖ ၅၁

ယခုအချိန်တွင်....

ရှမ်းစုသည် ရုန်းထွက်မရနိုင်သော ထောင်ချောက်နှံ့အတွင်း ကျရောက်နေပြီဖြစ်သည်။

အခြေအနေအရပ်ရပ်သည် သူ့အားလူသတ်တရားခံအဖြစ် တွန်းပို့နေကြပြီဖြစ်သည်။

ထိုအပြစ်ဒဏ်သည် သေဒဏ်မှလွဲ၍ အခြားမရှိပြီ။

ရှမ်းစုတစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်တောင့်တင်းလာလေတော့၏။

ထိုအချိန်တွင်....

၀၀၀၀

သမားတော်ကြီးကျင်းရုံသည် သိုင်းလောကတွင် လျှမ်းလျှမ်း
တောက်ကျော်ကြားနေသူဖြစ်သည်။ ဆေးပညာနှင့်ပတ်သက်လာ
လျှင် ပြိုင်ဘက်ကင်းသည်ဟုဆိုစမှတ်ပြုကြသည်။

ယခု... သမားတော်ကျင်းရုံသည် ဝမ်းလီအား အပ်စိုက်ပညာ
ဖြင့်ဆေးကုပေးနေပြီဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းလီ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် ငွေအပ်ကလေးများဖြင့် ပြည့်
နှက်နေလေသည်။

သမားတော်ကြီးကျင်းရုံသည် ဝမ်းလီအားအသက်ကယ်ဆေး
တစ်လုံးပါးစပ်ထဲခွဲပေးလိုက်ပြီး ဝမ်းလီ၏ရင်ဝကိုလက်ဝါးဖြင့် ကပ်
ထားလိုက်သည်။

သမားတော်ကျင်းရုံ၏ကုထုံးသည် အသက်ကယ်ဆေး အပ်
စိုက်ပညာနှင့်အတွင်းအားတို့ကို ဟန်ချက်ညီညီပေါင်းစပ်ကုသသော
ကုထုံးဖြစ်သည်။ သာမန် ကုထုံးများနှင့်မတူဘဲ ဝေဒနာကို အမြန်ဆုံး
သက်သာပျောက်ကင်းစေနိုင်သောကုထုံးဖြစ်သည်။

ထမင်းတစ်အိုးချက်ခန့်ကြာလျှင်....

ဝမ်းလီ၏မျက်နှာသည် တဖြည်းဖြည်းအညိုရောင်သမ်းလာ
လေသည်။ နှာခေါင်းနှင့်နားထဲမှ ခပ်မည်းမည်းအရည်များစီးကျလာ
၏။ သမားတော်ကြီးကျင်းရုံကအံ့ကြိတ်ပြီး ရင်ဝဖိကပ်ထားသော
လက်ဝါးကို ဖျတ်ခနဲရုပ်သိမ်းလိုက်သည်နှင့် ဝမ်းလီသည် ငေါက်ခနဲ
ထထိုင်လာပြီး....

“ဝေ့....”

ပါးစပ်ထဲမှသွေးမည်းများ အန်ထုတ်ပစ်လိုက်လေတော့
သည်။

၀၀၀၀

၅၄ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ဝမ်းလီ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်၌ စိုက်ထားသောငွေအပ်လေးများ ကိုနှုတ်ပစ်လိုက်ပြီဖြစ်သည်။

သမားတော်ကြီးကျင်းရုံက ဝမ်းလီ၏ရင်ဘတ်၊ လည်ကုပ်နှင့် ကျောပြင်ရှိသွေးကြောများကို လက်ချောင်းလေးများဖြင့် ကျွမ်းကျင်စွာနှိပ်နယ်ပေးနေသည်။

မကြာပါချေ။

ဝမ်းလီမှာ အဆိပ်ဝေဒနာသက်သာပျောက်ကင်းကာ ထူထူထောင်ထောင်ဖြစ်လာလေတော့သည်။

သူသည် သမားတော်ကြီးကျင်းရုံရှေ့တွင် ဒူးထောက်ချလိုက်ပြီး...

“ကျွန်တော့်မှာ ဦးပေးတဲ့အသက်ပဲ ရှိပါတော့တယ်ဗျာ... ဦးရဲ့ ကျေးဇူးကိုဘယ်လိုပြန်ဆပ်ရန်မှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး”

ရှမ်းစုမှာ မှင်မောင်းကောင်းလှသည့်ဝမ်းလီကိုကြည့်ကာ ဩချရတော့သည်။

သူသည် ဝမ်းလီကိုကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း အစိမ်းလိုက် ဝါးစားပစ်လိုစိတ်များပင်ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

သို့သော် သူ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ပါ။

သိုင်းရာဇာဖုတောက်က သူ့အားစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မင်း ဘာပြောချင်သေးသလဲ”

သူ့အသံတွင် ရွံ့ရှာမုန်းတီးမှုများအထင်းသားပေါ်လွင်နေ၏။

အကျည်းတန်မလေးဘဲမဟုတ် (ဒုသိမ်း) ❖ ၅၅

ယခုတစ်ကြိမ်တွင် သူ့အား မည်သည့်နည်းနှင့်မျှအလွတ်ပေးတော့မည်မဟုတ်ကြောင်း...

ရှမ်းစုနားလည်သဘောပေါက်လိုက်လေသည်။

သိုင်းရာဇာဖုတောက်က...

“ငါတို့ သက်သေအထောက်အထားတွေအများကြီးရထားပြီးပြီ၊ မင်းဘာမှပြောနိုင်မှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ ကဲ... မင်းကို အများနဲ့အနိုင်မယူချင်ဘူး၊ အခွင့်အရေးပေးလိုက်မယ်”

လေးယောက်ပေါင်းပြီးတိုက်ခိုက်လျှင်... ရှမ်းစုမှာ သိုင်းကွက်ဆယ်ကွက်ပင် ခံနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။

ထို့ကြောင့် အများနှင့်အနိုင်မယူဘဲ တစ်ယောက်ချင်းယှဉ်ပြိုင်အနိုင်ယူမည်ဟူသောသဘောပင် ဖြစ်လေသည်။

ရှမ်းစုကမဲ့ပြီးပြီးလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်ကတစ်ယောက်ကိုရွေးရမယ်ဆိုပါတော့”

သိုင်းရာဇာဖုတောက်ကခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

“ကျုပ်ကြိုက်တဲ့လူကိုရွေးလို့ရမလား”

သိုင်းရာဇာဖုတောက်ကသဘောတူသည်။

“ရတယ်”

ရှမ်းစုသည် သူ့အလွန်မုန်းတီးနေပြီဖြစ်သော ဝမ်းလီအား လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်သည်။

၅၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“သူ့ကိုရွေးမယ်”

သိုင်းရာဇာဖုတောက် ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

“ဘာပြောတယ်ကွ... ဝမ်းလီကိုရွေးမယ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ်က ဘာကြောင့်သူ့ကိုရွေးရတယ်ဆိုတာ သူသိတယ်”

“မင်း တော်တော်အကျင့်ယုတ်တဲ့ကောင်ပဲ... မင်းကြောင့် သူ အဆိပ်မိခဲ့တာ ကံကောင်းလို့မသေတယ်၊ ခုမှ နလန်ထရှိသေးတာ၊ မင်းကအချောင်အနိုင်ယူချင်သေးတယ်ပေါ့လေ... ထို့....”

ရှမ်းစုအား နှစ်ပြားမတန်အောင်ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

ရှမ်းစုမှာ အထင်လွဲမှားကာ အကျင့်သိက္ခာကိုအစော်ကားခံ လိုက်ရခြင်းကြောင့် မျက်နှာကြီးနီမြန်းသွားတော့သည်။

ဒေါသလည်းထွက်လာသည်။

“ဘာလဲ... ကျုပ်ကခင်ဗျားတို့ကိုကြောက်နေမယ်များထင် နေသလား၊ ဂရုမစိုက်ဘူးဆိုတာ မှတ်ထားပါ... ကဲ... ခင်ဗျားကိုပဲ ကျုပ်ရွေးမယ်”

ခံပြင်းစွာပြောလိုက်သည်။

သိုင်းရာဇာဖုတောက်က....

“ကောင်းတာပေါ့ကွာ”

ပြောပြောဆိုဆို ရှေ့သို့လှမ်းထွက်လာလေတော့သည်။

၀၀၀၀

အကျဉ်းတန်ပလေး၏ဖုတရှင် (ဒုသိမ်း) ❖ ၅၇

အမှန်စာရားအဘက်တော်သား

အိမ်ထဲ၌ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားပြန်သည်။

ကျင်းမြို့စား၊

သမားတော်ကျင်းရဲနှင့်....

ကြယ်ပျံသိုင်းသမားမောက်ယိတို့သည် အခြေအနေကိုအကဲ ခတ်ကြည့်နေကြ၏။

ဝမ်းလီကခြေသုတ်ပုဆိုးမြွေစွယ်ကျိုးပမာ ခပ်ရိုရိုကလေးရပ် လျက်ရှိနေလေသည်။

လုံးဝအပြစ်မရှိသူ၊ ကရုဏာသက်စရာကောင်းသူတစ်ဦး အ သွင်မျိုးဖြစ်သည်။

သို့သော် သူ၏မျက်လုံးများကို သေချာကြည့်မည်ဆိုလျှင်....

ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသောအပြုံးရိပ်များရှိနေသည်ကို တွေ့ရ မည်ဖြစ်လေသည်။

၅၈ ♦ ဝတ္ထုအောင်

ထိုခဉ် သိုင်းရာဇာဖုတောက်ကရှေ့သို့လှမ်းထွက်လိုက်သည်။
ခါး၌ချိတ်ဆွဲထားသောစားကို ခြမ်းခနဲမြည်အောင် ဆွဲထုတ်
လိုက်ပြီး...

“ကဲ... မင်းလက်နက်ထုတ်ပါ”

ရှမ်းစုခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်ရဲ့ စားကို ကျားတောင်ကုန်းမှာပေးခဲ့ပြီးပြီဗျ”

မှန်ပေသည်။

သူတွင် လက်နက်မရှိပါ။

သိုင်းရာဇာဖုတောက်က....

“ဒါဆို မင်းကြိုက်တဲ့စားကိုယူနိုင်တယ်... မင်းရဲ့စားကိုငါက

သွားလေရာယူမသွားနိုင်ဘူး”

ကြယ်ဖျံသိုင်းသမားမောက်ယိက....

“ကျုပ်စားကိုငှားပါမယ်”

သူ၏ခါး၌ချိတ်ထားသောစားကိုဖြုတ်ကာ ရှမ်းစုအားလှမ်း
ပေးလိုက်လေသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

ရှမ်းစုလက်ခံယူလိုက်သည်။

“မလိုပါဘူး”

ကြယ်ပျံသိုင်းသမားမောက်ယိက မှုတ်မြို့စွာပြောရင်း နောက်
သို့ပြန်ဆုတ်သွား၏။

အကျဉ်းတန်ဖလေးတစ်ဖုတရှင် (ဒုသိမ်း) ♦ ၅၉

ရှမ်းစုထဲတွင် ဓားမရှိလျှင် သိုင်းရာဇာဖုတောက်နှင့်ရင်မဆိုင်
ဖြစ်ဘဲရှိမည်ကိုမလိုလားသဖြင့် သူ၏စားကိုငှားလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပုံရ
လေသည်။

သိုင်းရာဇာဖုတောက်က....

“ကဲ... မင်းလက်ထဲဓားတစ်လက်ရောက်လာပြီ၊ ငါတို့ယှဉ်
ပြိုင်ကြရအောင်”

“ကောင်းပြီ”

ရှမ်းစုကရှေ့သို့လှမ်းထွက်ပြီး သိုင်းရာဇာဖုတောက်နှင့်မျက်
နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။ ယခု သူ၏ဘဝတွင် အခက်ခဲဆုံးပြိုင်ပွဲတစ်
ခုကိုဆင်နွှဲရတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း နားလည်သဘောပေါက်မိလေ
သည်။

သူသည် လူငယ်သိုင်းသမားအဖြစ်သာ သိုင်းလောက၌ထင်
ရှားသူဖြစ်သည်။

သိုင်းရာဇာဖုတောက်တို့ကား အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်သူ...

သိုင်းလောက၌နှစ်ပေါင်းများစွာကျင်လည်ကျက်စားခဲ့ပြီး
တိုက်ပွဲပေါင်းများစွာရင်ဆိုင်ဖူးခဲ့သူဖြစ်ပေသည်။

ထူးခြားထက်မြက်သောပညာရပ်များ တတ်မြောက်ကျွမ်း
ကျင်ထား၍လည်း သိုင်းရာဇာဟူသောဘွဲ့ ထူးကိုရရှိပိုင်ဆိုင်ထားသူ
ဖြစ်သည်။

ထိုသို့သောလူနှင့် ရှမ်းစုရင်ဆိုင်ရတော့မည်ဖြစ်သည်။

၆၀ ❖ ဝတ္ထုအောင်

အဖြစ်မှန်ကိုဖော်ထုတ်နိုင်ဖို့ သူ၏အသက်ကိုအဆုံးရှုံးမခံနိုင်ပါ။ သူ့အနေဖြင့်.... သိုင်းရာဇာဖုတောက်ကိုအနိုင်ရမှသာ အသက်ရှင်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။

သို့တိုင်အောင် ကျန်လူများက သူ့အား ချမ်းသာခွင့်ပေးမည်ဟု အတတ်မပြောနိုင်သေးချေ။

မည်သို့ဆိုစေ အသက်ရှင်သန်လွတ်မြောက်ရေးအတွက် အပြင်းအထန်ကြိုးစားရမည်သာဖြစ်လေသည်။

ရှမ်းစုက သိုင်းရာဇာဖုတောက်ကိုစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး....

“ကျုပ်တစ်ခုပြောချင်တယ်”

“မင်းဘာပြောမလဲ”

“တကယ်လို့ ကျုပ်အနိုင်ရရင်....”

သူ၏စကားမဆုံးမီ....

“ဟား... ဟား... ဟား”

သိုင်းရာဇာဖုတောက်သည် ခေါင်းမော့ကာ ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်၏။

“ငါ့ကို အနိုင်ရမယ်လို့များ မင်းကစိတ်ကူးထားသေးသလား၊ အေး... ငါ့ကိုအနိုင်ရလို့ကတော့ မင်းသဘောပဲ”

“ကျုပ်သဘောက ဒီကထွက်သွားချင်တယ်”

“စိတ်ချ... ငါ့ကိုအနိုင်ရရင် မင်းကို... သွားခွင့်ပြုလိုက်မယ်”

“ခင်ဗျားသေချာတယ်နော်”

အကျဉ်းတန်ဖလေးတစ်စာရှင် (ဒုတိယ) ❖ ၆၁

“ဟေ့... ငါကနာမည်တစ်လုံးနဲ့လူလုပ်နေတာကွ၊ မင်းလိုကောင်ကို စကားပျက်ခံမယ်မထင်နဲ့”

သိုင်းရာဇာဖုတောက်က ဒေါသတကြီးအော်ငေါက်လိုက်၏။

ရှမ်းစုက....

“ကောင်းပြီ... ခင်ဗျားကတိတည်ရင် ပြီးတာပဲ”

သမားတော်ကြီးကျင်းရုံသည် ရှမ်းစုကိုကြည့်ရင်း မျက်မှန်းကျိုးလာဟန်ဖြင့်....

“ဟေ့... စကားမရှည်နဲ့၊ ဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုး နောက်တစ်ခါရမယ်မထင်နဲ့”

ဟုကြားဝင်အော်ပြောလိုက်၏။

ရှမ်းစုကရမစိုက်ဘဲ....

“ခင်ဗျားတို့အားလုံးကြားကြတဲ့အတိုင်းပဲ... ခင်ဗျားတို့ သဘောတူကြရင် ပြီးတာပဲ”

သမားတော်ကြီးကျင်းရုံက....

“ဟေ့... ထပ်မပြောနဲ့... မင်း...”

ရုတ်တရက် သမားတော်ကြီးကျင်းရုံစကားတစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်တန့်သွားလေသည်။

မျက်နှာကြီး ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်သွားသလို ခန္ဓာကိုယ်လည်း တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်လာသည်။

သူ၏အမူအရာကြောင့်....

၆၂ ♦ ဝတ္ထုအောင်

အားလုံးတအံ့တသြဖြစ်သွားကြကုန်၏။

ကျင်းမြို့စားက....

“သမားတော်ကြီး... ခင်ဗျားဘာဖြစ်တာလဲ”

ဟု ထိတ်လန့်တကြားလှမ်းမေးလိုက်၏။

သမားတော်ကြီးကျင်းရုံ ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ ချာခနဲလှည့်ကာ

အိမ်ထဲမှပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။

၀၀၀၀

အကျဉ်းတန်ဖလေး၏ဖူးတရှင် (ဒုသိမ်း) ♦ ၆၃

“ဟင်....”

“ဟာ....”

“ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ကျင်းမြို့စားတို့တအံ့တသြဖြစ်သွားကြသည်။

သမားတော်ကျင်းရုံ အထိတ်တလန့်ဖြစ်ကာ ထွက်ပြေးသွား

သည်မှာ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသည်ကို....

မည်သူမျှနားမလည်နိုင်ကြချေ။

ကျင်းမြို့စားက....

“သမားတော်ကြီးဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ... ဖိတ်များဖောက်

ပြန်သွားတာလား”

သိုင်းရာဇာဗုတောက်နှင့်ဝမ်းလီတို့ ဘာမှမပြောနိုင်ကြချေ။

သမားတော်ကြီး၏အပြုအမူမှာ အလွန်ထူးဆန်းနေသည်ဟု

နားလည်ထားကြလေသည်။

အိမ်ထဲ၌ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ဖြစ်သွားသည်။ ရှမ်းစုလည်း

မလှုပ်မယှက်ရပ်နေ၏။

တစ်စုံတစ်ခုထူးခြားနေပြီဖြစ်ကြောင်း သူလည်းခိုပ်မိထားလေ

သည်။ ကြယ်ပျံသိုင်းသမားမောက်ယိသည် ဒေါသထွက်လာဟန်ရှိ

လေသည်။

“သမားတော်ကြီးထွက်သွားတာ အကြောင်းရှိရမယ်... သူက

တစ္ဆေသရဲ....”

၆၄ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ရုတ်တရက် စကားဆုံးအောင်မပြောတော့ဘဲ တစ်ဝိုင်းတစ်စ
ဖြင့်ရပ်တန့်သွားပြန်သည်။ မျက်နှာဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်ကာ ခန္ဓာကိုယ်
ဆတ်ခနဲတုန်ခါသွားလေသည်။ ကြယ်ပျံသိုင်းသမားမောက်ယိ အမူ
အရာပျက်နေသည်ကိုသတိပြုမိလိုက်သောကျင်းမြို့စားကြီးက....

“ခင်ဗျား ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဟု လှမ်းမေးလိုက်လေသည်။

ကြယ်ပျံသိုင်းသမားမောက်ယိ အဖြေမပေးချေ။

ကြမ်းပြင်ပေါ်ခြေဆောင့်ကာ သမားတော်ကြီးနည်းတူ ချာ
ခနဲလှည့်ပြီး အိမ်ထဲမှပြေးထွက်သွားပြန်လေတော့၏။

၀၀၀၀

အကျဉ်းတန်ပလေးထိုးစာရှင် (ဒုတိယ) ❖ ၆၅

ယခု သမားတော်ကြီးကျင်းရုံသည်လည်းကောင်း...

ကြယ်ပျံသိုင်းသမားမောက်ယိသည်လည်းကောင်း...

တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားပုံမျိုးဖြင့် ထွက်ပြေးသွားကြပြီဖြစ်ပါ
သည်။ သူတို့သည် ဝါရင့်သိုင်းသမားကြီးများဖြစ်ကြသည်။

သူတို့အား တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားအောင် မည်သည့်အရာ
ကပြုလုပ်ခဲ့ပါသနည်း။

ကျင်းမြို့စား၊ သိုင်းရာဇာဗုတောက်နှင့် ဝမ်းလီတို့ရင်ထဲ လေး
လံသွားကြလေသည်။

စိတ်အလှုပ်ရှားဆုံးမှာ ဝမ်းလီဖြစ်သည်။

သူ့အ၏ကြံအစည်အား နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးမည့်သူပေါ်လာ
မည်ကို မည်သည့်နည်းနှင့်မျှလက်မခံနိုင်ပေ။ သူ့အကြံအောင်မြင်
ကားနီးမှပျက်စီးရမည်ကိုမလိုလားပါ။

ဝမ်းလီသည် စူးရှတောက်ပသောမျက်လုံးများဖြင့် ပတ်ဝန်း
ကျင်ကိုအကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

၆၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

အိမ်တံခါးဖွင့်ထားသလို ပြတင်းပေါက်များလည်းဖွင့်ထားသည်။ အိမ်အပြင်ဘက်၌ အလင်းရောင်အားနည်းသွားကာ မှောင်ရိပ်များလွှမ်းမိုးနေပြီဖြစ်သည်။

မျက်စိလျင်သောဝမ်းလီသည် အိမ်အပြင်ဘက်တစ်နေရာတွင် အဖြူရောင်လူရိပ်တစ်ရိပ်ရှိနေသည်ကိုဖျက်ခနဲမြင်တွေ့သွားလေ၏။

ထိုလူရိပ်ကား မလှုပ်မယှက်ရပ်နေ၏။

ဝမ်းလီ၏ရင်ထဲ အေးစိမ့်သောခံစားချက်များဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။ သူ၏အမူအရာကို အကဲခတ်မိလိုက်ကြသော ကျင်းမြို့စားနှင့်သိုင်းရာဇာဖုတောက်တို့ကလည်း အပြင်ဘက်သို့လှမ်းကြည့်လိုက်ကြ၏။

သူတို့လည်း အဖြူရောင်လူရိပ်အားတွေ့မြင်သွားပြီး ရင်ထိတ်သွားကြလေသည်။

ထိုစဉ်....

“ယား....”

ဝမ်းလီကငြာသံပေးကာ အိမ်အပြင်ဘက်သို့ခုန်ထွက်သွားလေသည်။ ကျင်းမြို့စားလည်း ချက်ချင်းခုန်ထွက်လိုက်ပါသွားလေသည်။ ထိုစဉ်....

“ဝှစ်... ဝှစ်... ဝှစ်”

စူးရှသောလေတိုးသံနှင့်အတူ ခပ်မည်းမည်းအရိပ်သဏ္ဌာန်လေးများပစ်လွှင့်လာလေသည်။

အကျည်းတန်ပလေး၏ဖုတရှင် (ဒုသိမ်း) ❖ ၆၇

ဝမ်းလီ ရင်ထိတ်သွား၏။

ကျင်းမြို့စားက....

“သတိထား”

အော်ဟစ်သတိပေးကာစားကိုဆွဲထုတ်ပြီး ဝေးသွားကာကွယ်လိုက်လေသည်။

“တောက်... တောက်... တောက်”

“ခြမ်း... ခြမ်း... ခြမ်း”

ပစ်လွှင့်လာသောမည်းမည်းသဏ္ဌာန်လေးများ မြေပေါ်ပြုတ်ကျသွားလေသည်။

ကျောက်ခဲလေးများဖြစ်သည်။

အဖြူရောင်လူရိပ်သည် ကျောက်ခဲလေးများကိုလက်နက်သဖွယ်အသုံးပြုကာ တိုက်ခိုက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းလီခံပြင်းသွားပြီး....

“ဘယ်သူလဲ”

အော်ဟစ်မေးမြန်းကာ တစ်ဟုန်ထိုးခုန်ဝင်သွားသည်။

ကျင်းမြို့စားလည်းထက်ကြပ်မကွာလိုက်ပါသွား၏။

အဖြူရောင်လူရိပ်သည် ဝမ်းလီတို့ပြေးလာသည်ကိုမြင်လျှင် ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်ပြေးသွားလေသည်။

“ရပ်လိုက်”

ဝမ်းလီကအော်ငေါက်ဟန့်တားလိုက်၏။

၆၈ ❖ ဂဏ္ဍအောင်

အဖြူရောင်လူရိပ်က လုံးဝအမှုမထားဘဲ ဆက်၍ပြေးလွှားသွားလေသည်။

ဝမ်းလီက....

“သူ့ကိုလွှတ်ပေးလို့မဖြစ်ဘူး”

ကျင်းမြို့စားခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... လိုက်ကြမယ်”

နှစ်ယောက်သား တစ်ဟုန်ထိုးပြေးလိုက်သွားကြလေသည်။

အဖြူရောင်အရိပ်သည် ရိပ်ခနဲရိပ်ခနဲပြေးနေ၏။

ဝမ်းလီနှင့်ကျင်းမြို့စားတို့ကလည်း တရကြမ်းလိုက်နေကြလေသည်။ ကျင်းမြို့စားသည် နာမည်ကျော်သိုင်းသမားဖြစ်ရာ ကိုယ်ဖော့ပညာအလွန်ကောင်းသည်။

ဝမ်းလီလည်း ကိုယ်ဖော့ပညာမခေ့ချေ။

သို့သော် အဖြူရောင်လူရိပ်၏ကိုယ်ဖော့ပညာမှာ သူတို့ထက်သာနေသည်ကိုတွေ့ရသည်။

ဝမ်းလီနှင့်ကျင်းမြို့စားတို့ အံ့သြသွားကြလေသည်။

အတန်ကြာသည်အထိ ပြေးလိုက်သွားကြသော်လည်း အဖြူရောင်လူရိပ်သည် သူတို့၏ရှေ့ဝါးတစ်ရိုက်ခန့်အကွာတွင် ဦးဆောင်ပြေးလွှားနေဆဲဖြစ်သည်။

လိုက်၍မီဖို့ မဆိုထားနှင့်ဝါးတစ်ရိုက်အကွာအဝေးထက်ပို၍ နီးကပ်သွားအောင်ပင် မလိုက်နိုင်ဘဲဖြစ်နေ၏။

အကျည်းတန်မလေးဘူးစာရှင် (ဒုသိမ်း) ❖ ၆၉

ပြေးသူကပြေး... လိုက်သူကလိုက်ဖြင့်....

မြို့ပြင်သို့ရောက်မှန်းမသိ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

ရုတ်တရက် ကျင်းမြို့စားခြေလှမ်းတို့ခနဲရပ်ပစ်လိုက်သည်။

ဝမ်းလီအံ့သြသွား၏။

“ဦး... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ကျင်းမြို့စားက....

“သူ့ရဲ့ကိုယ်ဖော့ပညာက ကျုပ်တို့ထက်သာတယ်၊ လိုက်လို့မိမှာမဟုတ်ဘူး”

ဝမ်းလီမကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည်။

“သူ့ကိုလွှတ်ပေးလိုက်ရင်....”

သူ၏စကားမဆုံးမီ ကျင်းမြို့စားကလက်ကာပြလိုက်ပြီး....

“ကျုပ်ပြောမယ်... သူသာ တကယ်တမ်းထွက်ပြေးချင်တယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့လိုက်လို့မိမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဗျာ....”

ဝမ်းလီ အံ့သြသွားသည်။

ကျင်းမြို့စားက....

“သူက တမင် ကျုပ်တို့ကိုမျက်ခြည်ဖြတ်မသွားဘဲ ဝါးတစ်ရိုက်လောက်အကွာကနေပြေးနေတာ”

ဝမ်းလီသဘောပေါက်သွားလေသည်။

ဆတ်ခနဲခေါင်းညိတ်ကာ....

၇၀ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“ကျွန်တော်နားလည်ပြီ... သူက ကျွန်တော်တို့ကို တမင်များ
ခေါ်နေတာမဟုတ်လား”

“သိပ်မှန်တာပေါ့ကွာ... မင်းရဲ့အိမ်နဲ့ဝေးအောင် များခေါ်နေ
တာ”

“ဒါဖြင့်....”

“သူကရှမ်းစုကိုကူညီချင်လို့ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

ဝမ်းလီ မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

ပြေးလွှားသွားသော အဖြူရောင်လူရိပ်မှာ ကိုယ်ဖော့ပညာ
အလွန်ကောင်းသဖြင့် သိုင်းပညာလည်းခေမည်မဟုတ်သည်မှာ ထင်
ရှားသည်။

သိုင်းပညာတော်သူတစ်ယောက်က ရှမ်းစုအားလျှို့ဝှက်စွာ ကူ
ညီနေသည်မှာ သူ့အတွက်ကောင်းသောလက္ခဏာတစ်ရပ်မဟုတ်
ချေ။ ထိုသူမှာမည်သူဖြစ်ပါသနည်း။

ရှမ်းစုနှင့်မည်သို့ပတ်သက်နေပါသနည်း။

တွေးရင်းတွေးရင်း ဝမ်းလီ၏ရင်ထဲ၌လေးလံလာလေတော့
သည်။ ကျင်းမြို့စားက....

“ငါတို့ပြန်တာကောင်းမယ်... အိမ်မှာသိုင်းရာဇာဖုတောက်
တစ်ယောက်တည်းကျန်ရစ်ခဲ့တာကွ”

ဝမ်းလီခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

အကျဉ်းတန်ဖလေးများစာရှင် (ဒုသိမ်း) ❖ ၇၁

“ဟုတ်တယ်... ရှမ်းစုကိုအလွတ်ပေးလို့မဖြစ်ဘူး”

“လာ... သွားစို့”

နှစ်ယောက်သား အဖြူရောင်လူရိပ်နောက်သို့ ဆက်မလိုက်
ကြတော့ဘဲ နောက်ကြောင်းလှည့်ကာ ပြေးလွှားသွားကြလေတော့
သည်။

၀၀၀၀

အိမ်ထဲတွင် ရှမ်းစုနှင့်သိုင်းရာဇာဗုတောက်တို့ မျက်နှာချင်း ဆိုင်ရပ်နေကြသည်။ ရှမ်းစုသည် ဓားဦးကိုအောက်စိုက်ကာ ခပ်စွေ စွေအနေအထားဖြင့်ကိုင်ထားသည်။

သိုင်းရာဇာဗုတောက်ကမူ ဓားကိုအပေါ်သို့တည့်တည့်မတ် မတ်ထောင်ကာကိုင်ထားသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စိုက်ကြည့်နေ ကြပြီး မည်သူကမျှစတင်တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုကြချေ။

အတော်လေးကြာမှသိုင်းရာဇာဗုတောက်က....

“ကဲ... မင်းပဲစပြီးတိုက်ခိုက်ပါ”

ရှမ်းစု ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကောင်းပါပြီဗျာ... ကျုပ်ရဲ့တိုက်ကွက်တွေကို သတိပေးပါ။ ကျုပ်ဟာ သေလူတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီဆိုတော့ အသက်ကိုပဓာန ထားမှာမဟုတ်တော့ပါဘူး”

သိုင်းရာဇာဗုတောက်ပြုံးလိုက်သည်။

“ကြည့်သေးတာပေါ့လေ”

“ဒါဖြင့် ကျုပ်စမယ်”

ရှမ်းစု စတင်လှုပ်ရှားလိုက်သည်။ ဓားကိုင်ထားသောလက်ကို အပေါ်ထောင်ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်နှင့် စက်ဝိုင်းသဏ္ဌာန်ဓားရိပ်များ ထွက်ပေါ်လာပြီး သိုင်းရာဇာဗုတောက်၏လည်မျိုနှင့် ဝမ်းမိုက် ဆီသို့တိုးဝင်သွားလေတော့သည်။

သိုင်းရာဇာဗုတောက် မပြုံးနိုင်တော့ပါ။

“ကောင်းလိုက်တဲ့ဓားကွက်”

ရှမ်းစုကိုပေါ့ပေါ့တန်တန်သဘောမထားဝံ့တော့ပါ။ ရှမ်းစုအား အထင်သေးလျှင် မိမိသာဒုက္ခရောက်ရမည်ဟု သဘောပေါက်သွား သည်။ ချက်ချင်းပင်... အပေါ်ထောင်ထားသည့်ဓားကိုလှဲချပြီး ကန့် လန့်ဖြတ်အနေအထားဖြင့်ခုခံပေးလိုက်လေ၏။

“ခြမ်း...”

ဓားဓားချင်းထိသံတစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာသည်။ ရှမ်းစုသည် သူ၏ပထမဓားကို သိုင်းရာဇာဗုတောက်ကခုခံလိုက်သည်နှင့် ဒုတိယ ဓားကွက်ကို ဆက်တိုက်ထုတ်ဖော်လိုက်လေသည်။ အတွင်းအားကို အပြည့်အဝသုံးရသောတောင်ပြိုဓားကွက်ကို အသုံးပြုလိုက်ခြင်းဖြစ် သည်။ ဓားကွက်သည် အလွန်တိကျမြန်ဆန်ပြီးပြင်းထန်လှ၏။

ဓားအရှိန်ကြောင့်....

“ဝှီး... ဝှီး... ဝှီး”

လေတိုးသံများထွက်ပေါ်လာပြီး သိုင်းရာဇာဗုတောက်၏ တစ်ကိုယ်လုံးကိုလွှမ်းခြုံသွားတော့၏။

သိုင်းရာဇာဗုတောက်၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်လာ သည်။ ရှမ်းစု၏ဓားကွက်များ အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်း ကြောင်းသဘောပေါက်မိသည်။ ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘောမထားဝံ့ တော့ဘဲ အတွင်းအားစုစည်းကာပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေ၏။

၇၄ ♦ ဝတ္ထုအောင်

“ခြွမ်း....”

ကျယ်လောင်သောမြည်သံ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

ယခုတစ်ကြိမ် ဓား၊ ဓားချင်း ထိတွေ့မိသည်နှင့်မီးပွင့်လေးများ ထွက်ပေါ်လာပြီး ရှမ်းစု၏ဓားမှာ ဓားဖျားမှနှစ်လက်မခန့် ကျိုးပဲ့သွားလေ၏။

အမှန်တော့ ရှမ်းစုအတွက်လွှဲသွားခြင်းဖြစ်သည်။ သူ၏လက်ထဲမှဓားသည် သူအသုံးပြုနေကျ ကိုယ်ပိုင်လက်စွဲတော်ဓားမဟုတ်ပါ။ သူ၏ဓားဆိုပါက ယခုလိုကျိုးပဲ့သွားစရာအကြောင်းမရှိချေ။

သိုင်းရာဇာဗုတောက်ကိုပင် နောက်ဆုတ်သွားအောင် တိုက်ခိုက်နိုင်လိမ့်မည်ဖြစ်သည်။ သိုင်းရာဇာဗုတောက်ပြီးလိုက်သည်။

“မင်းထပ်ပြီးတိုက်ခိုက်နိုင်ပါဦးမလား”

ယခုတိုက်ပွဲအဖြေပေါ်ပြီဖြစ်သည်။ ရှမ်းစုသည် သိုင်းရာဇာဗုတောက်အားမယှဉ်နိုင်ကြောင်း ထင်ရှားနေပြီမဟုတ်ပါလား။

အရေးနိမ့်ပြီဆိုလျှင်အဖမ်းခံရဖို့သာရှိပေသည်။ ရှမ်းစု အဖမ်းခံနိုင်ပါဦးမည်လော။ ရှမ်းစုသည် ဓားကျိုးကိုတင်းကြပ်စွာဆုပ်ကိုင်ရင်း အံတင်းတင်းကြိတ်ထားလိုက်မိဟော့သည်။

သိုင်းရာဇာဗုတောက်က....

“ကဲ.... မင်းလက်ထဲကဓားကိုချပြီး အေးအေးဆေးဆေး အဖမ်းခံပေတော့”

ရှမ်းစုက အဖမ်းခံမည်မဟုတ်ကြောင်း သူသိသည်။

အကျဉ်းတန်ဖလေးပါးစာရှင် (ဒုသိမ်း) ♦ ၇၅

သူကလည်း ရအောင်ဖမ်းဆီးမည်သာဖြစ်ပေသည်။

“ရှမ်းစု... မင်းကို... ငါ”

ရုတ်တရက်ပင် သူ၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲတုန်ခါသွားသလို မျက်နှာလည်း ကွက်ခနဲပျက်သွားလေသည်။ နောက်သို့ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

သိုင်းရာဇာဗုတောက်၏ထူးခြားသောအပြုအမူကြောင့်....

ရှမ်းစုကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားလေသည်။

သိုင်းရာဇာဗုတောက်က....

“ဘယ်သူလဲ”

ဟုမေးလိုက်သည်။

တစ်စုံတစ်ယောက်သည် နောက်ကျောဘက်မှနေပြီး သူ့အား စိုက်ကြည့်နေသည်ဟု ခံစားရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ စိတ်ထဲမလုံမလဲဖြစ်လာသလို အန္တရာယ်ရှိနေည်ဟုလည်းခံစားလာရလေသည်။

နောက်လှည့်ကြည့်သော်လည်း မည်သူ့ကိုမျှမတွေ့ရပါ။

သိုင်းရာဇာဗုတောက်သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ရှမ်းစုအား ကူညီမည့်သူတစ်ယောက်ရှိနေသည်ဟု စိတ်ထဲသဘောပေါက်နေ၏။

ထို့ကြောင့်....

“မင်း ကံကောင်းသွားတယ်”

ရှမ်းစုဘက်လှည့်ကာပြောလိုက်သည်။

ရှမ်းစုက ဘာမှပြန်မပြောဘဲနေ၏။

၇၆ ❖ ဝတ္ထုအောင်

သိုင်းရာဇာဗုတောက်သည် မိမိအားတိုက်ခိုက်ရန် ကြိုးစား
တော့မည်မဟုတ်ကြောင်းနားလည်လိုက်၏။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသည်ကိုကား စဉ်းစားမရချေ။

သိုင်းရာဇာဗုတောက်သက်ပြင်းချလိုက်ကာ....

“နောက်တစ်ခါဆိုရင်တော့ ငါ့လက်ထဲကမလွတ်နိုင်ဘူး”

သိုင်းရာဇာဗုတောက်သည် ပြောပြောဆိုဆို ချာခနဲလှည့်ကာ
အိမ်ထဲမှခုန်ထွက်သွားလေတော့၏။

၀၀၀၀

အကျဉ်းတန်ပလေးတို့စာရှင် (ဒုတိယ) ❖ ၇၇

သိုင်းရာဇာဗုတောက်ထွက်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ရှမ်းစု မလုပ်မယှက်ရပ်နေသည်။

အဖြစ်အပျက်ကိုမယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

ယနေ့အဖို့ သူ့အတွက်အသက်ရှင်သန်ခွင့်ရသွားပြီဖြစ်ပါ၏။

သိုင်းရာဇာဗုတောက် အဘယ့်ကြောင့်ထွက်သွားရပါသနည်း။

သူ မတွေးတတ်ပါ။

သမားတော်ကျင်းရုံနှင့်... ကြယ်ပျံသိုင်းသမားမောက်ယိတို့
သည်လည်း မျက်စိမျက်နှာပျက်ကာထွက်ပြေးသွားခဲ့ကြပါသည်။

အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း။

ရှမ်းစုနားမလည်နိုင်တော့ပါ။

အတန်ကြာတွေးတောစဉ်းစား ပြီးမှ....

“ငါလဲ ဒီကအမြန်ဆုံးထွက်သွားတာအကောင်းဆုံးပဲ”

ရှမ်းစုသည်ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးသည်နှင့် လျင်မြန်စွာထွက်သွား
လေတော့၏။

၀၀၀၀

၇၈ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ရှမ်းစု ထွက်သွားပြီဖြစ်လေသည်။

အိမ်လေးထဲတွင် လူသူတစ်စုံတစ်ယောက်မျှမရှိတော့ပါ။

သို့သော် အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်တွင် လူတစ်ယောက်ရှိနေပါသည်။

ထိုလူသည် အိမ်ထဲမှလူများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထွက်သွားသည်ကို ငြိမ်သက်စွာစောင့်ကြည့်နေလေသည်။ နောက်ဆုံး ရှမ်းစုထွက်သွားတော့မှသာ ပြင်းချကာ ခေါင်မိုးပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်လေသည်။

ထိုလူသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်ကာ အိမ်ထဲသို့ လှစ်ခနဲပြေးဝင်လိုက်၏။ ရုတ်တရက်....

“အင်း... အင်း...”

ညည်းညူသံသဲ့သဲ့ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ အိမ်ထဲတွင် မီးရောင်ရှိနေပါသည်။ မီးရောင်ကြောင့် ခေါင်မိုးပေါ်မှ ဆင်းကာ အိမ်ထဲဝင်လာသူမှာ အဘိုးအိုတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းတွေ့မြင်နိုင်သည်။

အဘိုးအိုသည် အိမ်ထဲရောက်သည့်အခါ ညည်းညူသံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရခြင်းကြောင့် အံ့သြသွားသည်။ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ရာ ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ လဲကျနေသည့် ချင်းချင်း လူးလွန်လှုပ်ရှားလာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

သူမသည် လည်ပင်းကို လက်ဖြင့် ပွတ်ရင်း ညည်းညူနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အဘိုးအိုသက်ပြင်းချလိုက်သည်။

အကျည်းတန်ပလေး၏ ဖုန်းစာရှင် (ဒုတိယ) ❖ ၇၉

“အင်း... ဒီကနေ့ သေရွာပြန်တွေ တယ်များပါလား”

ထို့နောက် ချင်းချင်းအနီးသို့ ချင်းကပ်သွားပြီး မွေ့ချိုကာ ပခုံးပေါ်ထမ်းလိုက်သည်။ ပြီးနောက် ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာ ဖြင့်အိမ်ထဲမှ ခုန်ထွက်သွားလေတော့၏။

၀၀၀၀

အိမ်ထဲ၌ ပြန်လည်တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

ရှမ်းစုသည်လည်းကောင်း၊ ချင်းချင်းကိုခေါ်သွားသော အဘိုးအိုသည်လည်းကောင်း ထွက်သွားကြပြီဖြစ်လေသည်။

အခြေအနေမှာ တစ်စထက်တစ်စ ရှုပ်ထွေးလာလေသည်။

ရုတ်တရက် အဝတ်အစားလေတိုးသံများ ပြေးလွှားလာသော ခြေသံများထွက်ပေါ်လာလေသည်။

လူနှစ်ယောက်သည် အိမ်ရှေ့သို့ ပြေးလွှားရောက်ရှိလာကြပြီး အိမ်ထဲသို့ဝင်လာကြလေသည်။

ကျင်းမြို့စားနှင့်ဝမ်းလီတို့ဖြစ်ကြသည်။

သူတို့သည် အိမ်ထဲသို့ရောက်သည်နှင့် မကျေမနပ်ဖြစ်သွားကြလေသည်။

ကျင်းမြို့စားက....

“ငါ့ထင်တဲ့အကိုင်ပဲ ရှမ်းစုမရှိတော့ဘူး”

ဟုဒေါသတကြီး ပြောလိုက်လေသည်။

၈၀ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ဝမ်းလီလည်းခံပြင်းနေသည်။

“သိုင်းရာဇာဖုတောက်ရှိပါလျက်နဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ”

ကျင်းမြို့စားက....

“သိုင်းရာဇာဖုတောက်လဲ ဘယ်လိုကြုံတွေ့ခဲ့ရသလဲမှမသိတာ၊ သူ့ကိုအပြစ်တင်လို့မဖြစ်သေးဘူး၊ သူက ရှမ်းစုကိုအလွတ်ပေးမဲ့လူမဟုတ်ဘူး”

ဝမ်းလီ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ကျင်းမြို့စားက....

“ကဲ... ဒီအတိုင်းလက်ပိုက်ကြည့်နေလို့မဖြစ်သေးဘူး၊ လိုက်ရှာကြရအောင်”

“ကောင်းပြီလေ”

နှစ်ယောက်သား အိမ်ထဲမှပြေးထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်ကြသည်။

သို့သော်....

“နေဦး”

ကျင်းမြို့စားကဟန်တားလိုက်သဖြင့်ဝမ်းလီက....

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါ့စိတ်ထဲမှာတစ်ခုခုထူးခြားနေသလိုပဲကွ”

ဝမ်းလီမျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဘယ်လိုထူးခြားတာလဲ”

အကျဉ်းတန်ပလေး၏အမိန့် (ဒုတိယ) ❖ ၈၁

ကျင်းမြို့စားက ဘာမှမပြောဘဲ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ခေ့ကြည့်လိုက်သည်။ ဝမ်းလီလည်း ဟိုဟိုသည်သည်ကြည့်လိုက်လေသည်။ မကြာပါချေ။ ထူးခြားမှုကို နှစ်ယောက်စလုံးနားလည်သဘောပေါက်သွားကြပြီး....

“ဟင်....”

“ဟာ....”

လွတ်ခနဲရေရွတ်လိုက်ကြလေသည်။

အခြားမဟုတ်ပါ။ သေဆုံးနေသောချင်းချင်းတစ်ယောက်ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်ဆုံးနေခြင်းဖြစ်သည်။ ကျင်းမြို့စားက....

“ချင်းချင်းရဲ့အလောင်းမရှိတော့ဘူး”

“ဟုတ်တယ်... ဘယ်သူယူသွားတာလဲ”

မည်သူက ချင်းချင်း၏အလောင်းကိုသယ်ဆောင်သွားပါသနည်း။ ထိုသို့သယ်ဆောင်သွားရန်အကြောင်း ရှိမည်မဟုတ်ပါ။

သူတို့ရင်ထိတ်လာကြသည်။

“ချင်းချင်းများ မသေသေးလို့လား”

“ကျွန်တော်လိုက်ရှာမယ်”

ဝမ်းလီသည် အလောတကြီးပြောပြီး အိမ်ထဲမှ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။

၀၀၀၀

၈၂ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ညဉ့်နက်နေပြီဖြစ်သည်။

ကောင်းကင်ပေါ်တွင် လဝန်းထိန်ထိန်သာနေ၏။

လရောင်ဖြာကျနေရာ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသာယာလှပနေပေ
တော့သည်။ ဝမ်းလီသည် ချင်းချင်းအား အလောတကြီးလိုက်လံရှာ
ဖွေလေသည်။

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ကုန်ဆုံးသွားလေသည်။ ချင်းချင်း၏
အရိပ်အယောင်ပင် မတွေ့ရချေ။ ဝမ်းလီ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းလာလေ
သည်။ ချင်းချင်း မည်သည့်နေရာရောက်ရှိသွားပါသနည်း။

ခေါ်သွားသူမှာ မည်သူဖြစ်ပါသနည်း။

ဝမ်းလီစိတ်အိုက်လာပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတပြိုက်ပြိုက်စိုစွ
လာလေသည်။ ရှာမတွေ့သည့်နောက်ဆုံး လက်လျှော့ကာပြန်လာရ
လေသည်။ အိမ်လေးသို့ပြန်ရောက်သောအခါ ကျင်းမြို့စားကိုမတွေ့ရ
တော့ပါ။

ကျင်းမြို့စားလည်း ထွက်သွားပြီဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းလီ မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည်။

သူက အသက်ကိုအရင်းတည်ကာ ရှမ်းစုအားထောင်ချောက်
ထဲသို့ဆွဲသွင်းခဲ့သည်။

သူဆင်ထားသောထောင်ချောက်သည် အလွန်တိကျပြီး ပိရိ
သေသပ်သောထောင်ချောက်ဖြစ်သည်။ ရှမ်းစု မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ
လွတ်မြောက်သွားနိုင်စရာအကြောင်းမရှိချေ။

အကျည်းတန်မလေး၏ဖူးတရှင် (ဒုသိမ်း) ❖ ၈၃

ရှမ်းစုအားပယ်ရှားပြီးသည်နှင့် အတုမဲ့ဒေဝီ၏သမက်အဖြစ်
ပြိုင်ဘက်မရှိ ဆက်ခံခွင့်ရတော့မည်ဖြစ်သည်။

ယခု သူ၏အစီအစဉ်များကိုနှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးမည့်သူ ပေါ်
လာပြီဖြစ်သည်။ ရှမ်းစုအား တစ်စုံတစ်ယောက်ကလျှို့ဝှက်စွာအကူ
အညီပေးနေခြင်းမှာ သူ့အတွက် ကြီးမားသောအနှောင့်အယှက်ဖြစ်
လေသည်။

ဝမ်းလီမှာ ဘာဆက်လုပ်ရမုန်းမသိအောင်ဖြစ်သွား၏။

“ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ”

ထိုစကားကို ထပ်တလဲလဲရေရွတ်နေမိသည်။ ကြံရာမရသည့်
နောက်ဆုံး အရက်တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက်သောက်ပစ်လိုက်မိသည်။

အရက်အတော်များများသောက်ပြီးသောအခါ ဝမ်းလီအနား
ယူလိုစိတ်များဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

အိပ်ခန်းထဲသို့ဝင်ကာ အိပ်ရာပေါ်ခြေပစ်လက်ပစ်လှဲချပြီး အ
နားယူလိုက်လေသည်။

သို့သော် ချက်ချင်းပင် ငေါက်ခနဲထထိုင်လိုက်မိသည်။

အကြောင်းမှာ ခေါင်းအုံးပေါ်တွင် စာတစ်စောင်ရှိနေသည်
ကိုတွေ့လိုက်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်လေသည်။ ဝမ်းလီသည် စာကိုကယျာ
ကယာကောက်ယူဖောက်ဖတ်လိုက်သည်။

“စာရသည့်နေ့ကစပြီး နောက်ဆုံးအစီအစဉ်ကိုအကောင်အ
ထည်ဖော်ပါ”

၈၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

လက်မှတ်ထိုးမထားသဖြင့် မည်သူမည်ဝါရေးထားကြောင်း
မသိနိုင်ပေ။ သို့သော် ထိုစာရေးသားသူမှာ မည်သူဖြစ်သည်ကို
ဝမ်းလီသိသည်။

သူသည် ထိုလူစေခိုင်းသမျှလုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နေရသူပင် မ
ဟုတ်ပါလား။

ထိုလူ၏အမိန့်ကိုလည်း မည်သည့်အခါမှလွန်ဆန်နိုင်လိမ့်မည်
မဟုတ်ချေ။ ထိုလူသည် သူတို့လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်း၏ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည်
မဟုတ်ပါလား။

ဝမ်းလီသည် ချင်းချင်းကိုလည်းကောင်း၊ ရှမ်းစုကိုလည်း
ကောင်းမေ့လျော့သွားသည်။ လောလောဆယ်တွင် သူ့အားစေခိုင်း
ထားသည့်အတိုင်း နောက်ဆုံးအစီအစဉ်ကိုအောင်မြင်စွာဆောင်ရွက်
နိုင်ရန်တွေးတောစဉ်းစားနေလေတော့သည်။

၀၀၀၀

အကျဉ်းတန်ပလေးဇီးစာရှင် (ဒုတိယ) ❖ ၈၅

ပဟေဠိ

မိုးစင်စင်လင်းပြီဖြစ်သည်။

လမ်းပေါ်တွင် သွားလာလှုပ်ရှားနေကြသူများဖြင့် စည်စည်
ကားကားဖြစ်လာသည်။ ရှမ်းစုသည် လမ်းသွားလမ်းလာများနှင့်
ရောနှောကာလျှောက်လာသည်။

မင်းလမ်းမကြီးအတိုင်းလျှောက်လာရင်း လမ်းကြားတစ်ခု အ
တွင်းသို့ဝင်လိုက်သည်။ ထိုလမ်းကြားလေးဆုံးသည်အထိ လျှောက်
သွား၏။

လမ်းဆုံးသည့်အခါ ပြန်ထွက်လာပြီး ရှေ့ဆက်လျှောက်ကာ
နောက်ထပ်တွေ့ရသည့်လမ်းကြားတစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်ပြန်၏။

လမ်းကြားလေးများ တစ်ခုပြီးတစ်ခုချိုးကွေ့ဝင်ကာလျှောက်
သွားနေ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း မျက်ခြည်မပြတ်အကဲခတ်ကြည့်
သွားသည်။ ထိုသို့တစ်လမ်းဝင်တစ်လမ်းထွက်လျှောက်သွားနေသည်
မှာအကြောင်းရှိသည်။

၈၆ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ချမ်းချမ်းအားလိုက်လံရှာဖွေနေခြင်းဖြစ်သည်။

ချမ်းချမ်း....

ချမ်းချမ်းသည် ယုဂူ၏အိမ်လေး၌ရှိနေမည်ဟု ယုံကြည်ထား
၏။ ယုဂူ၏အိမ်သည် ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်လေးတွင်ရှိသည်။

လမ်းကြားလေးတစ်ခုမှဝင်သွားရခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုလမ်းကြားလေးကို သူမမှတ်မိတော့ပါ။

ထို့ကြောင့် လမ်းကြားလေးများအတွင်းသို့ဝင်ကာ တစ်လမ်း
ဝင်တစ်လမ်းထွက် လိုက်လံရှာဖွေနေခြင်းဖြစ်လေ၏။

ရှမ်းစုသည် ချမ်းချမ်းကိုအလွန်အမင်းတွေ့ချင်နေသည်။

သူ့အနေဖြင့် ချမ်းချမ်း၏အကူအညီများစွာလိုအပ်နေသည်
မဟုတ်ပါလား။

ချမ်းချမ်း မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ကို သူမသိပါ။

သို့သော် ချမ်းချမ်းသည် ခေသူမဟုတ်ကြောင်းနားလည်ထား
သည်။ ရှမ်းစုသည် အတန်ကြာရှာဖွေပြီးသော်လည်း ချမ်းချမ်းကိုမ
တွေ့ရသဖြင့်စိတ်ပျက်လာ၏။ သူ့အား လူသတ်သမားတစ်ယောက်
ဟုသိုင်းလောကတစ်ခုလုံးကယုံကြည်နေကြပြီဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ပေါ်ပေါ်လွင်လွင်သွားလာနေ၍မဖြစ်ပါ။

ရှမ်းစုသည် တစ်ညလုံးမအိပ်ရသဖြင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပြီ
ဖြစ်လေသည်။

အတန်ကြာရှာဖွေပြီးနောက်....

အကျဉ်းတန်ဖလေးတစ်စောင် (ဒုတိယ) ❖ ၈၇

မတွေ့ရသဖြင့် စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းလာကာ လမ်းဘေး၌ထိုင်
ချလိုက်လေသည်။ ထိုစဉ်....

“ယောက်ျားဖြစ်ပြီး လမ်းလဲမလျှောက်နိုင်ပါလား... ရှင် ဒီလို
အပျင်းထူပြီးထိုင်နေရင် ကျင်းမြို့စားတို့ရဲ့ လက်ချက်မိသွားနိုင်တယ်”

စကားသံတစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာသည်ကိုကြားလိုက်ရလေ
သည်။ ရှမ်းစုမျက်လုံးပြူးသွား၏။ ဖော်မပြနိုင်အောင်လည်းဝမ်းသာ
သွားလေသည်။

နှုတ်မှလည်း....

“ချမ်းချမ်း....”

ဟုလွှတ်ခနဲခေါ်ပြီး ရှမ်းစု ထိုင်ရာမှဝုန်းခနဲထခုန်လိုက်မိလေ
တော့၏။

၀၀၀၀

၈၈ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“ချမ်းချမ်း...”

ရှမ်းစုဝမ်းသာအားရခေါ်ရင်း အသံလာရာသို့မော့ကြည့်လိုက်ရာ ခေါင်မိုးတစ်ခုပေါ်၌ထိုင်နေသောချမ်းချမ်းကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။ ချမ်းချမ်းကမရယ်မပြုံးခပ်တည်တည်ရှိနေသည်။ ရှမ်းစုအား အထင်သေးသောအကြည့်ဖြင့်ကြည့်နေလေ၏။

ရှမ်းစုပခုံးတွန့်လိုက်မိသည်။

“ထိုင်နေတာက တော်သေးတာပေါ့... ကြောက်လို့ထွက်ပြေးတာကပိုဆိုးတယ်ဗျ”

ရန်သူများနှင့်ရင်ဆိုင်ခဲ့ရစဉ် ချမ်းချမ်းသည် သူ့အားထားရစ်ပြီးထွက်ပြေးသွားခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

သူ၏စကားကြောင့်...

“ခစ်... ခစ်... ခစ်”

ချမ်းချမ်းကစိတ်မဆိုးသည့်အပြင်....

သဘောကျစွာပင် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ကျွန်မပြေးသွားလို့ ရှင်သက်သာသွားတယ်မှတ်ပါ။ ငြိတော့ရှင်အတွက် သတင်းကောင်းလဲရလာတယ်ဆိုတာမှတ်ပါ”

ရှမ်းစုမျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“သတင်းကောင်းဟုတ်လား”

ချမ်းချမ်းကခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဟုတ်တယ်”

အကျဉ်းတန်ပလေးတူးစာရှင် (ဒုသိန်း) ❖ ၈၉

“ပြောစမ်းပါဦး... ဘာသတင်းလဲ”

“သတင်းကောင်းဆိုတာ အရက်ကောင်းသောက်ရမှာကိုပြောတာရှင့်”

“အရက်”

“ဟုတ်တယ်”

ရှမ်းစုပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

“ကျုပ်မှာအရက်လဲမရှိဘူး... ပိုက်ဆံလဲမရှိဘူး”

ချမ်းချမ်း ရယ်မောလိုက်ပြန်သည်။

“ရှင်ကတစ်ချိန်လုံးညည်းနေတာပဲကိုး၊ ရှင့်မှာတခြားဘာများ

ကော ရှိသေးသလဲ”

ရှမ်းစု မကျေမနပ်ဖြစ်လာသည်။

ချမ်းချမ်းသည် လူတစ်ဖက်သားအား တင်တင်စီးစီးပြောဆိုရာတွင် ဂြိုဟ်ဘက်ကင်းသည်မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့်....

“ကျုပ်မှာဘာမှမရှိတာအမှန်ပဲ... ဒါပေမဲ့ မင်းကိုချစ်တဲ့စိတ်တော့အပြည့်ပဲ”

ချမ်းချမ်း၏မျက်နှာနီရဲသွားသည်။

ခေါင်မိုးပေါ်မှခုန်ဆင်းလာပြီ....

“ကျွန်မစကားကောင်းကောင်းပြောနေတာ ရှင်ဂရုမစိုက်ဘူးဆိုရင် ဆက်မပြောတော့ဘူး”

၉၀ ♦ ဝတ္ထုအောင်

သူမ၏နှုတ်ခမ်းစုကာစိတ်ဆိုးနေပုံကိုကြည့်ရင်း ရှမ်းစုကရယ်
မောလိုက်လေသည်။

“ကဲ... ကဲ... ပြောပါဗျာ၊ ကျုပ်တောင်းပန်ပါတယ်”

ချမ်းချမ်းက...

“လာ... ကျွန်မနောက်လိုက်နဲ့၊ ဟိုမှာ အရက်ကောင်းရှိတယ်၊
သတင်းကောင်းလဲရှိတယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ချာခနဲလှည့်ကာပြေးထွက်သွားသည်။

ရှမ်းစုမနေနိုင်တော့ပါ။

“ကျုပ်လိုက်နဲ့မှာပေါ့”

ဟုပြောရင်းပြေးလွှားလိုက်ပါသွားလေတော့သည်။

သို့သော်

အတန်ကြာပြေးလိုက်သွားမိသည့်တိုင် သူသည် ချမ်းချမ်းကို
မမီနိုင်သဖြင့်အံ့ဩလာလေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ရှမ်းစုသည် ကိုယ်ဖော့ပညာအသုံးပြုကာပို၍လျင်မြန်စွာပြေး
လိုက်သွားသည်။ ချမ်းချမ်းကရှေ့မှပြေးနေဆဲ။

ရှမ်းစုကလည်းလိုက်နေဆဲ။

ရှမ်းစုအံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“ငါ ဘာကြောင့်လိုက်မမီနိုင်လဲ”

စိတ်ထဲကကြိုးဝါးလျက်ပြေးလိုက်သွားသည်။

အကျဉ်းတန်ဖလေးများစာရှင် (ဒုဿိး) ♦ ၉၁

မည်သို့ပင်ကြိုးစားစေကာမူ ချမ်းချမ်းကို လိုက်မမီနိုင်ဘဲဖြစ်
နေသဖြင့် ရှမ်းစုမကျေမနပ်ဖြစ်လာသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ချမ်းချမ်းသည်နောက်လှည့်ကြည့်လာပြီး...

“ရှင်ယောက်ျားမဟုတ်လား... ဒီလောက်တောင် နှေးကွေးရ
သလား၊ လိပ်တစ်ကောင်ကျနေတာပဲ”

ရှမ်းစုမှာ ရှက်လည်းရှက်ဒေါသလည်းထွက်လာသည်။

“စိတ်ချ... ကျုပ်မင်းကိုအမိလိုက်ပြမယ်”

ပြောပြီး တစ်ဟုန်ထိုးပြေးလိုက်သွားသည်။

သို့သော် ချမ်းချမ်းကိုမည်သို့မျှလိုက်မမီချေ။

နှစ်ယောက်သား ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ပြေးလွှားသွားကြပြီး
အတော်လေးကြာသောအခါ...

“ရောက်ပြီ”

ပြောရင်းချမ်းချမ်းခြေလှမ်းရပ်လိုက်၏။ ရှမ်းစုလည်းနောက်
မှပြေးလိုက်လာပြီး ချမ်းချမ်းအနီးတွင်ရပ်လိုက်သည်။

သူတို့သည် မူလနေရာသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်
ကြောင်း ရှမ်းစုသတိပြုမိလိုက်လေသည်။

ချမ်းချမ်းက...

“ကဲ... လိုက်နဲ့”

ဟုပြောကာ သူမ ခေါင်မိုးပေါ်တက်ထိုင်ခဲ့သော အိမ်ကလေး
အတွင်းဝင်သွားလေသည်။

၉၂ ♦ ဝတ္ထုအောင်

ရှမ်းစုမှာ ငိုရခက်ရယ်ရခက်ဖြစ်သွားလေသည်။

ချမ်းချမ်းကို စိတ်မဆိုးနိုင်တော့ဘဲ အိမ်ထဲသို့လိုက်ဝင်သွားရလေသည်။

အိမ်ထဲရောက်သွားသောအခါ....

၀၀၀၀

အကျဉ်းတန်းပေးလမ်းစာရှင် (ဒုတိယ) ♦ ၉၃

ဆင်းရဲသားအိမ်လေးဖြစ်သည်။ ပရိဘောဂပစ္စည်း များများစားစားမရှိသော်လည်း သန့်ရှင်းသပ်ရပ်စွာပြုပြင်ထားသည်။ အိမ်ထဲလှမ်းဝင်လိုက်ကြည့်အခါ အဘိုးအိုတစ်ယောက်သည် အိမ်တံခါးကို ကျောပေးထိုင်၍ အရက်သောက်နေသည်ကိုတွေ့ရလေသည်။

ထိုအဘိုးအိုမှာ ယုဂူဖြစ်သည်။

ယုဂူကနောက်လှည့်ကြည့်ကာ....

“မင်းရောက်လာပြီကိုး... ငါလက်ဆောင်တစ်ခုထပ်ပြီးရထားသေးတယ်”

ဟုလှမ်းပြောလေသည်။

ချမ်းချမ်းက....

“လက်ဆောင်ကအရေးမကြီးဘူး၊ ဟိုလူသတ်ရလာပြီလား”

“အေး... မင်းကိုစောင့်နေတာ ငါဘာမှမမေးရသေးဘူး၊ ကဲ... လာ”

ယုဂူသည် ပြောရင်း ထိုင်ရာမှထိုင်ကာ အခန်းတစ်ခုအတွင်းသို့ဝင်သွားလေသည်။

ချမ်းချမ်းက....

“လာ....”

ရှမ်းစုကိုခေါ်ကာလိုက်သွား၏။

အခန်းတွင်းသို့ရောက်သောအခါ ခုတင်တစ်လုံးပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေသူတစ်ယောက်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

၉၄ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ထိုလူ၏အပေါ်အကျိုးကြယ်သီးများ ဖြုတ်ထားပြီး ရင်ဘတ်၌
ဖြူဖွေးသောပတ်တီးများ စည်းထားသည်ကိုတွေ့ရလေသည်။

“မင်း သက်သာရဲ့လား”

ယုဂူကမေးလိုက်သည်။ ထိုလူမှာသတိကောင်းစွာရနေပြီဖြစ်
လေသည်။ ရှမ်းစုသည် ထိုလူ၏အဝတ်အစားများကိုကြည့်ကာမျက်
မှောင်ကုပ်သွား၏။

အကြောင်းမှာ ထိုလူသည် လမ်းကြားအတွင်း၌ သူ့အားတိုက်
ခိုက်ခဲ့ကြသောလူစုမှ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟုထင်မိသောကြောင့်
ဖြစ်သည်။ ချမ်းချမ်းက....

“ရှင်အံ့ဩနေသလား... ရှင်ကိုတိုက်ခိုက်ခဲ့တဲ့လူစုမှာပါဝင်ခဲ့
တဲ့လူပေါ့။ သူကကောင်းတယ်၊ ဝမ်းလီကနှုတ်ပိတ်လိုက်ပေမဲ့ သေ
ကွင်းကိုမထိလို့ ဘာဘယုဂူနဲ့တွေ့ပြီးအသက်ရှင်ခဲ့တာ”

ရှမ်းစုမျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ဟင်... ဒါ... ဒါဆို...”

ချမ်းချမ်းက....

“ကျွန်မ ရှင်ကိုထားပြီးထွက်ပြေးသွားတယ်လို့ ခုထိ ရှင်ထင်
နေတုန်းပဲလား”

ရှမ်းစုပါးစပ်ပိတ်ထား လိုက်လေသည်။ ချမ်းချမ်းသည် အလွန်
ပဟေဠိဆန်သောမိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်နေပေသည်။

ထိုစဉ် ယုဂူက ဒဏ်ရာရထားသူကိုမေးလိုက်လေသည်။

အကျည်းတန်ပလေးတို့စာရှင် (ဒုဿိး) ❖ ၉၅

“မင်းကို ဝမ်းလီက သတ်ပစ်ဖို့ကြိုးစားခဲ့တယ်ဆိုတာ မင်းသိ
တယ်မဟုတ်လား”

ထိုလူခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သိပါတယ်ဗျာ”

“ငါတို့ကမင်းရဲ့ အသက်ကိုကယ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကော”

“ကျုပ်နားလည်ပါတယ်”

ထိုလူ၏မျက်နှာတွင် ခံပြင်းနာကျည်းသည့်အရိပ်အယောင်
များထွက်ပေါ်လာလေသည်။ ယုဂူက....

“ငါမေးတာကိုမင်းဖြေမလား”

ထိုလူပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။ ယုဂူက....

“ငါမေးချင်တာနည်းနည်းလေးပါ... မင်းလျှို့ဝှက်အဖွဲ့မှာပါ
တယ်မဟုတ်လား”

ထိုလူ အသာခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ သူ အမှန်အတိုင်းဝန်ခံ
လိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်းထင်ရှားသည်။ ယုဂူက....

“မင်းတို့ဂိုဏ်းရဲ့ရည်ရွယ်ချက်ကဘာလဲ”

ထိုလူကနှုတ်ခမ်းမဲ့လိုက်ပြီး....

“သိုင်းလောကကိုစိုးမိုးဖို့ပေါ့ဗျာ”

“မင်းကဲ့ခေါင်းဆောင်ကကော”

ထိုလူက ယုဂူအားစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး....

“ကျုပ်ပြောရင်ကော ခင်ဗျားယုံမှာလား”

၉၆ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ယုဂ္ဂက....

“မင်းကကော အမှန်အတိုင်းပြောမှာလား”

ထိုလူခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဒါဆိုယုံရမှာပေါ့”

ထိုလူက....

“လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းရဲ့ ခေါင်းဆောင် ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ ကျုပ်တို့ ဘယ်သူမှမသိဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူကမျက်နှာဖုံးစွပ်ထားပြီးရုပ်ဖျက်ထားလို့ပဲ”

ယုဂ္ဂတွေဝေသွား၏။

ထိုလူ အမှန်အတိုင်းပြောခြင်း ဟုတ်မဟုတ် မသိနိုင်ပေ။

ထိုလူက....

“ကဲ... ခင်ဗျားယုံရဲ့လား”

ယုဂ္ဂ အဖြေမပေးပါ။ ချမ်းချမ်းကကြားဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မယုံတယ်”

ရှမ်းစုက....

“သူလိမ်ပြောတာ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းရဲ့ ခေါင်းဆောင်ကဝမ်းလိပ်”

“ရှင်ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ”

ချမ်းချမ်းကမေးသည်။ ရှမ်းစုက....

“ဝမ်းလိက်တိုင်းပြောပြတာပေါ့”

“ဝမ်းလိပ်ပြောတာဟုတ်လား”

အကျဉ်းတန်ဖူးသင် နူးစာရှင် (ဒုတိယ) ❖ ၉၇

“ဟုတ်တယ်”

ရှမ်းစုသည် ဝမ်းလိက် သူ့အားပြောပြခဲ့သည့်စကားများကို လည်းပြောပြလိုက်သည်။

ချမ်းချမ်းမျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ဒါဆို ဝမ်းလိက်ခေါင်းဆောင်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

ဒဏ်ရာရထားသူက....

“မဖြစ်နိုင်ဘူးဗျ”

“ဘာဖြစ်လို့မဖြစ်နိုင်တာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

ယုဂ္ဂကမေးလိုက်သည်။ ထိုလူက....

“ကျုပ်ဟာ ခေါင်းဆောင်နဲ့ နှစ်ကြိမ်လောက်တွေ့ခဲ့ဖူးတယ်။ သူကရုပ်ဖျက်ထားပေမဲ့ ဝမ်းလိက် သိုင်းပညာပိုသာတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သတိပြုမိတယ်။ ဝမ်းလိဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ခေါင်းဆောင်မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ရှမ်းစု၊ ချမ်းချမ်းနှင့်ယုဂ္ဂတို့တွေဝေသွားကြသည်။ ထိုလူပြောသည့်စကားကဖြစ်နိုင်လောက်သည်။ ဝမ်းလိသည် သိုင်းပညာတော်သော်လည်း ဝါရင့်ဖြိုင်ဘက်ကင်းသိုင်းသမားကြီးတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ချေ။

ဝမ်းလိသည်ဉာဏ်ကောင်းသည်။ ပရိယာယ်ကြွယ်ဝသည်။ သို့သော် လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်း၏ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ရန်လိုသေးကြောင်း

၉၈ ❖ ဝတ္ထုအောင်

စဉ်းစားမိလာကြလေသည်။

ရှမ်းစုက....

“ဒါဆို ဝမ်းလီကသူ့ကိုယ်သူခေါင်းဆောင်လို့ဘာကြောင့်ပြောရတာလဲ”

ချမ်းချမ်းကနာခေါင်းရှုံ့လိုက်၏။

“ရှင်သိချင်ရင် နောက်တစ်ခါတွေ့တော့မေးကြည့်ပေါ့၊ သူများပြောတာတွေချည်းနားထောင်ပြီးပြန်မလာနဲ့... မေးစရာရှိရင် တစ်ခါတည်းမေး”

ရှမ်းစုပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ယုဂူက ဒဏ်ရာရထားသူကိုမေးလိုက်သည်။

“ဝမ်းလီဟာ မင်းနဲ့တစ်ဖွဲ့ထဲဆိုတာကော မင်းသိသလား”

ထိုလူက....

“သူဟာ အရေးပါတဲ့လူတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့များပါတယ်၊ ဒီကိစ္စဟာ ခေါင်းဆောင်ကြီးရဲ့အမိန့်နဲ့လုပ်ကြတာပါ၊ ကျုပ်တို့ကိုနောက်ကွယ်ကနေကူညီဖို့ ဝမ်းလီရှိတယ်လို့ပြောဖူးပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ဝမ်းလီကဘာကြောင့်မင်းတို့ကိုတိုက်ခိုက်တာလဲ”

“ကျုပ်တို့ကမှရှမ်းစုကိုမနိုင်ဘဲ၊ တကယ်လို့နိုင်ခဲ့ရင်လဲ ကျုပ်တို့ကိုနှုတ်ပိတ်ဦးမှာပါ”

သူတို့အားနှုတ်ပိတ်ရန်ကြိုးစားခဲ့ခြင်းကြောင့် ခံပြင်းဒေါသထွက်နေလေ၏။

အကျဉ်းတန်ဖလေး၏ဖူးစာရှင် (ဒုသိမ်း) ❖ ၉၉

ယုဂူက....

“မင်းတို့အဖွဲ့မှာ အင်အားဘယ်လောက်ရှိသလဲ”

ထိုလူသည် ရုတ်တရက် အဖြေမပေးနိုင်ဘဲဖြစ်သွားသည်။

အတန်ကြာစဉ်းစားပြီးမှ....

“အင်အားအမှန်တော့မသိပါဘူး... ဒါပေမဲ့ အဖွဲ့ဝင်တွေရဲ့ စာရင်းကတော့ ခေါင်းဆောင်ကြီးဆီမှာရှိနိုင်ပါတယ်၊ ကျုပ်တို့အဖွဲ့ဝင်အချင်းချင်းကတော့ တစ်ဦးကိုတစ်ဦးသိရဖို့မလွယ်ပါဘူး၊ မျက်နှာဖုံးစွပ်ပြီးတွေ့ကြရတာချည်းပါပဲ”

ချမ်းချမ်းက....

“ကဲပါရှင်... ရှင်တို့ သိုင်းလောကကိုစိုးမိုးဖို့ ဘယ်လိုကြိုးစားကြတယ်ဆိုတာပြောပြပါဦး”

ဟုဝင်မေးလိုက်၏။

ထိုလူက....

“လွယ်ပါတယ်... နွားကွဲရင်ကျားဆွဲတယ်ဆိုတဲ့အတိုင်း သိုင်းလောကသားတွေကို အချင်းချင်းမတည့်အောင် ရန်တိုက်ပေးလိုက်တာပါပဲ”

“ဪ...”

“ခင်ဗျားတို့သိအောင် ကျုပ်သက်သေပြနိုင်ပါတယ်”

“ပြောပါဦးရှင်”

ထိုလူက....

၁၀၀ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“ခေါင်းဆောင်ကြီးက အရေးကြီးတဲ့အစီအစဉ်တစ်ခုလုပ်ထားတယ်... အဲဒီအစီအစဉ်က....”

ထိုလူသည် သူသိထားသောလျှို့ဝှက်အစီအစဉ်များကိုပြောပြလိုက်လေသည်။

၀၀၀၀

ချမ်းချမ်းသည် စကားတည်သောမိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။ သူမပြောခဲ့သည့်အတိုင်း သတင်းကောင်းတစ်ခုကိုရှမ်းစုကြားရပြီဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ယခုအခါ အရက်ကောင်းကောင်းလည်းသောက်နေရပြီဖြစ်သည်။ ချမ်းချမ်း၊ ရှမ်းစုနှင့်ယုဂူတို့သုံးယောက်ပိုင်းဖွဲ့စားသောက်နေကြလေသည်။

ရှမ်းစုက....

“ဝမ်းလီ အတော့်ကိုခြေသွက်နေတယ်... သူ့ကိုအချိန်မီဟန့်တားမှဖြစ်မယ်”

ချမ်းချမ်းက....

“ဟန့်တားရုံနဲ့မပြီးသေးဘူး... ရှင့်အပေါ် အထင်မှားနေကြတာတွေကိုလဲရှင်းပစ်မှဖြစ်မယ်”

ယုဂူက....

“ကျုပ် လက်ဆောင်တစ်ခုထပ်ရထားသေးတယ်လို့ပြောတာမင်းမှတ်မိသေးလား”

အကျဉ်းတန်ဖလေးတစ်ယောက် (ဒုသိမ်း) ❖ ၁၀၁

ချမ်းချမ်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မှတ်မိပါတယ်”

“အဲဒီလက်ဆောင်က ရှမ်းစုကိစ္စမှာ အရေးကြီးတဲ့သက်သေတစ်ယောက်ပဲပေါ့”

“သက်သေ”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

“သေစွာပြန်တစ်ယောက်ပဲ”

ရှမ်းစုမျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။ ယုဂူ၏စကားများကို သေချာစဉ်းစားကြည့်လိုက်လေသည်။ အတန်ကြာမှ....

“ချင်းချင်းလား”

ဟုမေးလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်”

“သူ... သူ မသေသေးဘူးပေါ့”

“ဟုတ်တယ်... မင်းအတွက် အကောင်းဆုံးသက်သေပဲပေါ့၊ ငါပြောတာမှန်ရဲ့လား”

ရှမ်းစု ဝမ်းသာသွားလေတော့သည်။ ချမ်းချမ်းသည် ရှမ်းစုဝမ်းသာအားရဖြစ်နေပုံကိုကြည့်ကာ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်၏။

“ဟွန့်... မသေသေးဘူးဆိုတာနဲ့ဖြစ်ပျက်နေလိုက်တာ ဝမ်းလီလက်ထဲကတောင် လုယူတော့မဲ့အတိုင်းပဲ”

၁၀၂ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ရှမ်းစုရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်ဝမ်းသာသွားတာကို အထင်မလွဲပါနဲ့ဗျာ၊ အဖြစ်မှန်ကို ဖော်ထုတ်နိုင်တော့မှာမို့ပါ”

ချမ်းချမ်းကမျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးပြီး မျက်နှာလွှဲထားလိုက်လေသည်။ ရှမ်းစုက....

“ချင်းချင်းကိုတွေ့ခွင့်ရမလားဗျာ”

“အခုဒီမှာမရှိဘူး... လုံခြုံတဲ့နေရာကိုပို့ထားတယ်၊ နောက်မှ တွေ့ပေါ့”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

“ကဲ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းရဲ့အကြံအစည်ကိုမင်းတို့ဘယ်လိုသဘော ရသလဲ”

ယုဂ္ဂက အဓိကျသည့်ကိစ္စကိုမေးလာလေသည်။ ရှမ်းစုရင်ထဲ လေးလံလာသည်။ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းသည် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးဖရိုဖရဲဖြစ်သွားအောင်စီစဉ်နေသည်မဟုတ်ပါလား။

သူတို့၏အစီအစဉ်သာ အောင်မြင်မည်ဆိုလျှင် သိုင်းလောက တွင် သွေးချောင်းစီးတိုက်ပွဲများဖြစ်ပေါ်လာမှာသေချာသည်။

ရှမ်းစုအံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ဟန့်တားရမှာပဲ”

“ဟုတ်တယ်.... ဓားကျေးရွာနဲ့မိုးနဂါးအဖွဲ့ကို အဖြစ်မှန်သိ အောင်ပြောပြဖို့လိုလိမ့်မယ်”

အကျဉ်းတန်ဖလေးစာစာရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၃

ချမ်းချမ်းကဝင်ပြောသည်။ ယုဂ္ဂက....

“ကောင်းပြီလေ... ကျုပ်လူတွေကိုသတင်းစုံစမ်းခိုင်းလိုက်ဦး မယ်၊ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းရဲ့ခြေလှမ်းကိုသိရမှ ကျုပ်တို့ဘယ်လိုလှုပ်ရှားကြ မယ်ဆိုတာဆွေးနွေးကြတာပေါ့၊ ခုတော့ အရက်ကောင်းတစ်အိုး ကျန်သေးတယ်... သောက်လိုက်ကြပါဦး”

ယခုအချိန်သည် သိုင်းလောကအတွက် သေရေးရှင်ရေးတမျှ အရေးကြီးသောအချိန်ကာလဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်ကာလတွင် အရက် သောက်နေခြင်းသည် သဘောဝကျဟုရှမ်းစုထင်သည်။

သို့သော်....

“ကောင်းသားပဲ”

ချမ်းချမ်းကသဘောတူသဖြင့် ဘာမှမပြောသာတော့ပေ။

ယုဂ္ဂကအရက်အိုးကိုယူကာ တစ်ခွက်စီငုံပေးလိုက်လေသည်။ သူတို့အရက်တစ်ခွက်စီ အလှည့်ကျသောက်လိုက်ကြ၏။ ရှမ်းစုသည် အရက်သောက်ရင်း ယုဂ္ဂနှင့်ချမ်းချမ်းတို့တွင် အကြံအစည်တစ်ခုခုရှိ နေရမည်ဟုသဘောပေါက်လာလေတော့သည်။

၀၀၀၀

၁၀၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

အလွန်ကောင်းသောအရက်ဖြစ်သည်။

သုံးလေးခွက်မျှသောက်ပြီးသောအခါ ရှမ်းစုမှာ ခိုတိတိဖြစ်လာသည်။

သူက ချမ်းချမ်းကိုကြည့်လိုက်ပြီး....

“ကျုပ် ဟိုတစ်ခါ အရက်သောက်တုန်းက ပြောခဲ့တဲ့စကားကို မင်းမှတ်မိသေးသလား”

ချမ်းချမ်းကိုလက်ထပ်မည်ဟု ပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ချမ်းချမ်း မျက်နှာလေးနီရဲသွားသည်။

ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်သည်။

ယုဂူက....

“ဟား... ဟား... ဟား”

သဘောကျစွာရယ်မောလိုက်ပြီး....

“မင်းဟာ အရက်ကောင်းကောင်းကို တကယ်အသုံးချတတ်တဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ”

ရှမ်းစုကပြန်ပြောမည်အပြုတွင် တောင်ပံခတ်သံများနှင့်အတူ ခိုတစ်ကောင်ပြတင်းပေါက်မှဝင်လာသည်ကိုတွေ့လိုက်ရလေသည်။ ခိုလေးသည် အိမ်ထဲရောက်လျှင် ယုဂူ၏ပခုံးပေါ်တွင် နားလိုက်လေသည်။

ယုဂူက ခိုလေးကို တယုတယယုကာ ခိုခြေထောက်တွင်ချည်နှောင်ထားသည့်စာကိုဖြုတ်ယူလိုက်သည်။

အကျဉ်းတန်ပလေး၏စာရင် (ဒုဿိး) ❖ ၁၀၅

ထို့နောက် ရှမ်းစုနှင့်ချမ်းချမ်းတို့ကြားအောင် အသံထွက်ဖတ်လိုက်လေသည်။

“မိုးနဂါးအဖွဲ့ကအရေးပါတဲ့သိုင်းသမားတစ်ယောက် လုပ်ကြံခံလိုက်ရတယ်၊ ဓားကျေးရွာရဲ့လက်ချက်လို့စွပ်စွဲကြတယ်၊ မိုးနဂါးအဖွဲ့နဲ့ဓားကျေးရွာ မကြာခင်ထိပ်တိုက်တွေ့လိမ့်မယ်”

ယုဂူသက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“သူတို့ရဲ့အကြံအစည်ကတော့ စပြီ”

ချမ်းချမ်းက....

“မိုးနဂါးအဖွဲ့ကော ဓားကျေးရွာပါ သိုင်းလောကမှာ နာမည်ကြီးသလို မိတ်ဆွေသင်္ဂဟပေါများတယ်၊ သူတို့ကိုကူညီမဲ့လူတွေများတယ်၊ တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက်တိုက်ခိုက်ရင်း သိုင်းလောကသားတွေပါ ဝင်ပါလာနိုင်ကြတယ်”

အခြေအနေမှာ ရင်လေးစရာကောင်းလှကြောင်း ရှမ်းစုတွေးမိလိုက်လေသည်။ ဓားကျေးရွာနှင့်မိုးနဂါးအဖွဲ့တို့ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ကြလျှင် သိုင်းလောကသားများက ခင်မင်ရင်းနှီးသည့်ဘက်မှပါဝင်ကူညီကြမည်ဖြစ်ရာ....

သိုင်းလောကနှစ်ခြမ်းကွဲသွားပြီး တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် စစ်ခင်းသည့်သဘောမျိုးဖြစ်ပေါ်လာနိုင်ပေသည်။

အမှိုက်ကစပြဿဒ်မီးလောင်ဆိုသကဲ့သို့ သွေးချောင်းစီးတိုက်ပွဲများဖြစ်ပေါ်လာပြီး....

၁၀၆ ❖ ဝတ္ထုအောင်

သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးသွေးချောင်စီးသွားနိုင်ပေသည်။

ရှမ်းစုက....

“ကျုပ်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ”

ဟုမေးလိုက်သည်။

ယုဂူက....

“ကျုပ်အပြင်သွားလိုက်ဦးမယ်... ဟိုလူကိုခေါ်သွားမယ်”

ဟုပြောကာထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။ ချမ်းချမ်းက....

“ကြာမလား”

ယုဂူကအနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး....

“မပြောတတ်ဘူး... တစ်ရက်နှစ်ရက်ကြာချင်လဲကြာမယ်၊

မင်းတို့ ဒီမှာပဲစောင့်နေကြပေါ့”

“ကောင်းပြီလေ.... တကယ်လို့ ကျွန်မတို့ ဒီကိစ္စကိုကြားဝင်
ဟန့်တားကြမယ်ဆိုရင် ခုအတိုင်းမလုံလောက်ဘူးထင်တယ်”

ယုဂူခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

“ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ”

“တစ်ခါတလေတော့လဲ ဘဝမှန်ကိုအားပြုရတာပေါ့”

ချမ်းချမ်းသက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“သိုင်းလောကအရေးကိစ္စဆိုတော့လဲ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ

လေ”

အကျဉ်းတန်ပလေးတို့စာရှင် (ဒုတိယ) ❖ ၁၀၇

ရှမ်းစုက သူတို့နှစ်ယောက်အား နားမလည်နိုင်စွာအကဲခတ်
ကြည့်နေလိုက်လေသည်။

ယုဂူက....

“ကဲ... ငါသွားလိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြီး ဒဏ်ရာရနေသူကိုခေါ်ကာ ထွက်သွား၏။ အိမ်ထဲ၌
ရှမ်းစုနှင့်ချမ်းချမ်းတို့နှစ်ယောက်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေတော့သည်။

၀၀၀၀

ယုဂူ ထွက်သွားပြီဖြစ်သည်။

ရှမ်းစု မနေနိုင်တော့ပါ။

ချမ်းချမ်းကိုစိုက်ကြည့်ပြီး မေးလိုက်လေသည်။

“မင်းတို့ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ”

“စကားတွေလေ”

“ဘာ....”

“စကားတွေပြောနေကြတာပေါ့... ရှင်မကြားဘူးလား”

ရှမ်းစု ကျွဲပြီးတိုသွားသည်။

“ကြားတာပေါ့... စကားမှန်းတော့ကျုပ်သိတာပေါ့”

“သိရင် ဘာကြောင့်မေးတာလဲ”

“ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဆိုတာ သိချင်လို့မေးတာ... မပြောချင်ရင်
နေပေါ့... ဝေလည်ကြောင်ပတ်လုပ်မနေပါနဲ့”

၁၀၈ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“ခစ်... ခစ်... ခစ်”

ချမ်းချမ်း ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“နောက်တော့လဲ ရှင်သိရမှာပေါ့လေ၊ ဒါနဲ့ ဒီနေရာနဲ့ဆိုရင်

ဓားကျေးရွာနဲ့မိုးနဂါးအဖွဲ့ ဘယ်နေရာကပိုနီးသလဲ”

ရှမ်းစုအနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး....

“ဓားကျေးရွာကပိုနီးတယ်”

“ဒါဆို ဓားကျေးရွာကိုသွားရင်ကောင်းမယ်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းရဲ့အကြံအစည်ကိုဟန့်တားဖို့ပေါ့”

“ကောင်းတယ်”

ချမ်းချမ်းသည် ရှမ်းစုအားအကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး....

“ရှင်ကို ပြောင်းလဲပစ်ဖို့အရေးကြီးတယ်... ပြီးမှ သွားကြတာ

ပေါ့”

“ဗျာ... ကျုပ်ကို....”

“ရှင်ကိုပြောင်းလဲပစ်ရမယ်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ရှင်တော်တော်အမေးအမြန်းထူတာပဲ၊ လောကပေါ်မှာ ရှင် သိတာကော ရှိများရှိသေးလို့လား၊ ကဲ... မေးခွန်းထုတ်မနေနဲ့၊ ရှင် ဗိုက်မဆာဘူးလား”

ရှမ်းစု ယခုမှဆာရမုန်းသိလာသည်။

အကျဉ်းတန်ဖလေးများစာရှင် (ဒုသိမ်း) ❖ ၁၀၉

ချမ်းချမ်းက....

“မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ဘာရှိသေးလဲမသိဘူး၊ ကျွန်မကြည့်လိုက် ဦးမယ်... ရှင်အနားယူပြီးစောင့်နေပေါ့”

ချမ်းချမ်းသည် ပြောပြောဆိုဆိုထိုင်ရာမှထကာ မီးဖိုဆောင် ထဲသို့ဝင်သွားလေတော့၏။

၀၀၀၀

ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွှဲ

ရှမ်းစုသည် မဆုံးနိုင်သော ပဟေဠိများကိုအဖြေထုတ်နေမိသည်။ သို့သော် အဖြေမရသည့်အပြင် စဉ်းစားရလွန်းသဖြင့် ဦးခေါင်း ထဲနောက်ကျိလာလေသည်။ ကြာသော် အိပ်ချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ် လာ၏။ ကုလားထိုင်ပေါ် ခန္ဓာကိုယ်လျော့၍ထိုင်ပြီး မျက်လုံးမှိတ် ကာအနားယူလိုက်သည်။ တစ်ခဏအကြာတွင် မေးခနဲအိပ်ပျော် သွား၏။ မည်မျှကြာသွားမှန်းမသိ၊ မွေးကြုံသောခေါက်ဆွဲပြုတ် အနံ့ကြောင့် ပြန်နိုးလာသည်။

မျက်လုံးဖွင့်လိုက်သောအခါ သူ၏ရှေ့စားပွဲပေါ်တွင် အငွေ့ တထောင်းထောင်းထနေသည့် ခေါက်ဆွဲပြုတ်ပန်းကန်ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ ရှမ်းစု သဘောကျသွား၏။ ဆာလောင်နေသဖြင့် ဣန္ဒြေမဆောင်နိုင်တော့ဘဲစားသောက်လိုက်သည်။ တစ်ခဏအတွင်းပင် တစ်ပန်းကန်လုံးပြောင်သွားတော့၏။

စားသောက်နေခဲ့စဉ်....

“ဒါ ချမ်းချမ်းချက်တာပဲဖြစ်မယ်”

မိမိအား တစ်သက်လုံး ယခုကဲ့သို့ ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးပြုစု သွားလျှင် မည်မျှကောင်းမည်နည်းဟုတွေးမိလေသည်။

ချမ်းချမ်းသည် အလွန်ရုပ်ဆိုးသည်မှလွဲ၍ ဉာဏ်ကောင်းပြီး သိုင်းပညာထက်သူဖြစ်သည်။ အချက်အပြုတ်လည်းကောင်းသည်။

“သူ့မှာရုပ်ဆိုးတာတစ်ခုပဲပြောစရာရှိတယ်၊ အို... ရုပ်လွှဲထက် စိတ်လွှဲကပိုအရေးကြီးပါတယ်”

ထိုစဉ် ခြေသံများနှင့်အတူ ချမ်းချမ်းရောက်လာ၏။ သူမသည် ခေါက်ဆွဲပြုတ်ပန်းကန်

တက်တက်စင်ပြောင်နေသည်ကိုတွေ့လျှင်....

“ဪ... ရှင်နိုးနေပြီကိုး၊ စားလို့တောင် ပြီးသွားပြီ”

“ဟုတ်တယ်... မင်း ချက်တာလား”

ချမ်းချမ်းက....

“ဒီအိမ်ထဲမှာ ရှင်နဲ့ကျွန်မ နှစ်ယောက်တည်းရှိတယ်၊ ရှင်မချက် တော့ ကျွန်မချက်တာပဲဖြစ်ရမှာပေါ့... အပိုလုပ်ပြီး မေးနေရသေး သလား”

ရှမ်းစု ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“သိပ်ကိုအရသာရှိလွန်းလို့ မေးတာပေါ့ဗျာ၊ ဒီတစ်ဘက်မှာ ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ခေါက်ဆွဲပြုတ်မျိုး မစားဖူးသေးဘူး”

သူကချီးကျူးလိုက်သဖြင့် ချမ်းချမ်း ကျေနပ်သွားဟန်ရှိလေသည်။ သို့တိုင်....

၁၁၂ ❖ ပတ္တအောင်

“ဒီလောက်လဲ မြောက်မနေစမ်းပါနဲ့...”
 စိတ်ထဲမပါဘဲပြောတာ ကျွန်မမကြိုက်ဘူးရှင်”
 “ကျုပ်က အမှန်အတိုင်းပြောတာပါ”
 “တော်စမ်းပါ... ကဲ... ကျွန်မတို့သွားဖို့ အချိန်တန်ပြီ”
 “သွားဖို့”
 “ဟုတ်တယ်”
 “ဘယ်သွားမှာလဲ”
 “ဟိုရောက်တော့ သိမှာပေါ့... ကဲ သွားကြရအောင်”
 ရှမ်းစု မနေနိုင်တော့ပါ။ ချမ်းချမ်းနှင့်လိုက်သွားရန် ပြင်ဆင်
 လိုက်ရလေတော့သည်။

၀၀၀၀

အကျဉ်းတန်းမလေး၏စာရှင် (ဒုတိယ) ❖ ၁၁၃

နှင်းများတဖွဲဖွဲကျဆင်းနေသည်။ အရပ်လေးမျက်နှာတွင် ဖြူ
 ပွေးသောနှင်းများဖုံးလွှမ်းထားသည်။ ရှမ်းစုနှင့်ချမ်းချမ်းတို့သည် နှင်း
 တောထဲမှခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်လှမ်းလာကြသည်။
 နှစ်ယောက်သားစကားမပြောဖြစ်ကြပါ။ အတန်ကြာသော်
 လမ်းတိုလေးတစ်ခုသို့ရောက်လာကြလေသည်။ ချမ်းချမ်းက ထိုလမ်း
 လေးအတွင်းသို့ဝင်သွားရာ ရှမ်းစုလည်းလိုက်ဝင်သွားသည်။ အိမ်
 တစ်အိမ်ရှေ့အရောက်တွင် ချမ်းချမ်းသည် ခြေလှမ်းရပ်လိုက်ပြီး ပတ်
 ဝန်းကျင်ကိုတစ်ချက်အကဲခတ်ကာ အိမ်တံခါးခေါက်လိုက်သည်။
 “ဒေါက်... ဒေါက်....”
 တံခါးခေါက်သံနှင့်မရှေးမနှောင်းမှာပင်....
 “ဘယ်သူလဲ”
 အတွင်းဘက်မှမေးမြန်းသံထွက်ပေါ်လာလေသည်။
 ချမ်းချမ်းက....
 “ကျွန်မပါ... တောင်ပင်လယ်က ကလေးပါ”
 “တံခါးစေ့ရုံသာ စေ့ထားတယ်... တွန်းဖွင့်ပြီးဝင်နဲ့”
 အတွင်းဘက်မှအသံထွက်ပေါ်လာသည်။
 “လိုက်နဲ့”
 ချမ်းချမ်းကရှမ်းစုအားပြောပြီး တံခါးတွန်းဖွင့်ကာ အိမ်ထဲဝင်
 သွားသည်။ ရှမ်းစုလည်းလိုက်ဝင်သွားသည်။
 ချမ်းချမ်းဘာတွေလုပ်နေသည်ကို သူနားမလည်နိုင်ပါ။

၁၁၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

သို့သော် အချိန်တန်လျှင်သိရမည်သဘောတိုက်ထားလိုက်၏။
အိမ်ထဲရောက်သည့်အခါ၊ ယုဂ္ဂကကြိုတင်ရောက်ရှိနေသည်ကိုတွေ့
ရလေသည်။ ရှမ်းစုအုံဩပြန်သည်။ အကြောင်းမှာ ယုဂ္ဂက အဘွား
အိုတစ်ယောက်အား ဘီးတစ်ချောင်းဖြင့် ဆံပင်များပြီးသင်ပေးနေ
သည်ကိုတွေ့မြင်ရခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

ယုဂ္ဂသည် သာမန်လူတစ်ယောက်မဟုတ်ပါ။ အဘယ်ကြောင့်
အဘွားအိုအား အစေအပါးတစ်ဦးသဖွယ်ပြုစုပေးနေရပါသနည်း။

ထိုစဉ်....

“ကလေးမ”

အဘွားအိုကခေါ်လိုက်သည်။

ချမ်းချမ်းက....

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်... ပြောပါရှင်”

“သူ့ကိုအခန်းထဲခေါ်သွားပြီး စားပွဲပေါ်မှာတင်ထားတဲ့ဆေး
ကိုတိုက်လိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ချမ်းချမ်းသည် ရှမ်းစု၏လက်ကိုဆွဲကာ အခန်းတွင်းသို့ခေါ်
ဆောင်သွားလေသည်။

၀၀၀၀

အကျဉ်းတန်ဖလေး၏ဖူးစာရှင် (ဒုလိပ်) ❖ ၁၁၅

အလွန်သန့်ရှင်းသပ်ရပ်သောအခန်းတစ်ခုဖြစ်သည်။

ပရိဘောဂပစ္စည်းများ သွနေရာနှင့်သူ ခင်းကျင်းထားသည်။

အခန်းထောင့်တွင် စားပွဲတစ်လုံးနှင့်ခုတင်တစ်လုံးခင်းကျင်း
ထား၏။

ချမ်းချမ်းကစားပွဲအနီးသို့လျှောက်သွားရာ ပန်းရောင်ဆေး
လုံးလေးတစ်လုံး အဆင်သင့်တင်ထားသည်ကိုတွေ့မြင်ရလေသည်။

“ဒီဆေးလုံးလေးကိုပြောတာပဲဖြစ်မယ်”

ချမ်းချမ်းသည် ဆေးလုံးကိုယူပြီး ရှမ်းစုအား ပေးလိုက်သည်။

“သောက်လိုက်ပါဦး”

ရှမ်းစုမသောက်သေးပါ။

“ကျုပ်မေးစရာရှိသေးတယ်”

“ဘာလဲ အဘွားကြီးကဘယ်သူလဲ၊ ဘာကြောင့်ရှင်ကိုဒီနေရာ
ခေါ်လာတာလဲ၊ ဘာကြောင့် ခုလိုဆေးတိုက်ရတာလဲ... ဒါတွေမေး
မလို့မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

ချမ်းချမ်းက....

“ရှင်ဟာ သိုင်းလောကမှာကျင်လည်ကျက်စားခဲ့ဖူးတာပဲ၊ ရုပ်
ဖျက်ဝိဇ္ဇာဆိုတဲ့သူကိုကြားဖူးမှာပေါ့”

“ကြားဖူးတယ် လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်လောက်က သိုင်း
လောကမှာကျော်ကြားခဲ့တာပဲ၊ ခု မရှိတော့ဘူး... သေသွားပြီ”

၁၁၆ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“ရှင်မဆိုးဘူး၊ ရုပ်ဖျက်ဝိဇ္ဇာမရှိတော့ပေမဲ့ သူ့ရဲ့ ရုပ်ဖျက်ပညာကို သူ့ရဲ့ ဇနီးသည်ကရဲခွဲတယ်ရှင်၊ ဒီအတွေးကြီးဟာ ရုပ်ဖျက်ဝိဇ္ဇာရဲ့ ဇနီးပဲ”

“ဪ...”

ထိုအိမ်မှအတွင်းအိုမှာ မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ကိုသိလိုက်ရပြီ ဖြစ်သည်။ သို့သော် အဘယ်ကြောင့် သူ့အား ဤနေရာသို့ခေါ်လာရသည်ကိုမူမရှင်းသေးချေ။

ချမ်းချမ်းက ရှင်းပြသည်။

“ရှင်ကိုသိုင်းလောကသားတွေအထင်မှားနေကြတာ ရှင်အသိပဲ၊ ရှင်ရဲ့ပင်ကိုယ်ရုပ်သွင်နဲ့သွားလာလှုပ်ရှားနေရင် အန္တရာယ်ကိုဖိတ်ခေါ်သလိုဖြစ်နေမယ်၊ ဒါကြောင့် ရုပ်ဖျက်ဖို့လိုတယ်လေ”

ရှမ်းစုသဘောပေါက်လာလေသည်။ ချမ်းချမ်းက....

“ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်ရုပ်ဖျက်ပေးနိုင်မှ ရှင်ကို ဘယ်သူမှမမှတ်မိမှာ၊ ရုပ်ဖျက်ထားတယ်ဆိုတာလဲ မသိမှဖြစ်မှာ”

“လက်စသတ်တော့ ဒီလိုကိုး”

ယုဝူသည် အဘယ်ကြောင့် အတွင်းအိုအား ဆံပင်များဖိးလိမ်းသန့်စင်ပေးနေသည်ကိုနားလည်သွားသည်။ မိမိအား ရုပ်ဖျက်ပေးရန် အတွင်းအိုထံတွင်အကူအညီတောင်းနေရသည်မဟုတ်ပါလား။

“ကဲ... ကျွန်မအကြံအစည်ကိုရှင်သိပြီ... သဘောတူရဲ့လား”

ချမ်းချမ်းကမေးလိုက်ရာ....

အကျဉ်းစာနိပါတ် (ဒုသိယ) ❖ ၁၁၇

မိမိအတွက်အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်စီစဉ်ခြင်းဖြစ်၍ ငြင်းစရာအကြောင်းမမြင်ပေ။ ရှမ်းစုခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သဘောမတူစရာအကြောင်းမရှိပါဘူးဗျာ”

“ကဲ... ဒါဖြင့်ဆေးသောက်လိုက်”

ရှမ်းစုက ပန်းရောင်ဆေးလုံးလေးကိုယူကာ သောက်လိုက်လေသည်။ ဆေးသောက်ပြီးမကြာမီမှာပင် ဟန်မဆောင်နိုင်လောက်အောင် မျက်ခွံများလေးလံလာသဖြင့် ချမ်းချမ်းက....

“ခုတင်ပေါ်တက်ပြီးလှဲနေလိုက်ပါရှင်”

ရှမ်းစု ခုတင်ပေါ်တက်ပြီးလှဲချလိုက်သည်။ ခုတင်အခင်းနှင့် ကျောပြင်ထိတွေ့မိသည်နှင့် ရှမ်းစု ဘာမှသတိမရတော့ဘဲ အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။

၀၀၀၀

၁၁၈ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ရှမ်းစုသည် အိပ်ပျော်သွားပြီးနောက် အိပ်မက် မက်နေလေသည်။ အိပ်မက်ထဲ၌ သူနှင့်ချမ်းချမ်းတို့သည် အတူလက်တွဲကာ ပန်းဥယျာဉ်ကြီးတစ်ခုအတွင်း ပျော်ရွှင်စွာလှည့်လည်သွားလာနေခြင်းဖြစ်သည်။ ချမ်းချမ်းသည် အိပ်မက်ထဲ၌အရပ်ဆိုးအကျည်းတန်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်မဟုတ်တော့ပါ။ အလွန်တရာချောမောလှပသောမိန်းကလေးဖြစ်နေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေချိန်မှာပင် သူ့အား မနာလိုသူတစ်ယောက်ပေါ်လာသည်။ သူ့အပေါ် အမျိုးမျိုးအကောက်ကြံ ဒုက္ခပေးခဲ့သောဝမ်းလိဖြစ်သည်။

ဝမ်းလိသည် သူတို့၏ပျော်ရွှင်စရာကမ္ဘာလေးထဲသို့အတင်းဝင်ရောက်လာပြီး ချမ်းချမ်းအားလှယူရန်ကြိုးစားလေသည်။

ရှမ်းစုသည် ချမ်းချမ်းအားအဆုံးရှုံးမခံနိုင်သဖြင့် ဝမ်းလိနှင့်အပြင်းအထန်ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်လေတော့သည်။ ဝမ်းလိက သူ့အား ဓားဖြင့်ခုတ်ပိုင်းရာ ချမ်းချမ်းကသူ့ရှေ့မှဝင်ကာလိုက်သဖြင့် ရှမ်းစု ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်ကာ အိပ်ပျော်နေရာမှယောင်ယမ်းအော်ရင်း ပျက်ခနဲလန့်နိုးလာလေသည်။

ထိုအခါမှ သူသည် လှုပ်ယမ်းနေသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုပေါ် လှဲလျောင်းရင်းလိုက်ပါလာကြောင်းသိလိုက်ရသည်။

မြင်းလှည်းတစ်စီးပေါ်၌ ပါလာခြင်းဖြစ်လေသည်။

“ရှင် သတိရလာပြီလား”

အကျည်းတန်ပလေး၏ဖူးစာရှင် (ဒုသိမ်း) ❖ ၁၁၉

ချမ်းချမ်း၏အသံလည်း ထွက်ပေါ်လာသည်။

ရှမ်းစုဝမ်းသာသွားသည်။

“မင်း ကျုပ်အနားမှာရှိနေတယ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ... အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟူး... တော်ပါသေးရဲ့”

အိပ်မက်ထဲမှဖြစ်ရပ်များကိုပြောမပြလိုတော့ပါ။

“ရှင်အိပ်ပျော်နေတာအတော်ကြာတာပဲ... ခုဆိုတစ်နေ့နဲ့တစ်ညတောင်ရှိနေပြီ”

“ဟင်... ဟုတ်လား”

“ကျွန်မတို့ အခုဓားကျေးရွာကိုသွားနေကြတာရှင်... မနက်မိုးလင်းရင် ရောက်လောက်ပြီ”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဘိုးဘိုးရယ်”

ရှမ်းစုကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

“မင်းဘယ်လိုခေါ်လိုက်တာလဲ”

“ဘိုးဘိုးလို့ခေါ်တာလေ”

“ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုခေါ်ရတာလဲ”

ချမ်းချမ်းကရယ်မောလိုက်သည်။

“ခစ်... ခစ်... ခစ်... ရှင်ကို အဘိုးကြီးတစ်ယောက်လို ရုပ်ဖျက်ထားတယ်လေ”

၁၂၀ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“ဪ... အဘိုးကြီးလိုရုပ်ဖျက်ထားတာကိုး”

“ဟုတ်တယ်ရှင်... ခုချိန်မှာ ဘယ်သူမဆို ရှင်ကိုအဘိုးအိုလို့ ထင်မှာပဲ”

“ဟား... ဟား... ဟား”

ရှမ်းစုလည်း ရယ်မောလိုက်၏။ အဘိုးအိုတစ်ယောက်အသွင် ရုပ်ဖျက်ထားသဖြင့် သူ့အားမည်သူမျှမှတ်မိနိုင်ကြတော့မည်မဟုတ်ပါ။ သိုင်းလောကတွင် လွတ်လပ်စွာလှုပ်ရှားသွားလာနိုင်တော့မည် ဖြစ်သည်။

ချမ်းချမ်းက....

“ရှင်ကို အဘိုးကြီးတစ်ယောက်လိုဖြစ်အောင် ရုပ်ဖျက်ထားတာ ဘယ်တော့မှမမေ့နဲ့၊ ရှင်စကားပြောရင် အဘိုးအိုတစ်ယောက် လေသံမျိုးနဲ့ပြောဖို့ ကျင့်ပါ။ ရုပ်ကိုမမှတ်မိနိုင်ပေမဲ့ သတိထားမိရင် အသံကိုမှတ်မိသွားနိုင်တယ်”

ရှမ်းစုမှာ သူ၏မျက်နှာသွင်ပြင်ကိုကြည့်လိုစိတ်များဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ထို့ကြောင့်....

“ကျုပ်ရဲ့ ရုပ်သွင်ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာကြည့်ချင်တယ်၊ အဲဒါ”

“ကျွန်မ အဆင်သင့်ဆောင်ထားပါတယ်ရှင်”

ပြောရင်း ကြေးမုံဝိုင်းလေးတစ်ခုထုတ်ပေးသည်။

ရှမ်းစုကလှမ်းယူပြီး မိမိ၏ရုပ်သွင်ကိုကြည့်လိုက်လေသည်။

အကျဉ်းတန်ပလေး၏ဖုတ်ရှင် (ဒုတိယ) ❖ ၁၂၁

ကြေးမုံပြင်တွင် တကယ့်ခေါင်းဖြူစွယ်ကျိုးသက်ကျားအို တစ်ယောက်အသွင်ကိုပီပြင်စွာတွေ့ရလေသည်။

“တကယ့်ကိုလက်ရာမြောက်တဲ့ရုပ်ဖျက်ပညာပဲ”

တစ်ဆက်တည်းမှာပင်....

“ဒါထက် အချိန်တန်လို့ ပြဿနာအရပ်ရပ်ကိုဖြေရှင်းပြီးသွားရင် ကျုပ်ရဲ့ မူလရုပ်သွင်ပြန်ရအောင်ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ”

“ဟိုက်....”

ချမ်းချမ်းက အထိတ်တလန့်အော်လိုက်သဖြင့် ရှမ်းစု ရင်ထိတ်သွား၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ကျွန်... ကျွန်မ မမေးခဲ့မိဘူးရှင်”

“ဟာ... ဒုက္ခပဲ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ကျွန်မလဲ ရှင်ကိုရုပ်ဖျက်ပေးဖို့ပဲသတိရတယ်... နဂိုအတိုင်း ပြန်လုပ်လို့ရမရ မမေးကြည့်မိဘူး”

ရှမ်းစုခေါင်းကုတ်လိုက်သည်။

“ဒုက္ခပဲ... နဂိုရုပ်သွင်ပြန်မရရင် ကျုပ်တစ်သက်လုံး အဘိုးကြီးတစ်ယောက်လိုနေသွားရတော့မှာလား”

ချမ်းချမ်းသည် ရှမ်းစုအကြီးအကျယ်စိတ်ဖျက်သွားသည်ကို ကြည့်ကာ ရယ်မောလိုက်၏။

“သိပ်လဲစိတ်ပူမနေပါနဲ့ရှင်”

၁၂၂ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှင် အသက်ကြီးလာရင် ထပ်ပြီး အိုစရာမလိုတော့လို့ပေါ့ရှင်”

ရှမ်းစုကွဲမြဲတိုသွားသည်။

“ကျုပ်ကလူပျိုဗျ... အိမ်ထောင်မပြုရသေးဘူး၊ ဒီအတိုင်းဆို ဘယ်မိန်းကလေးက ကျုပ်ကိုကြိုက်တော့မှာလဲ”

ချမ်းချမ်းပန်းတွန့်လိုက်၏။

“ဖိတ်ချ... ကျွန်မကလဲ ရှင့်ကိုဖိတ်ကူးထဲတောင် မထည့်ပါဘူး ရှင်”

၀၀၀၀

အကျည်းတန်မလေး၏ဖူးစာရှင် (ဒုသိမ်း) ❖ ၁၂၃

ဘဝမှန်

မိုးစင်စင်လင်းပြီဖြစ်သည်။

မြင်းလှည်းသည် မြေနီလမ်းလေးအတိုင်း မောင်းနှင်လာရင်း သာယာလှပသောကျေးရွာတစ်ခုသို့ရောက်ရှိလာလေသည်။ ရွာအဝင် မြေနီလမ်းဘေး၌ ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုစိုက်ယူထားသည်။

ဆိုင်းဘုတ်ပေါ်တွင် ‘ဓားကျေးရွာ...’ ဟူသောစာလုံးများကို အခန့်သားရေးထားလေသည်။

သိုင်းလောက၌ လျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော်ကြားနေသော ဓား ကျေးရွာသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်ရှိလာကြပြီဖြစ်ပါသည်။

“ရပ်လိုက်”

ရုတ်တရက် ဟန့်တားသံနှင့်အတူ လူတစ်စုဖြုန်းစားကြီးထွက် ပေါ်လာပြီး မြင်းလှည်းအားဝိုင်းရံထားလိုက်ကြလေသည်။

ဝိုင်းရံထားသူများမှာ ဓားကျေးရွာမှသိုင်းသမားများဖြစ်ကြ ပေသည်။

၁၂၄ ❖ ဝတ္ထုအောင်

သူတို့ကိုအကဲခတ်ကြည့်ရာ တိုက်ပွဲဝင်ရန်အသင့်ပြင်ဆင်ထားကြသည်ကိုတွေ့ရသည်။

လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်း၏ရန်တိုက်ပေးမှုကြောင့် ဓားကျေးရွာနှင့်မိုးနဂါးအဖွဲ့တို့အထင်လွဲမှားကာ ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရန် ပြင်ဆင်နေကြပြီဖြစ်ကြောင်းရိပ်မိလိုက်သည်။

ဝိုင်းရံထားသူများအနက် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်ရှိသူက....

“မင်းတို့ဘယ်သူတွေလဲ... ဓားကျေးရွာကိုဘာလာလုပ်ကြတာလဲ”

ဟုမေးလေသည်။ သူ၏အသံသည် မိတ်ဆွေမဆန်ဘဲ ရန်လိုသည့်အသွင်ရှိနေသည်။

တစ်ဆက်တည်းပင်....

“ကျုပ်တို့ အလုပ်များနေတယ်... ဒါကြောင့် အရေးမကြီးရင် ပြန်လှည့်သွားကြပါ”

ရှမ်းစုတို့အားမောင်းထုတ်လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။ ရှမ်းစုနှင့်ချမ်းချမ်းတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ကျွန်မအခြေအနေကိုကြည့်နေပါ... မလိုအပ်ဘဲဘာမှဝင်မပြောပါနဲ့”

ချမ်းချမ်းကတီးတိုးမှာကြားလိုက်သည်။

ထို့နောက်....

“ဓားကျေးရွာပိုင်ရှင်နဲ့တွေ့ချင်တယ်”

အကျဉ်းတန်ပလေးတို့စာရှင် (ဒုတိယ) ❖ ၁၂၅

ဟုခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်၏။

ထိုလူက....

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ... ကျေးရွာပိုင်ရှင် မအားမလပ်ဖြစ်နေတာမို့ ဘယ်သူနဲ့မှမတွေ့နိုင်ပါဘူး။ မြန်မြန်သာပြန်ကြပါတော့”

ချမ်းချမ်းက....

“ကျွန်မတို့လာရင်းကိစ္စကိုသာ ရှင်သီရင် အခုလိုပြောနေမှာမဟုတ်ဘူး”

ထိုလူ မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။ ချမ်းချမ်းတို့သည် အရေးကြီးသောကိစ္စဖြင့်ရောက်လာခြင်းဖြစ်မည်ဟုလည်း တွက်ဆမိလိုက်လေ၏။ ထို့ကြောင့်....

“ကိစ္စကိုပြောပါ”

ချမ်းချမ်းက....

“နဂါးကိစ္စပါ”

“ဘာဗျ”

“မိုးနဂါးအဖွဲ့ကိစ္စလေ”

မိုးနဂါးအဖွဲ့ဟူသောအမည်ကြားလျှင် ထိုလူများမျက်နှာခက်ထန်တင်းမာသွားကြသည်။ မိုးနဂါးအဖွဲ့အပေါ် မကျေမနပ်ဖြစ်နေကြကြောင်း ထင်ရှားနေပေတော့သည်။

သူတို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြပြီး ရှမ်းစုတို့အား တိုက်ခိုက်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်ကြ၏။

၁၂၆ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ပိပိရှိရုံဆင်ထားသောထောင်ချောက်တစ်ခု အတွင်းသို့သက်
ဆင်းမိလိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း နားလည်သဘောပေါက်လိုက်လေသည်။

၀၀၀၀

ဆရာလုံ၊ သိုင်းရာဇာဖုတောက်နှင့်ကျင်းမြို့စားတို့ ရောက်ရှိ
လာကြပြီဖြစ်သည်။

ဒဏ်ရာရထားသည့်ဝမ်းလီ...

တောင့်တောင့်ကြီးရပ်နေသည့်ရှမ်းစု...

မြေပေါ်လဲကျနေသော ဟိုကျောင်းနှင့်ထန်ကု....

ကျားတောင်ကုန်းပေါ်တွင် အန္တရာယ်ဆိုးတစ်ခုကျရောက်ခဲ့ပြီ
ဖြစ်ကြောင်း ကျင်းမြို့စားတို့ရိပ်မိလိုက်ကြသည်။

“ဘာတွေဖြစ်ကြတာလဲ”

ဆရာလုံကမေးလိုက်သည်။ ဝမ်းလီက....

“ဦးတို့ရောက်လာတာအတော်ပဲ... သူက ကျွန်တော်တို့အား
လုံးကိုသတ်ဖို့ကြိုးစားခဲ့တယ်”

“ဘာပြောတယ်... ကျုပ်ကိုရှင်းပြပါဦး”

ဝမ်းလီက....

“ဖူးစာရှင်ရွေးဖွဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့ရောက်လာခဲ့ကြတာပါ။
ကျွန်တော်က ချစ်သူရှိပြီးသားမို့ ဖူးစာဘက်အရွေးခံရစရာအကြောင်း
မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူက....”

အကျဉ်းတန်ဖလေး၏ဖူးစာရှင် (ဒုတိယ) ❖ ၁၂၇

ထန်ကုနှင့်ဟိုကျောင်းတို့အဆိပ်မိသေဆုံးသွားပုံ....

ဓားကောက်တူထင်းရောက်လာပြီး သူ့အားလုပ်ကြံပုံ စသည့်
အဖြစ်အပျက်များကိုရှင်းပြလိုက်သည်။

လူငယ်သိုင်းသမားဆယ့်သုံးယောက်တွင် ဝမ်းလီနှင့်ရှမ်းစုတို့
နှစ်ယောက်သာကျန်တော့သည်။ ဝမ်းလီတွင် ချစ်သူရှိထားပြီးဖြစ်၍
ဖူးစာရှင်အရွေးခံရမည့်သူမဟုတ်ချေ။

ဖူးစာရှင်အဖြစ်အရွေးခံရရန် ရှမ်းစုတစ်ယောက်သာကျန်ရှိ
ပေတော့သည်။

ဝမ်းလီ၏ပြောပြချက်အရ....

ဤသို့သောအခြေအနေမျိုးသို့ရောက်ရှိလာရသည်မှာ တိုက်
ဆိုင်မှုမဟုတ်ကြောင်း....

ရှမ်းစုကိုယ်တိုင်လျှို့ဝှက်ကြံစည်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း....

ကျင်းမြို့စားတို့ ထင်မှတ်ယုံကြည်သွားကြသည်။ ဆရာလုံက
ရှမ်းစုအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်လိုက်ပြီး....

“တောင်ပိုင်းနဂါးလေး မင်းဘာပြောချင်သေးလဲ”

ရှမ်းစု သက်ပြင်းချလိုက်၏။ လူငယ်သိုင်းသမားများလုပ်ကြံ
ခံရသည့်ကိစ္စတွင် မိမိသာတရားခံဖြစ်သည်ဟု ဆရာလုံတို့အထင်လွဲ
သွားကြပြီဖြစ်ကြောင်း နားလည်သဘောပေါက်လိုက်သည်။

သူ့အနေနှင့်လည်း မည်သို့ရှင်းပြရမှန်းမသိဘဲဖြစ်သွားသည်။
ထိုအချိန်မှာပင်....

၁၂၈ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ဓားကျေးရွာမှသိုင်းသမားများသည် သူတို့ကိုင်ဆောင်ထား
ကြသောလက်နက်များ မြေပေါ်လွင့်စဉ်သွားသည်နှင့် ကဗျာကယာ
နောက်ဆုတ်သွားကြလေသည်။

ထိုစဉ်....

“တူ... တူ”

အချက်ပေးကွဲချိုမှုတ်သံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ ဓား
ကျေးရွာမှလူတစ်စု ပြေးထွက်လာကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေ
သည်။ ရှမ်းစုရင်ထိတ်သွား၏။

မြင်းလည်းခေါင်မိုးပေါ်မှ ချမ်းချမ်းကိုလှမ်းကြည့်ပြီး....

“ကဲ ဘယ်လိုလဲ၊ ဒီတစ်ခါတော့ တစ်ချို့တလေဒဏ်ရာရသွား
မှာသေချာတယ်၊ သေရင်တောင် သေသွားနိုင်တယ်”

ချမ်းချမ်းက....

“ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမယ်ဆိုတာရှင်သိပါတယ်၊ မသေစေနဲ့ပေါ့”

“သူတို့ကတော့ ကျုပ်ကိုသတ်ပစ်ဖို့ကြိုးစားကြမှာဗျ၊ ကျုပ်က
ဒီအတိုင်းလက်ဝိုက်ကြည့်နေရမှာလား၊ သူတို့ကိုမသတ်ရင် သူတို့က
ကျုပ်ကိုသတ်မှာပဲ”

“ဒါဆိုလဲ ရှင်သေလိုက်ပေါ့”

“ဘာပြောတယ်”

ချမ်းချမ်းကဘာမှမပြောဘဲ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ရှမ်းစုအကြိတ်လိုက်၏။

အကျယ်တန်ဖလေး၏ဖူးစာရှု (ဒုသိမ်း) ❖ ၁၂၉

“ကောင်းပြီ ဖြစ်လာသမျှကိစ္စအားလုံးကျုပ်တာဝန်ယူတယ်”

စကားဆုံးသည်နှင့်...

မြေပေါ်ကျနေသောဓားတစ်လက်ကို ကောက်ယူလိုက်၏။

ထို့နောက်....

“ယား....”

ငြာသံပေးကာ ပြေးလွှားရောက်ရှိလာသောဓားကျေးရွာမှ
သိုင်းသမားများထံပြေးဝင်သွားလေတော့သည်။

၀၀၀၀

၁၃၀ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ဓားကျေးရွာသည် သိုင်းလောက၌ကောင်းသတင်းဖြင့်နာမည်ကြီးနေခြင်းဖြစ်သည်။ သိုင်းလောကအကျိုး၊ အများအကျိုး စွမ်းစွမ်းတမံဆောင်ရွက်သည်။ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူများကိုကူညီထောက်ပံ့၏။ အနက်ရောင်သိုင်းသမားနှင့်လူဆိုးဓားပြများကိုဆုံးမနှိမ်နင်းသည်။ ထို့ကြောင့် သိုင်းလောကသားများမဆိုထားနှင့်အများပြည်သူကပင် ဓားကျေးရွာကိုကြည်ညိုလေးစားကြလေသည်။

ဓားကျေးရွာကိုဒုက္ခပေးရန်မကြိုးစားသင့်ကြောင်း ရှမ်းစုကောင်းစွာသဘောပေါက်နားလည်သည်။ သို့သော် ဓားကျေးရွာကသူတို့အားလက်မခံသဖြင့် လက်ခံလာအောင်ရင်ဆိုင်လိုက်ရခြင်းဖြစ်လေသည်။ ရှမ်းစုသည် ဓားကျေးရွာမှသိုင်းသမားများထံသို့တစ်ဟုန်ထိုးပြေးဝင်သွားပြီးတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

“ဝုန်း...”

“အာ...”

“အမယ်လေး...”

ဓားကျေးရွာမှသိုင်းသမားများ တစ်ဇလောအတွင်းပင် ဖရိုဖရဲဖြစ်သွားကြလေသည်။ ထိုစဉ်....

“ရပ်လိုက်စမ်း”

ဟန့်တားသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဓားကျေးရွာမှသိုင်းသမားများ ကပျာကယာနောက်ဆုတ်သွားကြလေသည်။ ရှမ်းစုလှမ်းကြည့်လိုက်ရာ....

အကျယ်တန်ဖလေး၏ဖူးစာရှင် (ဒုသိမ်း) ❖ ၁၃၁

ငွေရောင်ဝတ်ထားသူသုံးယောက် ရောက်ရှိလာကြသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုလူသုံးယောက်သည် ဓားကျေးရွာတွင် အရေးပါအရာရောက်သူများဖြစ်ကြောင်း ရှမ်းစုရိပ်မိလိုက်သည်။

ထိုလူသုံးယောက်အနက် တစ်ယောက်က....

“ဓားကျေးရွာကိုလာပြီးစော်ကားရဲတာ နည်းတဲ့သတ္တိမဟုတ်ဘူး”

ရှမ်းစု မကျေမနပ်ဖြစ်သွား၏။

ပြန်ပြောရန်ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် မြင်းလှည်းအမိုးပေါ်မှချမ်းချမ်း၏အသံထွက်ပေါ်လာသည်။

“ရှင်တို့ ဧည့်သည်ကိုဘယ်လိုကြိုဆိုသလဲဆိုတာတော့ ထည့်မပြောတော့ဘူးလား”

ငွေရောင်ဝတ်ထားသူသုံးယောက်သည် ချမ်းချမ်းအားလှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။ ချမ်းချမ်းက....

“ကျွန်မတို့က ဓားကျေးရွာပိုင်ရှင်နဲ့တွေ့ဖို့လာခဲ့ကြတာ၊ ရှင်တို့က လူမှုရေးနားမလည်လို့ ခုလိုဖြစ်ရတာ ကျွန်မတို့မှာအပြစ်မရှိဘူး”

“ကျေးရွာပိုင်ရှင်ကိုဘာကိစ္စနဲ့တွေ့ချင်တာလဲ၊ ပြောပါ”

“သူနဲ့တွေ့မှပြောနိုင်မယ်”

ငွေရောင်ဝတ်ထားသူသုံးယောက်တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။ ချမ်းချမ်းက....

၁၃၂ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“ရှင်တို့ကကော ဘယ်သူတွေလဲ... ဓားကျေးရွာပိုင်ရှင်နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေသလဲ”

ငွေရောင်ဝတ်ထားသူသုံးယောက်အနက် တစ်ယောက်က....

“ကျုပ်တို့ကဓားကျေးရွာရဲ့အုပ်ချုပ်ရေးမှူးတွေပါ။ ဓားကျေးရွာပိုင်ရှင်ရဲ့လက်ရုံးသုံးဖော်ပါ”

“ကောင်းပြီ... ကျေးရွာပိုင်ရှင်ကိုတွေ့ချင်တယ်၊ အဲဒါ....”

“မိန်းကလေးရဲ့နာမည်နဲ့ လာရင်းကိစ္စကိုပြောပါ”

ချမ်းချမ်းခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ရှင်... ကျေးရွာပိုင်ရှင်နဲ့တွေ့မှပြောနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

ထိုလူခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဒါဆိုရင် ကျေးရွာပိုင်ရှင်နဲ့တွေ့ခွင့်ရနိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဟာ ရှင်တို့ဓားကျေးရွာရဲ့စည်းကမ်းလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

“ဓားကျေးရွာပိုင်ရှင်ကိုတွေ့ဖို့ တခြားနည်းလမ်းတစ်ခုရှိဦးမယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်”

ချမ်းချမ်းက မချိုမချည်မျက်နှာထားဖြင့်မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ထိုလူက....

“ရှိပါတယ်”

“ကဲ... ပြောပါဦးရှင်”

အကျဉ်းတန်ဖလေးပါးစာရှင် (ဒုသိမ်း) ❖ ၁၃၃

ထိုလူက တည်ကြည်သောမျက်နှာထားဖြင့်....

“ကျုပ်တို့သုံးယောက်ကို အနိုင်ယူနိုင်ရင် ကျေးရွာပိုင်ရှင်နဲ့တွေ့ခွင့်ရှိပါတယ်”

“ဟာ... သိပ်ကောင်းတာပေါ့”

ချမ်းချမ်းသည် ရှမ်းစုဘက်လှည့်လိုက်ပြီး....

“ကဲ... ရှင်ကြားတယ်မဟုတ်လား”

ရှမ်းစုက....

“ကျုပ် သူတို့နဲ့ယှဉ်ရမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... သူတို့ကိုဆုံးမလိုက်ပေါ့”

“ကောင်းကွာ”

ရှမ်းစု မကျေမနပ်ဖြစ်သွားတော့သည်။

“ဘာလဲ... ရှင်က စိုးရိမ်နေလို့လား၊ မပူပါနဲ့ ရှင်အနိုင်ရမှာပါ။

သူတို့ကိုအနိုင်ရမှ ကျေးရွာပိုင်ရှင်နဲ့တွေ့ရမှာမဟုတ်လား”

ရှမ်းစု သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ... ဓားကျေးရွာပိုင်ရှင်နဲ့တွေ့ခွင့်ရအောင် ကျုပ်ကြိုးစားပေးပါ့မယ်”

စကားဆုံးလျှင် ငွေရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူသုံးယောက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်လေသည်။

“ကဲ... ဘယ်သူကစပြီး ယှဉ်မှာလဲ”

ထိုလူတစ်ယောက်က....

၁၃၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“ကျုပ်တို့သုံးယောက်စလုံးပဲ... အံ့များနဲ့တစ်ယောက်လို့တော့
မပြောနဲ့၊ မင်းတို့အတွက် အခွင့်အရေးပေးထားပြီးပြီ”

ရှမ်းစုက....

“ရပါတယ်... သုံးယောက်စလုံး တစ်ဖြိုင်တည်းလာတော့လဲ
အချိန်ကုန်သက်သာတာပေါ့”

ပြောပြီး တိုက်ခိုက်ရန်အသင့်ပြင်လိုက်လေသည်။ ချမ်းချမ်းက
လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ကောင်းတယ်... ကျွန်မက ဒီလိုသတ္တိမျိုးမှသဘောကျတာ”

ငွေရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူသုံးယောက်က ဓားကိုယ်စီဆွဲထုတ်
လိုက်ကြပြီး ရှမ်းစုအားတြိဂံဝိုင်းရံထားလိုက်ကြလေတော့သည်။

၀၀၀၀

အကျဉ်းတန်ပလေး၏ဖူးစာရှင် (ဒုသိမ်း) ❖ ၁၃၅

ငွေရောင်ဝတ်ထားသူသုံးယောက်သည် ချက်ချင်းပင်လူခွဲကာ
ရှမ်းစုအား တြိဂံပုံသဏ္ဌာန်ဝိုင်းရံလိုက်ကြလေသည်။

ရှမ်းစုက ထိုလူသုံးယောက်ကိုတစ်ချက်စေ့ကြည့်ပြီး....

“ယား....”

စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်နှင့် ထိုလူသုံးယောက်ကလည်း
ချက်ချင်းပြန်လည်တိုက်ခိုက်လာကြလေသည်။ ဓားကျေးရွာမှ သိုင်း
သမားများဖြစ်ကြသည်နှင့်အညီ ဓားပညာထူးချွန်လှပေသည်။

နှစ်ယောက်က ရှမ်းစု၏ဓားကိုချုပ်ကိုင်ရန် ကြိုးစားပြီး ကျန်
တစ်ယောက်က ရှမ်းစုလဲကျသွားစေရန် ရည်ရွယ်ပြီးတိုက်ခိုက်လေ
သည်။ ရှမ်းစုသည် တိုက်ရင်းခိုက်ရင်း သူတို့၏ဓားကွက်ကိုလေ့လာ
လိုက်သည်။ မည်သို့မည်ပုံဖောက်ထွက်ရမည်ဆိုသည်ကိုလည်း
တွက် ဆင်လိုက်၏။ အကယ်၍ သူသာ
လျှပ်တစ်ပြက်တိုက်ခိုက်ထိုးဖောက် လိုက်မည်ဆိုလျှင်
ထိုလူသုံးယောက် ထိခိုက်ဒဏ်ရာရကုန်ကြမည်မှာ သေချာလှသည်။

ယခု သူတို့လာခဲ့ကြခြင်းမှာ ဓားကျေးရွာနှင့်မိုးနဂါးအသင်းတို့
သွေးချောင်းစီးတိုက်ပွဲဖြစ်ပေါ်မလာအောင် ဟန့်တားဖို့ဖြစ်သည်။

သူတို့ကြောင့် ဓားကျေးရွာမှလူများ သေဆုံးကုန်မည်ဆိုလျှင်
လာရင်းကိစ္စထမြောက်အောင်မြင်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်တော့မည်
မဟုတ်ချေ။

၁၃၆ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ထို့ကြောင့် ငွေရောင်ဝတ်ထားသူသုံးယောက် ဒုက္ခမရောက်
စေချင်ပါ။ မထိခိုက်စေချင်ပါ။ ရှမ်းစုသည် အသာပင်ခံစားပြီး
မည်သို့အနိုင်ယူရမည်ကို တွေးတောစဉ်းစားနေလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်....

“သိုင်းကွက် လေးဆယ်ကျော်နေပြီ... ခုထိ
အနိုင်မယူနိုင်သေးဘူးလား၊ တော်တော်ညံ့တာပဲ”

ချမ်းချမ်း၏ပြစ်တင်ပြောဆိုမှုကြောင့် ရှမ်းစု ဒေါသသွားသည်။

“မကျေနပ်ရင် မင်းကိုယ်တိုင်လာပြီးတိုက်ပါလား”

ချမ်းချမ်းက....

“ကျွန်မသာဆိုရင် သိုင်းကွက်ငါးကွက်အတွင်းမှာပဲ သူတို့ကို
အနိုင်ယူနိုင်တယ်”

ငွေရောင်ဝတ်ထားသူသုံးယောက်သည် ရှမ်းစုအားတိုက်ခိုက်
နေရာမှ ချက်ချင်းပင် နောက်ဆုတ်လိုက်လေသည်။ သူတို့သည်
ချမ်းချမ်း၏စကားကြောင့် ဒေါသထွက်သွားကြပြီး....

“ဟေ့... မိန်းကလေး၊ မင်းဝင်လာခဲ့ပါ... သိုင်းကွက်ငါးကွက်
မကဘူး... သိုင်းကွက်ငါးဆယ်အထိပေးတယ်၊ မင်းရှုံးရင် ငါတို့ခိုင်း
တာလုပ်ရမယ်”

ချမ်းချမ်း ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျွန်မကတကယ်ပြောတာ... ရှင်တို့ကမကျေနပ်ကြဘဲကိုး”

“မင်းက တကယ်ပြောတာဆိုရင် လာခဲ့လေ”

အကျဉ်းတန်ပလေး၏ဖူးစာရှင် (ဒုသိမ္မ) ❖ ၁၃၇

ချမ်းချမ်းသည် မြင်းလှည်းခေါင်မိုးပေါ်မှခုန်ဆင်းလာသည်။

ရှမ်းစုတို့ထံသို့ လှမ်းလာရင်း....

“တကယ်လို့ ကျွန်မနိုင်ရင်ကော....”

“နိုင်ရင် ကျေးရွာပိုင်ရှင်ကိုတွေ့ခွင့်ပေးမယ်”

“ရှင် တကယ်ပြောတာနော်”

“တကယ်ပေါ့”

ချမ်းချမ်းကျေနပ်သွားလေသည်။ ရှမ်းစုဘက်လှည့်ကာ....

“ရှင့်ဓားပေးစမ်းပါ”

ရှမ်းစုကဓားကိုလှမ်းပေးရင်း....

“ကျုပ်တို့က တိုက်ခိုက်ဖို့လာတာမဟုတ်ဘူးဆိုတာမမေ့နဲ့၊

မလိုလားအပ်ဘဲသွေးထွက်သံယိုမဖြစ်စေနဲ့”

“ကျွန်မနားလည်တယ်၊ ကျွန်မကို ဆရာလုပ်စရာမလိုပါဘူး”

ထို့နောက် ငွေရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူသုံးယောက်နှင့်ရင်ဆိုင်
လိုက်သည်။ ငွေရောင်ဝတ်ထားသူသုံးယောက်မှာ ချမ်းချမ်းအပေါ်
မကျေနပ်ဖြစ်နေကြရာ ချမ်းချမ်းက သူတို့နှင့်ယှဉ်ပြိုင်ရန်လှမ်းလာ
သည်နှင့် တစ်ဦးကိုတစ်ဦးအချက်ပေးလိုက်ကြပြီး....

“ယား....”

ငြာသံပေးကာ စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေတော့သည်။

၀၀၀၀

ရှမ်းစုကနောက်ဆုတ်ပြီး ချမ်းချမ်းနှင့်ငွေရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူသုံးယောက်တို့ ရင်ဆိုင်ကြသည်ကို လက်ဝိုက်ကြည့်နေလိုက်လေသည်။ ငွေရောင်ဝတ်ထားသူသုံးယောက်သည် ငြာသံပေးကာ တက်ညီလက်ညီတိုက်ခိုက်ကြရာ သူတို့၏တိုက်ခိုက်မှုမှာကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင်ပြင်းထန်နေပေသည်။

ရှမ်းစုသည် ချမ်းချမ်းအတွက်စိတ်ပူလာလေသည်။

“ဒီကောင်မလေး ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်လျှောက်ပြောပြီး သိုင်းပညာ ဘာမှမဟုတ်ဘူးဆိုရင်ဒုက္ခရောက်တော့မှာပဲ”

သို့သော် ငွေရောင်ဝတ်ထားသူများသည် ချမ်းချမ်း၏အင်္ကျီကိုပင် ထိအောင်မတိုက်ခိုက်နိုင်ကြချေ။ ချမ်းချမ်းသည် ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာဖြင့် အသာအယာရှောင်တိမ်းပေးလိုက်သည်။

သူမအားလွှမ်းမိုးထားသည့်ဓားရိပ်များကြားမှ ယိမ်းနွဲ့လှုပ်ရှားရင်း ဓားကိုင်ထားသောလက်ကို ဆတ်ခနဲလှည့်လိုက်ရာ ဓားဦးမှာ ငွေရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူတစ်ယောက်၏ ဓားကိုင်ထားသောလက်ကောက်ဝတ်သို့ တိုးဝင်သွားလေသည်။

ငွေရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူထိတ်လန့်ကာ လက်ကိုအမြန်ရှုပ်သိမ်းလိုက်၏။ ထိုစဉ် စိမ်းစိမ်း၏ဝဲဘက်လက်ကထိလူ၏ဓားကိုဆတ်ခနဲဆွဲလှလိုက်လေသည်။

ထိုလူမှာ မည်သို့မျှရှောင်တိမ်းနိုင်ဖွယ်မရှိတော့ဘဲ လက်ထဲမှ ဓားကိုလွှတ်ပေးလိုက်ရလေတော့သည်။

ချမ်းချမ်းသည် ဓားကောက်တစ်လက်ကိုလှယူရရှိသည်နှင့် နံဘေးမှလူအား ဓားကောက်ဖြင့်လှမ်းခုတ်လိုက်လေသည်။

တစ်ဆက်တည်းပင်... လက်ထဲ၌မူလရှိနေသောဓားဖြင့် ယာဘက်မှလူကိုတိုက်ခိုက်လိုက်သည်။ မျက်စိတစ်မှိတ်လျှပ်တစ်ပြက်အကွင်း ဝဲယာနှစ်ဘက်ရှိလူနှစ်ယောက်အား တစ်ပြိုင်နက် တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ယာဘက်မှလူသည် ရင်ဝကိုဓားရှည်တိုးဝင်လာသဖြင့် ထိတ်လန့်သွားစဉ် ဝဲဘက်မှလူကလည်းလက်ကောက်ဝတ်ကိုဓားဖြင့် တိုက်ခိုက်ခံလိုက်ရသဖြင့်လိတ်လန့်သွားသည်။

ငွေရောင်ဝတ်ထားသူနှစ်ယောက်စလုံး မျက်နှာပျက်သွားကြသည်။ ဆက်၍မတိုက်ခိုက်ဝံ့ကြတော့ဘဲ နောက်ကျွမ်းပစ်ကာ ရှောင်ထွက်လိုက်ကြလေသည်။ တစ်ယောက်က ရှောင်၍လွှတ်အောင် ဓားကောက်ဖြင့်ပစ်ပေါက်သွားသေးသည်။

“ခစ်... ခစ်... ခစ်”

ချမ်းချမ်းကရယ်မောရင်း ပစ်လွင့်လာသောဓားကောက်ကိုဖမ်းယူထားလိုက်လေသည်။ အဖြစ်အပျက်မှာ မြန်ဆန်လွန်းလှပေသည်။ တိုက်ပွဲစလိုက်သည်နှင့် ငွေရောင်ဝတ်ထားသူနှစ်ယောက်၏လက်နက်များ ဆုံးရှုံးသွားပြီဖြစ်လေသည်။ ငွေရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူသုံးယောက်သည် ချမ်းချမ်းကိုမယုံကြည်နိုင်စွာ ကြည့်မိကြလေသည်။ ချမ်းချမ်းကဦးညွှတ်လိုက်ပြီး...

၁၄၀ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“ရှင်တို့က ကျွန်မကိုအထင်သေးလို့သာ ခုလိုမြန်မြန်ဆန်ဆန် ရှုံးသွားကြတာပါ။ အမှန်ဆိုရင် ရှင်တို့သုံးယောက်ကိုသိုင်းကွက်တစ်ရာ အတွင်းမှာတောင် နိုင်ဖို့မလွယ်ပါဘူးရှင်”

ချိုသာစွာပြောကာနှစ်သိမ့်လိုက်လေသည်။

ငွေရောင်ဝတ်ထားသူတစ်ယောက်က....

“အင်းလေ... ဘာပြောပြော မင်းကို ကျုပ်တို့ မနိုင်မှာသေချာ ပါတယ်၊ ကဲ... မင်းနာမည်ပြောပါ”

“ကျွန်မနာမည်ပြောပြလို့လဲ ရှင်သိမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ က သိုင်းလောကကို ခုမှစပြီးဝင်လာတဲ့လူပါ။ ကဲပါရှင် ကျွန်မတို့ကို ရှင်တို့ခေါင်းဆောင်နဲ့တွေ့ပေးပါတော့လားရှင်”

ငွေရောင်ဝတ်ထားသူသုံးယောက် တစ်ဦးကိုတစ်ဦးကြည့် လိုက်ကြသည်။ ထို့နောက်....

“ဝင်သွားပါ”

ဟုပြောကာ လမ်းဖယ်ပေးလိုက်ကြသည်။

ချမ်းချမ်းကရှမ်းစုကိုပြုံးပြလိုက်ပြီး....

“ရှင်ဘာလုပ်နေတာလဲ... လာခဲ့လေ”

ရှမ်းစု ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေသည်။ ချမ်းချမ်း၏သိုင်းပညာ အလွန်ထက်မြက်ကြောင်း လက်တွေ့သိလိုက်ရပြီဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ် တိုင်ချမ်းချမ်းနှင့်ယှဉ်လျှင်ပင် အနိုင်ရရန်မလွယ်မှန်းသဘောပေါက် လာသည်။ ချမ်းချမ်း၏သိုင်းကွက်များသည် အလွန်ရိုးစင်းသည်။

အကျဉ်းတန်ပလေး၏ဖူးစာရှင် (ဒုတိယ) ❖ ၁၄၁

သို့သော် အလွန်ထိရောက်မှုရှိသည်။ ထိုသို့သောသိုင်းကွက် များကို သိုင်းကွက်၏အခြေခံသဘောတရား နားလည်ကျွမ်းကျင်သူ များမှသာအသုံးပြုနိုင်ပေသည်။

ရှမ်းစုသက်ပြင်းချလိုက်ပြီး....

“သူဘယ်သူလဲ”

ချမ်းချမ်းသည် မည်သို့သောမိန်းကလေးဖြစ်သည်ကိုသိချင် လာ၏။ သူမ၏ဘဝမှန်ကိုသိချင်လာ၏။

သို့သော် မေးမြန်းရန်အချိန်မဟုတ်သေးပေ။

“မြန်မြန်လာ”

ချမ်းချမ်းက ဓားကျေးရွာထဲသို့ဝင်သွားသည်နှင့် ရှမ်းစုလည်း ထက်ကြပ်မကွာလိုက်ပါသွားလေတော့သည်။

၀၀၀၀

၁၄၂ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ဓားကျေးရွာပိုင်ရှင်မှာ အသက်ငါးဆယ်ခန့်သာရှိပေသေးသည်။ ဥပဓိရုပ်တည်ကြည်ခန့်ညားလှပေသည်။

ယခု ဓားကျေးရွာပိုင်ရှင်၏မျက်နှာတွင် စိတ်ရှုပ်သည့်အမူအရာများဖြစ်ပေါ်နေလေသည်။

ဓားကျေးရွာအားနှောင့်ယှက်မည့်သူများ ရောက်လာသည်ဟု ကြားသိလိုက်ရသည်မဟုတ်ပါလား။

ဧည့်ခန်းအတွင်း၌ လက်နှစ်ဖက်နောက်ပစ်ကာရပ်နေစဉ် လူနှစ်ယောက်ဝင်လာကြသည်။ ချမ်းချမ်းနှင့်ရှမ်းစုတို့ဖြစ်ကြသည်။

ဓားကျေးရွာပိုင်ရှင်က....

“မင်းတို့ ဒီနေရာအထိလိုက်လာနိုင်ကြတာချီးကျူးပါတယ်”

သူ၏ချီးကျူးစကားသံမှာအသက်မပါကြောင်း ရှမ်းစုရိပ်မိလေသည်။

ချမ်းချမ်းကလက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ဓားကျေးရွာပိုင်ရှင်ကိုဂရုပြုပါတယ်ရှင်”

“မလိုပါဘူး... မိုးနဂါးအဖွဲ့ကလူတွေကို ကျုပ်တို့မကြိုဆိုဘူး။

မင်းတို့ ခုလိုလာကြတာ...”

“ကျွန်မတို့ဟာ မိုးနဂါးအဖွဲ့ကမဟုတ်ပါဘူးရှင်”

ချမ်းချမ်းကကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

ဓားကျေးရွာပိုင်ရှင်က....

“ဘာပြောတယ်... မိုးနဂါးအဖွဲ့ကမဟုတ်ဘူးဟုတ်လား”

အကျဉ်းတန်ပလေးဇီးဖူးစာရှင် (ဒုသိမ်း) ❖ ၁၄၃

“မှန်ပါတယ်ရှင်... ကျွန်မတို့ဟာမိုးနဂါးအဖွဲ့ကလူတွေမဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် မင်းတို့ဘယ်သူတွေလဲ... ဘာလာလုပ်ကြတာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

ဓားကျေးရွာပိုင်ရှင်က အံ့သြစွာမေးလေသည်။ ချမ်းချမ်းက....

“အခုဖြစ်ပျက်နေတဲ့ကိစ္စတွေကိုရှင်းပေးဖို့လာခဲ့တာပါရှင်”

“ဘာပြောတယ်”

“ဓားကျေးရွာနဲ့မိုးနဂါးဟာ နာမည်ကြီးတဲ့ လူရှိသေရှင်ရှိသေသိုင်းအဖွဲ့ကြီးတွေပါ။ ခုလို အချင်းချင်းအထင်မှားပြီးတိုက်ခိုက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေကြတာဟာ သိုင်းလောကပျက်စီးရေးလမ်းကြောင်းကို ဦးတည်နေတယ်ဆိုတာ လူတိုင်းသိပါတယ်ရှင်”

“မိန်းကလေး... မင်းပြောချင်တာဒါပါလား၊ ဒါဆို မြန်မြန်သာ ထွက်သွားပေတော့”

“ကျွန်မပြောတာဆုံးအောင် နားထောင်ပါဦးရှင်”

“မိန်းကလေး ဘာမှရှင်းပြစရာမလိုဘူး... မိုးနဂါးအဖွဲ့က ကျုပ်တို့လူတစ်ချို့ကိုစော်ကားပြီးသတ်ပစ်လိုက်တာ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ခေါင်းငုံ့ခံနေရမှာလား”

ချမ်းချမ်းက...

“မိုးနဂါးအဖွဲ့ဘက်ကလဲ ဒီအတိုင်းပဲပြောပါတယ်ရှင်”

“ဟာ... ဘယ်လို”

၁၄၄ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“ဓားကျေးရွာကလူတွေဟာ သူတို့ရဲ့ လူတစ်ချို့ကိုစော်ကားပြီး သတ်ပစ်ခဲ့တယ်လို့ ပြောကြပါတယ်”

ဓားကျေးရွာပိုင်ရှင် မကျေမနပ်ဖြစ်သွားလေသည်။

“သွားစမ်းပါ... အလကားလုပ်ကြံပြောတာ”

“သူတို့ပြောတာကို ဦးမယုံရင် ဦးပြောတာကိုလဲ သူတို့ယုံကြ မှာမဟုတ်ပါဘူး။ အခြေအမြစ်မရှိဘဲ ကြားလူကဝင်နှောက်လို့ အထင် ကရအဖွဲ့ကြီးနစ်ဖွဲ့ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ဖို့ပြင်ဆင်နေကြတာဟာ အင်မ တန် ရယ်စရာကောင်းနေပါတယ်ရှင်”

ကျေးရွာပိုင်ရှင်၏မျက်နှာကြီး နီမြန်းသွားသည်။

ချမ်းချမ်းက ဆက်ပြောသည်။

“သိုင်းလောကမှာ လျှို့ဝှက်အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုပေါ်ပေါက်နေ တယ်ဆိုတာ ဦးလဲသိမှာပါ။ ဦးတို့ကိုရန်တိုက်ပေးဖို့ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းက ကြိုးစားနေကြတာပါ။ ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်ကြောင့်ဆိုတာ ရှင်းနေ ပါတယ်”

ယခုတစ်ကြိမ် ဓားကျေးရွာပိုင်ရှင်တွေဝေသွား၏။ မိုးနဂါး အ ဖွဲ့သည် ဓားကျေးရွာကဲ့သို့ပင် ဂုဏ်သိက္ခာရှိသောသိုင်းအဖွဲ့ကြီးတစ် ခုဖြစ်သည်။

မဖွယ်ရာကြံစည်ကြမည်မထင်ပေ။

မိုးနဂါးအဖွဲ့နှင့်ပြဿနာပေါ်ပေါက်လာရသည်မှာ....

ဓားကျေးရွာပိုင်ရှင်တွေဝေနေစဉ် ချမ်းချမ်းက....

အကျဉ်းတန်းပေးလေ၏။ (ဒုဿိး) ❖ ၁၄၅

“လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းရဲ့အကြံအစည်အတိုင်းဖြစ်မြောက်အောင် ဘု မသိဘဲမသိလိုက်လုပ်နေကြမှာစိုးရိမ်လို့ ကျွန်မလာပြီးသတိပေးတာ ပါရှင်”

ဓားကျေးရွာပိုင်ရှင်က....

“မင်းကဘယ်သူလဲ”

ချမ်းချမ်းကိုစိုက်ကြည့်ကာမေးလိုက်၏။

ချမ်းချမ်းက....

“ကျွန်မကအညတရတစ်ယောက်ပါရှင်”

ဓားကျေးရွာပိုင်ရှင်မဲ့ပြီးပြီးလိုက်သည်။

“အညတရတစ်ယောက်ဟာ ကျုပ်ရဲ့ဓားကျေးရွာထဲကိုဝင် လာနိုင်ပါ့မလား၊ မင်းဘယ်သူလဲဆိုတာအမှန်အတိုင်းပြောမှ မင်းရဲ့ စကားကိုကျုပ်ကယုံလို့ဖြစ်မှာပေါ့။ ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်းမသိတဲ့ လူ တစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုလုပ်ယုံကြည်ရမှာလဲ”

“ကျွန်မမပြောဘဲ နေလို့မရဘူးလား”

“မရဘူး”

ချမ်းချမ်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ... မရဘူးဆိုရင်လဲပြောရမှာပေါ့”

သူမသည် အင်္ကျီအိတ်ထဲမှပိုးပဝါလေးတစ်ခုကိုထုတ်ယူကာ လှမ်းပေးလိုက်၏။

ဓားကျေးရွာပိုင်ရှင် မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

၁၄၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“ဒါ ဘာသဘောလဲ”

“ပဝါကိုဖြန့်ကြည့်လိုက်ရင် သိရမှာပါရှင်”

ဓားကျေးရွာပိုင်ရှင်သည် ပဝါကိုဖြန့်ကြည့်လိုက်လေသည်။ ထိုအခါ ပဝါပေါ်တွင် နက္ခတာရာများ၊ ဂြိုဟ်များဖြင့်ဖွဲ့စည်းထားသည့် အာကာသဟင်းလင်းပြင်ကြီးကို ဝိုးချည်များဖြင့်ထိုးကာ သရုပ်ဖော်ထားသည်ကိုတွေ့ရလေသည်။

ဓားကျေးရွာပိုင်ရှင် မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွား၏။

ချမ်းချမ်းအားမယုံကြည်နိုင်စွာကြည့်ရင်း....

“လက်စသတ်တော့ မင်းဟာ....”

သူ၏စကားမဆုံးမီ ချမ်းချမ်းကကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မရဲ့စကားကိုယုံနိုင်ပြီလားရှင်”

ဓားကျေးရွာပိုင်ရှင်၏အမူအရာပြောင်းလဲသွားပြီဖြစ်သည်။

ချမ်းချမ်းအားချစ်ခင်လေးစားသည့် အသွင်သဏ္ဌာန်ဖြစ်ပေါ်နေ၏။

“ယုံပါပြီဗျာ... သခင်မလေးသာစောစောကဖွင့်ပြောရင်ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ထွက်ပြီးကြိုဆိုမှာပါ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးရှင်... အဖြစ်မှန်ကို ဦးနားလည်သွားတာကိုပဲ ဝမ်းသာလှပါပြီ၊ သိုင်းလောကပျက်စီးမဲ့အရေးကိုတားဆီးဖို့ ကျွန်မတို့အားလုံးမှာတာဝန်ရှိပါတယ်”

“ကျုပ်တစ်ခုတော့မေးချင်ပါတယ်”

“မေးပါရှင်”

အကျဉ်းတန်ပလေး၏ဖူးတရှင် (ဒုသိမ်း) ❖ ၁၄၇

“ကျုပ်လူတွေကိုစော်ကားပြီးသတ်ပစ်တာ မိုးနဂါးအဖွဲ့ကမဟုတ်ဘူးပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူး... လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းကလူတွေက မိုးနဂါးအဖွဲ့ကလူတွေအဖြစ်ဟန်ဆောင်ပြီးလုပ်ခဲ့ကြတာပါ”

ချမ်းချမ်းကဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ဦး အခြေအနေမှန်ကိုသဘောပေါက်ပြီဆိုရင် မိုးနဂါးအဖွဲ့နဲ့ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ချိန်းဆိုထားတာကို ဖျက်သိမ်းလိုက်စေချင်ပါတယ်”

ချိန်းဆိုချက်ကိုဖျက်သိမ်းလိုက်လျှင် ဂုဏ်သိက္ခာကျသွားနိုင်သည်။ သို့သော် တစ်နေ့အဖြစ်မှန်ပေါ်ပေါက်လာမည်ဖြစ်ရာ....

“ကောင်းပြီ... ကျုပ်ဘက်ကဖျက်သိမ်းလိုက်ပါမယ်”

ရှမ်းစု ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွား၏။ ဓားကျေးရွာပိုင်ရှင်သည် ချမ်းချမ်း၏စကားကိုခြွင်းချက်မရှိ လက်ခံလိုက်သည် မဟုတ်ပါလား။

ချမ်းချမ်းသည် နှယ်နှယ်ရရမိန်းကလေးတစ်ယောက်မဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်နေပေတော့သည်။

ချမ်းချမ်းက....

“ဦး ခုလိုလိုက်လျှောတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ မေမေ့ဆီကိုပြန်ရောက်ရင် ဦးအကြောင်းပြောပြလိုက်ပါမယ်၊ ကဲ... ကျွန်မကိုပြန်ခွင့်ပြုပါဦးရှင်”

ဓားကျေးရွာပိုင်ရှင်က....

၁၄၈ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“သခင်မလေး ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် ကျုပ်ဆီမှာ တစ်ရက် လောက်တည်းခိုသွားပါလားဗျာ၊ သခင်မလေးကိုမည်ခံပြုစုပါရစေ၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်တော့ သခင်မလေးရဲ့အမေက ကျုပ်ကိုငြိုငြင်သွားမှာဗျ”

“အို... ကိစ္စမရှိပါဘူးရှင်”

“မလုပ်ပါနဲ့သခင်မလေးရယ်... ကျုပ်ဆီမှာ တစ်ရက်လောက် တော့နေသွားပါ”

ဓားကျေးရွာပိုင်ရှင်က အတင်းပင်တောင်းပန်နေခြင်းကြောင့် ချမ်းချမ်း မတတ်သာတော့ချေ။ ဓားကျေးရွာတွင် တစ်ရက်နေထိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ရလေတော့သည်။

၀၀၀၀

အကျဉ်းတန်းမလေး၏စာရှင် (ဒုတိယ) ❖ ၁၄၉

သံသယကွင်းဆက်

ချန်အန်းမြို့သည်စည်ကားသောမြို့တစ်မြို့ ဖြစ်သည်။

လှပသောရွှေမျှင်ခင်းများရှိသောကြောင့် ထင်ရှားကျော်ကြား လေ၏။ စားသောက်ဆိုင်များ၊ တည်းခိုခန်းများ စသည်စသည် ဈေး ဆိုင်များလည်း အထူးပင်ပေါများလှသည်။

ငွေပင်လယ်စားသောက်ဆိုင်သည် ချန်အန်းမြို့ရှိ စားသောက် ဆိုင်များတွင် အကျော်ကြားဆုံးစားသောက်ဆိုင်ဖြစ်သည်။

ငွေပင်လယ်စားသောက်ဆိုင် နာမည်ကျော်ကြားလူကြိုက် များစွာရှိသည့်အကြောင်းမှာ နှစ်ချီဝါးရွက်ဖိမ်းအရက်နှင့် သူမတူအောင် ကောင်းမွန်သောငါးကင်ကြောင့်ဖြစ်လေသည်။

ထိုမျှ မကသေးပါ။ ချောမောလှပသောမိန်းကလေးများက သာယာငြိမ်းချမ်းသောတေးသံများဖြင့် ဧည့်ခံပျော်ဖြေတတ်သော ကြောင့်လည်းဖြစ်ပါသည်။

၀၀၀၀

၁၅၀ ❖ ဂျော့အောင်

ငွေပင်လယ်စားသောက်ဆိုင်တွင် လူစည်ကားနေချိန်ဖြစ်၏။
စားပွဲတိုင်းစားပွဲတိုင်းတွင် လူစည်ကားပြည့်ကြပ်လျက်ရှိသည်။ မိန်းမ
ချောလေးများကလည်း တေးသံသာများဖြင့်ဖြေဖျော်နေကြသည်။

လူတစ်ယောက်က စားပွဲတစ်လုံးတွင်တစ်ယောက်တည်းထိုင်
လျက်ရှိ၏။ ကျော်ကြားလှသောငါးကင်၊ အနံ့အရသာပြည့်စုံလှသော
ဝါးရွက်စိမ်းအရက်တို့သည် စားပွဲပေါ်တွင်အရာမယွင်း၊ သည်အတိုင်း
ရှိနေသည်။

သူသည် ငြိမ်ညောင်းသာယာသောတေးသံသာများကိုလည်း
စိတ်မဝင်စားပါ။ ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်ဘက်ငေးမောကြည့်
ရင်း တစ်ခါတစ်ရံတွင် မေးကြောကြီးများထောင်ထလာသည်အထိ
အံ့ကြိတ်နေသည်ကိုတွေ့ရသည်။

ထိုလူ မည်သူဖြစ်ပါသနည်း။

အခြားလူမဟုတ်ပါ။

ကျင်းမြို့စားဖြစ်လေသည်။

၀၀၀၀

အကျည်းတန်ပလေး၏ဖူးစာရှင် (ဒုတိယ) ❖ ၁၅၁

“တောက်....”

ကျင်းမြို့စား တက်ခေါက်လိုက်သည်။ သူသည် သိုင်းလောက
မဟာမိတ်အဖွဲ့တွင် စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးမှူးဖြစ်သည်။

လူငယ်သိုင်းသမားများ အသတ်ခံရသည့်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍
တရားခံကိုဖော်ထုတ်ရန်တာဝန်ယူထားသူဖြစ်သည်။

တရားခံကိုလိုက်ရှာရင်း ရှမ်းစုကိုခြေရာခံမိသည်။

သက်သေအထောက်အထားများအရ ရှမ်းစုသည် တရားခံ
ဖြစ်ကြောင်းသိခဲ့ရ၏။ ထို့ကြောင့် ရှမ်းစုကိုဖမ်းဆီးရန်ကြိုးစားခဲ့၏။
သို့သော် ဖမ်းမိကာနီးတွင် မမြင်ရသောရန်သူကြောင့် ထိတ်လန့်တ
ကြားဖြစ်ကာလက်လျှော့ခဲ့ရသည်။

ထိုအဖြစ်ကိုမကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး ယခုကဲ့သို့တောက်ခေါက်လိုက်
မိခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ထိုမမြင်ရသော ရန်သူမည်သူဖြစ်သည်ကို သူ
မသိပါ။ သို့သော် ထိပ်တန်းသိုင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း
ကား ထင်ရှားပေသည်။

ကျင်းမြို့စားသည် ရှမ်းစုအပေါ် ဝီ၍သံသယဝင်လာမိသည်။
သိုင်းလောက၌ ခေါင်းထောင်လာသည့်လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းမှလူလော။

ယခု သူ အကြောင်းမဲ့ထိုင်နေခြင်းမဟုတ်ပါ။ သူ၏တပည့်များ
ကိုသိုင်းလောကသို့လူခွဲစေလွှတ်ကာစုံစမ်းခိုင်းထားသည်။ ၎င်းတို့ထံ
မှရောက်ရှိလာမည့်သတင်းများကို ထိုင်စောင့်နေခြင်းဖြစ်ပေသည်။

၀၀၀၀

၁၅၂ ♦ ဝတ္ထုအောင်

ကျင်းမြို့စားသည် ဟိုဟိုသည်သည် ငေးမောကြည့်နေစဉ် စားသောက်ဆိုင်တွင်းသို့ လူတစ်ယောက်လှမ်းဝင်လာသည်ကိုတွေ့ရလေသည်။ ထိုလူကိုတွေ့လိုက်ရသည့်အခါ ကျင်းမြို့စား၏မျက်လုံးများ ဝင်းလက်တောက်ပလာလေသည်။

ထိုလူမှာ ယုဂူဖြစ်သည်။

ကျင်းမြို့စားက....

“ဗျို... မိတ်ဆွေကြီး ဒီကိုလာဗျို”

ဟုလှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

ယုဂူလည်း ကျင်းမြို့စားကိုတွေ့ရှိသွားကာ....

“ဪ...ခင်ဗျားက ဒီမှာကိုး”

ပြောပြောဆိုဆိုလှမ်းလာလေသည်။ ခုံတစ်လုံးဆွဲကာ ကျင်းမြို့စားနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်လိုက်သည်။

ကျင်းမြို့စားက....

“ခင်ဗျားကိုမတွေ့ရတာအတော်ကြာပြီ၊ သိုင်းလောကမှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်နေတော့ ခင်ဗျားပေါ်ထွက်လာလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျုပ်တွေ့မိပြီးသားပါ”

ယုဂူသည် သိုင်းလောကအကျိုးအများအကျိုးသယ်ပိုးဆောင်ရွက်ခဲ့သူဖြစ်၏။ သိုင်းလောကသားများက သူ့အားကြည်ညိုလေးစားကြသည်။ ယုဂူနှင့်ကျင်းမြို့စားတို့သည် ခင်မင်ရင်းနှီးသောမိတ်ဆွေများဖြစ်ကြလေသည်။

အကျည်းတန်ပလေးအိုးစာရှင် (ဒုဿိး) ♦ ၁၅၃

ယုဂူက....

“ခုလိုတွေ့ရတာအတော်ပဲ... ကျုပ်ကလဲ ခင်ဗျားဒီမှာရှိတယ်ဆိုလို့ လိုက်လာတာ”

ကျင်းမြို့စားအံ့သြသွားသည်။

“ကျုပ်ကိုရှာနေတာဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ဗျ”

“ကိစ္စရှိလို့လား”

ယုဂူက ပတ်ဝန်းကျင်ကိုအကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး....

“ဒီမှာကလူများတယ်... တခြားတစ်နေရာရာကိုသွားကြရင် ကောင်းမယ်”

“ခင်ဗျားမှာ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိနေပြီထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်”

ကျင်းမြို့စားလက်ကာပြလိုက်သည်။

“ကိစ္စမရှိဘူး... ဒီမှာပြောလို့ရတယ်၊ ဆိုင်ထဲကလူတစ်ဝက် လောက်ဟာကျုပ်အပေါ်သစ္စာခံထားကြသူတွေပဲ”

ယုဂူသက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ... ကျုပ်ပြောမယ်၊ ခင်ဗျားဟာ လူငယ်သိုင်းသမားတွေလုပ်ကြံခံရတဲ့ကိစ္စရယ်၊ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းကိစ္စရယ် လိုက်ပြီး စုံစမ်းနေတာမဟုတ်လား”

ကျင်းမြို့စားခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

၁၅၄ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“ဟုတ်တယ်”

ယုဂူက....

“ဒီကိစ္စနှစ်ခုဆက်စပ်နေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိရဲ့လားဗျ”

“ဘယ်လို”

“ဒီကိစ္စနှစ်ခု ဆက်စပ်နေတယ်... အတုမဲ့ဒေဝီက လူငယ်သိုင်း သမားတွေထဲကတစ်ယောက်ကို သမက်ရွေးမယ်လို့ကြေငြာလိုက်တာနဲ့ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းကအခွင့်အရေးယူပြီး သိုင်းလောကကိုဒုက္ခပေးဖို့ကြိုးစားတော့တာပေါ့”

ကျင်းမြို့စားက....

“ဒီလို တစ်ခုနဲ့တစ်ခုဆက်စပ်နေမယ်လို့ ကျုပ်မတွေးမိခဲ့ဘူး၊ ကဲ... ခင်ဗျားဘာတွေသိထားသေးသလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦးဗျ”

ယုဂူသည် နတ်မျက်စိဟုခွဲထူးရထားသူပီပီ သိုင်းလောက၏ အရေးကြီးသောသတင်းထူး သတင်းဦးများကိုသိရှိထားလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ထားလေသည်။ ယုဂူက....

“လူငယ်သိုင်းသမားဆယ့်သုံးယောက်မှာ ဝမ်းလိနဲ့ရှမ်းစုတို့ နှစ်ယောက်ပဲကျန်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... ရှမ်းစုကလူသတ်ဘုရားခံပေါ့”

“နေပါဦးလေ... ကျုပ်ပြောတာကို ဆုံးအောင်နားထောင်ပါဦးဗျာ”

“ကောင်းပြီ... ပြောပါ”

အကျဉ်းတန်ဖလေး၏ဖူးစာရှင် (ဒုသိမ်း) ❖ ၁၅၅

“ဒီပြဿနာ သမက်အရွေးခံရတဲ့လူဟာ အတုမဲ့ဒေဝီရဲ့အရှိန်အဝါနဲ့ သိုင်းလောကမှာ လက်မထောင်နိုင်မယ်၊ အရေးပါအရာရောက်လာမယ်မဟုတ်လား”

“ဒါအမှန်ပဲ”

“သမက်လုပ်တဲ့လူက လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းဝင်ဖြစ်နေမယ်ဆိုရင်...”

“ဟာ... သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး ကမောက်ကဖြစ်သွားတော့မှာပေါ့”

ကျင်းမြို့စား အထိတ်တလန့်အော်လိုက်သည်။ ပြီးနောက်...

“ရှမ်းစုဟာ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းကလူတစ်ယောက်မဟုတ်လား”

ယုဂူ ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး... ဝမ်းလီဗျ”

“ဘာ...”

“တရားခံအစစ်ဟာဝမ်းလီပဲ”

“ဟာ... မဖြစ်နိုင်တာ”

ကျင်းမြို့စားကလက်မခံနိုင်စွာပြောသည်။ ယုဂူက ကြုံတွေ့ခဲ့ရသောအဖြစ်အပျက်များကိုပြောပြလိုက်လေသည်။ သို့တိုင် ကျင်းမြို့စားသည်မယုံကြည်နိုင်အောင်ဖြစ်နေပေသည်။

“ခင်ဗျားမှာ သက်သေအထောက်အထားရှိသလား”

“မရှိဘူး... ဒါပေမဲ့ မကြာခင် လက်ဆုပ်လက်ကိုင်သက်သေပြနိုင်တော့မှာပါ”

၁၅၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ကျင်းမြို့စားချက်မှောင်ကုပ်သွားပြီး....

“ရှမ်းစုကောဘယ်မှာလဲ... ခင်ဗျားသိမယ်ထင်တယ်”

ယုဂူသက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျားဟာ ခုထိကိုယ့်ကိုကိုယ်အလိမ်ခံရမှန်းမသိသေးဘဲ
ကိုး”

“ဘာဗျ”

“ကျုပ်တစ်ခုပဲပြောမယ်၊ ချင်းချင်းကိုသတ်တာ ရှမ်းစုမဟုတ်
ဘူး... ဝမ်းလီဗျ”

“ဟာ... မဖြစ်နိုင်တာ”

ယခုတစ်ကြိမ်လည်း ကျင်းမြို့စားလက်မခံချေ။ ယုဂူက....

“ခင်ဗျား ရှမ်းစုကိုအထင်လွဲနေရင် တရားခံအစစ်ကိုလက်
လွှတ်သွားလိမ့်မယ်၊ ဒီလောက်ရှက်ထွေးတဲ့ကိစ္စမှာ အမြင်တစ်ခုတည်း
နဲ့ တရားခံကိုဖော်ထုတ်ဖို့ မလွယ်ဘူး၊ ဘက်ပေါင်းစုံက လိုလေသေး
မရှိအောင်စဉ်းစားမြော်မြင်နိုင်မှဖြစ်လိမ့်မယ်”

ကျင်းမြို့စားပါးစပ်ဝိတ်ထားလိုက်လေသည်။ ယုဂူက....

“ရှမ်းစုကိုတရားခံလို့ တစ်ထစ်ချယုံနေတာနဲ့ခင်ဗျားရဲ့တွေး
ခေါ်စုံစမ်းမှုတွေဟာ အများကြီးမှားပြီး ရေလိုက်လွဲသွားမှာပဲ၊ ကျုပ်
ပြောတာသဘောပေါက်ပါတယ်နော်”

“နေစမ်းပါဦး... ချင်းချင်းကိုသတ်တာ ဝမ်းလီလို့ ခင်ဗျားပြော
ခဲ့တယ်နော်”

အကျဉ်းတန်းပေးစဉ်းစာရှင် (ဒုတိယ) ❖ ၁၅၇

“ဟုတ်တယ်လေ”

“သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ အသက်ပေးချစ်ကြတဲ့ချစ်သူတွေဗျ၊
သတ်ပစ်စရာအကြောင်းရှိပါ့မလား”

“ဘယ်သူမှ ဒီလိုထင်ကြမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာကို ဝမ်းလီသိ
ထားတာပေါ့၊ အတုမဲ့ဒေဝီရဲ့သမက်ဘဝက ပိုပြီးမက်စရာကောင်း
နေတော့... ချင်းချင်းကိုရှင်းပြီး ရှမ်းစုခေါင်းပေါ် အပြစ်ပုံချလိုက်တာ
ပေါ့”

ကျင်းမြို့စား ဝိုင်သွားလေသည်။

ယုဂူ၏စကားမှန်နေလျှင် သူရေလိုက်လွဲနေပြီမှာသေချာပေ
သည်။ အမှုကြီးတစ်ခုလုံးကို အစမှပြန်ပြီးစုံစမ်းရတော့မည်ဖြစ်ပေ
သည်။ ယုဂူက....

“ကျုပ်ပြောတာ မယုံရင်နေပါ... ချင်းချင်းကိုယ်တိုင်ပြောရင်
တော့ ခင်ဗျားယုံမယ်ထင်ပါတယ်”

“ဘာဗျ”

ကျင်းမြို့စား အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားလေသည်။

ယုဂူက....

“ချင်းချင်းကို ဝမ်းလီကလည်ပင်းညှစ်သတ်ခဲ့ပေမဲ့ ကံကောင်း
လို့မသေခဲ့ဘူးဗျ၊ အသက်ရှူကျပ်ပြီး မူးမေ့လဲသွားတာကို သေပြီလို့
ထင်နေခဲ့ကြတာ၊ ကောင်မလေး ကံကောင်းသွားတာပေါ့ဗျာ”

“သူ ဘယ်မှာလဲ”

၁၅၈ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့နေရာမှာရှိပါတယ်”

ကျင်းမြို့စားသက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဒါကြောင့် ချင်းချင်းရဲ့အလောင်းပျောက်ဆုံးသွားတာကိုး။

ဒီမှာယူရ... ချင်းချင်းနဲ့ရှမ်းစုကိုကျုပ်လက်ထဲအပ်ရင်ကောင်းမယ်”

ယုဂူက....

“ကျုပ်ပြောပြီးပါပေကာဗျာ... အချိန်တန်ရင် ခင်ဗျားရှေ့ကို
ရောက်လာကြပါလိမ့်မယ်”

ကျင်းမြို့စား၏မျက်နှာခက်ထန် တင်းမာသွားလေသည်။

“ခင်ဗျား သူတို့ကိုငှက်ထားတာ ကျုပ်ရဲ့တာဝန်ဝတ္တရားကို
နှောင့်ယှက်တာနဲ့အတူတူပဲဗျ”

ယုဂူကရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကိုအပြစ်တင်မဲ့အစား လျှို့ဝှက်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ကို
ဖော်ထုတ်ဖို့ အားစိုက်ကြိုးစားတာ ခင်ဗျားအတွက်ပိုကောင်းမယ်၊
ကျုပ်တို့နဲ့လက်တွဲဖို့ပေါ့ဗျာ”

ကျင်းမြို့စားသည် သူမှားသွားပြီဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိလိုက်
လေသည်။ ထို့ကြောင့်....

“အေးဗျာ... ကျုပ် ဖိတ်လောသွားတယ်၊ ကျုပ်တို့ပူးပေါင်း
ဆောင်ရွက်ကြတာပေါ့”

ယုဂူကျေနပ်သွားလေသည်။

“ဒီလိုမှပေါ့ဗျာ... နောက်နှစ်ရက်ကြာရင် ကျုပ်ဆီကိုလာခဲ့ပါ”

အကျဉ်းတန်ဖလေးဖိုးစာရှင် (ဒုတိယ) ❖ ၁၅၉

စကားဆုံးလျှင် ထိုင်ရာမှထလိုက်လေသည်။

ကျင်းမြို့စားက....

“ခင်ဗျားက....”

“အရင်နေရာမှာပဲဗျ”

“ကောင်းပြီ... ကျုပ်ဆက်ဆက်လာခဲ့မယ်”

“ကျုပ်စောင့်နေမယ်... ခင်ဗျားရောက်လာရင် လျှို့ဝှက်အဖွဲ့
ခေါင်းဆောင်ဘယ်သူဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်ပြောပြနိုင်ကောင်းပါရဲ့
ဗျာ၊ ကဲ... သွားလိုက်ဦးမယ်”

“ကျုပ်တို့ပြန်ပြီးတွေ့ကြသေးတာပေါ့”

၀၀၀၀

၁၆၀ ♦ ဝတ္ထုအောင်

ယုဂုထွက်သွားပြီဖြစ်သည်။

ကျင်းမြို့စားက ထိုင်ရာမှမထသေးဘဲ ဆက်၍တွေးတောစဉ်းစားနေလေသည်။ ယုဂုသည် သတင်းထူးသတင်းဦးများ အမြဲတမ်းသိထားသူဖြစ်သည်။ သူဖြောသည့်စကားများကို ပေါ့ပေါ့တန်တန်သဘောထား၍မရနိုင်ချေ။

ယုဂုသည် လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းနှင့်ပတ်သက်၍လည်းကောင်း၊ လူငယ်သိုင်းသမားများ လုပ်ကြံခံရသည့်ကိစ္စများကိုလည်းကောင်း ဆက်စပ်ပြောပြသွားခဲ့သည်။

ထိုကိစ္စနှစ်ခု ဆက်စပ်နေမည်ဟု သူမထင်ခဲ့ချေ။

ယုဂုကိုကျေးဇူးတင်ရမည်ဖြစ်လေသည်။

“ချင်းချင်းမသေသေးဘူးဆိုရင် တရားခံစစ်ပေါ်လာမှာပဲ၊ ဝမ်းလီသာတရားခံအစစ်ဖြစ်နေရင် အချိန်မီဟန့်တားရမှာပဲ”
တစ်ဆက်တည်းပင်....

“ငါ ဒီအတိုင်းထိုင်နေလို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ အမှုဖြစ်ခဲ့တဲ့နေရာကို တစ်ခေါက်ပြန်ပြီးစစ်ဆေးကြည့်တာ အကောင်းဆုံးဖြစ်မယ်”
ယင်းသို့တွေးကာ ထိုင်ရာမှထလိုက်လေတော့သည်။

၀၀၀၀

အကျဉ်းတန်ပလေး၏ဖုစာရှင် (ဒုတိယ) ♦ ၁၆၁

“ခွပ်ခွပ်... ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံများ ကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာသည်။ မြင်းစီးသမားတစ်ယောက်သည် သွေးခဲမတတ်အေးနေသောလမ်းပေါ်တွင် ဒုန်းစိုင်းနှင့်နေလေသည်။

မြင်းစီးသမားသည် အေးစိမ့်စူးရှသောလေပြင်းများကိုဂရုမစိုက်ဘဲ ခရီးတွင်အောင် မြင်းကိုဒုန်းစိုင်းနှင့်နေလေသည်။

ထိုလူမှာ ကျင်းမြို့စားဖြစ်ပါသည်။

ကျင်းမြို့စားသည် ယုဂုနှင့်တွေ့ပြီးမှ ရှုပ်ထွေးပွေလီလှသော အဖြစ်အပျက်ကို အစမှပြန်၍စုံစမ်းဖော်ထုတ်ရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ရှမ်းစုအား တရားခံဟုထင်မှတ်ကာ လိုက်လံဖမ်းဆီးရန်ကြိုးစားခဲ့ရာမှ ရေလိုက်လွဲပြီး တရားခံအစစ်ကိုမမီနိုင်ဘဲ ဖြစ်ရသည်မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့် တစ်ဖန်ပြန်လည်စုံစမ်းစစ်ဆေးရန်....

ရှမ်းစုကို စတင်တွေ့ခဲ့ရသည့်ကျားတောင်ကုန်းဆီသို့ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ထိုတောင်ကုန်းနှင့်မနီးမဝေးတွင် ခရီးသည်များ ခရီးတစ်ထောက်နားလေ့ရှိသော စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှိသည်။ ကျားတောင်ကုန်းတွင် ရှမ်းစု၊ ဝမ်းလီ၊ ဟိုကျောင်းနှင့်ထန်ကတို့ဆိုတဲ့ မိခွဲကြစဉ် စားပွဲသောက်ပွဲများပြင်ဆင်ထားသည်ကို ကျင်းမြို့စားသတိရမိ၏။

၁၆၂ ♦ ဝတ္ထုအောင်

စားသောက်ဖွယ်ရာများကို မည်သူကမျှ ခရီးဝေးမှတကူးတကသယ်ဆောင်လာကြမည်မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် မနီးမဝေးရှိ စားသောက်ဆိုင်လေးမှ မှာကြားခဲ့ခြင်းသာဖြစ်ပေမည်။

မည်သူက မှာကြားခဲ့ပါသနည်း။

အစားအသောက်များမှာကြားသူကသာလျှင် အရက်ထဲ၌ ကြိုတင်၍အဆိပ်ခတ်ထားနိုင်လိမ့်မည်ဖြစ်သည်။ အစားအသောက် မှာကြားသူသာတရားခံဖြစ်ရပေမည်။

ယခု.... ကျင်းမြို့စားသည် ကျားတောင်ကုန်းနှင့်မနီးမဝေးရှိ ခရီးတထောက်နားရာ စားသောက်ဆိုင် လေးသို့ဦးတည်လိုက်ပြီဖြစ်ပေသည်။

၀၀၀၀

အကျဉ်းတန်ပလေး၏စာရှင် (ဒု-သိမ်း) ♦ ၁၆၃

မက်စရာလောဘ

ခရီးသည်စားသောက်ဆိုင်သည် ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှသည့် စားသောက်ဆိုင်ကြီးတစ်ခုတော့ မဟုတ်ပေ။ ခရီးသွားများအပေါ် မှီခိုအားထားကာရောင်းချရသောဆိုင်တစ်ဆိုင်ဖြစ်ရာ တစ်ခါတစ်ရံ လူစည်ကားနေတတ်ပြီး တစ်ခါတစ်ရံလူပြတ်နေတတ်ပေသည်။

ယခုရက်ပိုင်းအတွင်း လေပြင်းများတိုက်ခတ်ကာနှင်းများထူထပ်စွာကျဆင်းနေခြင်းကြောင့် ခရီးသွားလာသူနည်းပါးလှသည်။

ခရီးသွားရှားပါးသွားသည်နှင့် စားသောက်ဆိုင်လေးမှာလည်း ခြောက်ကပ်ကပ်ဖြစ်နေတော့သည်။ ဈေးရောင်းမကောင်းသဖြင့် ဝင်ငွေမကောင်းပေ။

လစာအနည်းငယ်မျှသာရသောဆိုင်လုလင်များသည် ဘာမှ မယ်မယ်ရရလုပ်စရာမရှိသဖြင့် ကုလားထိုင်များ၌ထိုင်ကာ ငိုက်မျှင်းနေလေတော့သည်။ သို့သော် ယနေ့အဖို့ ထူးထူးဆန်းဆန်းစဉ်သည် တစ်ယောက်ရောက်ရှိလာလေသည်။

၁၆၄ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“ခွပ်ခွပ်... ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံများ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် ငိုက်မျဉ်းနေသောဆိုင်လုလင်ခေါင်းဆောင်ထိကျူ ဆတ်ခနဲခေါင်းထောင်ထလာလေသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် စားသောက်ဆိုင်လေးဆီသို့ဦးတည်လာနေပြီဖြစ်သည်။ ထိကျူ၏မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားသည်။

“ခရီးသွားတစ်ယောက်တည်းဆိုရင် ဆိုင်ထဲမဝင်ဘဲ ခရီးဆက်သွားပါစေ”

စားသောက်မည့်သူများ များများစားစားရောက်လာလျှင် အကြောင်းမဟုတ်ပါ။ များများရောင်းချရမည်ဖြစ်သလို ဆုငွေအနည်းအကျဉ်းရနိုင်သေး၏။

စားသောက်မည့်သူတစ်ယောက်တည်းဆိုပါက မက်လောက်စရာမရှိပါ။ အလုပ်ပင်ရှုပ်သေးသည်။

သို့သော် ထိကျူဆုတောင်းမပြည့်ခဲ့ချေ။ အကြောင်းမှာ မြင်းစီးသမားသည် စားသောက်ဆိုင်ရှေ့သို့ရောက်ရှိလာခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ထိကျူအပျင်းဆန့်လိုက်သည်။ ထိုင်ရာမှထကာ ဆိုင်ထဲဝင်လာသူကို ဆီးကြိုလိုက်ရလေသည်။

“ဆရာ ဘာများသုံးဆောင်မလဲဗျာ”

ဝင်လာသူက....

“အရက်တစ်အိုးနဲ့ဟင်းတစ်ခွက်ယူလာခဲ့”

ထိကျူ ပို၍စိတ်ပျက်သွားသည်။

အကျဉ်းတန်ပလေး၏စာရင် (ဒုတိယ) ❖ ၁၆၅

ဆိုင်ထဲဝင်လာသူသည် ငွေကိုဖောဖောသီသီသုံးစွဲမည့်သူ မဟုတ်ကြောင်း အတွေ့အကြုံအရ သဘောပေါက်မိလိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ မည်သို့ဆိုစေ တာဝန်နှင့်ဝတ္တရားအရ အရက်တစ်အိုးနှင့်ဟင်းတစ်ခွက်ပြင်ဆင်ပေးလိုက်ရလေသည်။

ဆိုင်ထဲသို့ရောက်လာသူမှာ ကျင်းမြို့စားဖြစ်ပါသည်။

ကျင်းမြို့စားသည် ကျားတောင်ကုန်းနှင့် အနီးဆုံးနေရာတွင် ရှိသောစားသောက်ဆိုင်လေးဆီသို့စုစမ်းရန် ရောက်လာခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ထိကျူက သူနှင့်မလှမ်းမကမ်းတွင်ရပ်ကာ လိုအပ်သည်များကိုလုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ပေးရန် စောင့်ဆိုင်းနေ၏။

ကျန်ဆိုင်လုလင်များကမူ ဘာကိုမှကရမထားကြဘဲ ဆက်၍ ငိုက်မျဉ်းနေကြလေသည်။ ကျင်းမြို့စားက အရက်တစ်ခွက်ငဲ့သောက်လိုက်သည်။ ထိုအခါမှ တစ်ကိုယ်လုံးနွေးနွေးထွေးထွေးဖြစ်သွားသည် ဟုခံစားလိုက်ရလေသည်။

“အရက်ကမဆိုးဘူး”

ဟုချီးကျူးလိုက်သည်။ တစ်ဖန် ထိကျူကိုကြည့်ကာ....

“ဒီကိုလာပါဦးကွ”

ဟုလှမ်းခေါ်သည်။ ထိကျူကခပ်သွက်သွက်ချဉ်းကပ်ကာ...

“ဟုတ်ကဲ့... ဘာများလိုအပ်ပါသလဲ၊ အမိန့်ရှိပါဗျာ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ စကားနည်းနည်းမေးချင်လို့ပါ”

လာရင်းကိစ္စကိုစကားစလိုက်သည်။ ထိကျူက....

၁၆၆ ♦ ဝဏ္ဏအောင်

“ဟုတ်ကဲ့... မေးပါဗျာ”

“ခုဆောင်းရာသီ မင်းတို့ဆိုင်ဟာ ဈေးရောင်းမကောင်းဘူးလို့ ငါထင်တယ်... မှန်ရဲ့လားကွ”

ကျင်းမြို့စားက သူသိလိုသောအချက်ကိုမေးနိုင်ရန် စကား လမ်းခင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ထိကျူကအလွန်စိတ်ပျက်သောလေသံဖြင့်...

“မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ... ဒီတစ်လလုံးလုံး လာပြီးစားသောက်တဲ့ လူမရှိသလောက်ပဲ။ ဒီအတိုင်း ကြာကြာဆက်သွားမယ်ဆိုရင် ဒီဆိုင် ဟာ ရှေ့ဆက်ရပ်တည်ဖို့တောင် မလွယ်တော့ပါဘူး”

“တစ်လအတွင်း လူနည်းနည်းပဲလာတယ်ပေါ့ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဦးအပါအဝင်လေးငါးယောက်လောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်”

“ဒါဖြင့် ဒီမှာမစားဘဲ စားသောက်စရာတွေကို ကျားတောင် ကုန်းကိုပို့ပေးဖို့လာမှာတဲ့လူကို မင်းမှတ်မိမှာပေါ့နော်”

“ဗျာ....”

ထိကျူ မျက်နှာပျက်သွားသည်။ ကျားတောင်ကုန်းမှဆိုးရွား သောအဖြစ်အပျက်များအကြောင်းကို သူကြားသိထားလေသည်။

ယခု ကျားတောင်ကုန်းနှင့်ပတ်သက်၍ လာရောက်မေးမြန်း သောအခါ ရင်ထိတ်သွားရခြင်းဖြစ်သည်။

မည်သို့ဆိုစေ ထိကျူသည် ပါးရည်နပ်ရည်ရှိသူဖြစ်ပေသည်။

အကျည်းတန်ပလေး၏စာရှင် (ဒုတိယ) ♦ ၁၆၇

ကျင်းမြို့စားကိုပြုံးပြလိုက်ပြီး....

“ကျွန်တော်ကမှတ်ဉာဏ်သိပ်မကောင်းဘူးဗျ”

ကျင်းမြို့စားခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါ လွယ်ပါတယ်... မှတ်ဉာဏ်ကောင်းတဲ့ဆေးဝယ်သောက် လိုက်ပေါ့”

ပြောပြောဆိုဆို အင်္ကျီအိတ်ထဲမှငွေတုံးကလေးတစ်တုံးနှိုက် ယူကာပေးလိုက်သည်။ ငွေတုံးကလေးကိုမြင်လျှင် ထိကျူ၏မျက်လုံး များ အရောင်တဖိတ်ဖိတ်ဝင်းလက်တောက်ပလာလေသည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျို့... ခုတောင် ကျွန်တော် မှတ်ဉာဏ်ကောင်း လာပြီ”

ဟုပြောကာငွေတုံးလေးကိုယူလိုက်လေသည်။

ကျင်းမြို့စားက....

“ကျုပ်နည်းနည်းလောက်မေးချင်တယ်”

“ဟာ... ရပါတယ်၊ မေးပါ... ကျွန်တော်မသိတာ ဘာမှမရှိပါ ဘူး”

ယခုတော့ ထိကျူမှာရွှန်းရွှန်းဝေနေလေတော့သည်။

ကျင်းမြို့စားက....

“ကျားတောင်ကုန်းကိုပို့ပေးဖို့ လူတစ်ယောက်ကလာပြီး မှာ ကြားတာကြောင့် မင်းတို့ဆိုင်က စားသောက်ဖွယ်ရာနဲ့အရက် ပို့ပေး ခဲ့ရတယ်လို့ကျုပ်သိရတယ်... အဲဒါ....”

၁၆၈ ♦ ဝတ္ထုအောင်

ထိကျူက....

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ... ဒီလောက်ချမ်းချမ်းစီးစီးကြီးထဲ ဘယ်သူကများပျော်ပွဲစားထွက်မလို့လဲလို့တောင် တွေးမိခဲ့ပါသေးတယ်”

“ဪ... သွားပို့တဲ့လူတွေထဲမှာ မင်းလဲပါတာကိုး”

“ဟဲ... ဟဲ... ကျွန်တော်က စားပွဲထိုးခေါင်းဆောင်ဆိုတော့ နေရာတကာမပါရင် မပြီးဘူးပေါ့ဗျာ”

ကျင်းမြို့စားသဘောကျသွားလေသည်။ ငွေတုံးလေးတစ်တုံး ထပ်ယူပြီးစားပွဲပေါ်တင်လိုက်သည်။

“ငါမေးတာဖြေရင် ဒီငွေတုံးလေးကိုမင်းပိုင်သွားပြီ”

ထိကျူက တဟဲဟဲရယ်မောလိုက်သည်။

“ဆရာကြီးမေးချင်တာမေးပါဗျာ... ကျွန်တော်ဖြေပျံ့မယ်... ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ”

ကျင်းမြို့စားက....

“စားသောက်စရာတွေလာမှာတဲ့လူက ဘယ်သူလဲ”

ထိကျူအခက်ကြုံသွားလေသည်။

“ဟို... ဟို....”

“ဘာလဲ... မင်းမသိဘူးလား”

“ကျွန်တော်....”

“မသိရင် မသိဘူးပြောစမ်းပါကွာ”

ထိကျူကအောက်တိအောက်သက်လေသံဖြင့်....

အကျည်းတန်ပလေးစီးစာရှင် (ဒုသိမ်း) ♦ ၁၆၉

“ဟုတ်တယ်... မသိပါဘူးဗျာ”

“ဒါဖြင့် သူ့ရဲ့ပုံသဏ္ဌာန်တော့ မင်းမှတ်မိမှာပေါ့”

“ဒါမေးခွန်းလားဗျာ”

ကျင်းမြို့စားပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်ပဲဆိုပါတော့ကွာ”

“ဟဲ... ဟဲ... ဒါတော့ ကျွန်တော်မှတ်မိပါတယ်... လူငယ်တစ်ယောက်ပါ”

ပြောပြောဆိုဆို ငွေတုံးလေးတစ်တုံးကိုယူလိုက်လေသည်။

“လူငယ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကဲ... ပြောပါဦး၊ ဘယ်လိုပုံပန်းသဏ္ဌာန်ရှိသလဲ”

“ငါတော့ ငွေတွင်းကြီးတွေ့ပြီ၊ သူ့ဆီကငွေများများရအောင် နှိုက်ထုတ်ရမယ်”

ထိကျူကစိတ်ထဲတွေးကာ....

“အို ကျွန်တော့်အတွေးထဲမှာမူနံဝါးဝါးဖြစ်နေတယ်ဗျာ၊ လူငယ်တော့လူငယ်ပဲ”

“ရော....”

ကျင်းမြို့စားက ငွေတုံးတစ်တုံးနှိုက်ထုတ်ကာပေးလိုက်ပြန်လေသည်။

ထိကျူကတဟဲဟဲရယ်မောလိုက်၏။

၁၇၀ ♦ ထွက်အောင်

“ဟာ... ခုမှ ကျွန်တော်မှတ်မိတယ်၊ လူငယ်ဗျ... အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်ပဲရှိတယ်၊ တကယ်ချောပြီး ယောက်ျားပီသတာပေါ့။ သူ့ပုံသဏ္ဌာန်ကထူးခြားတာရှိတယ်... အဲဒါတာလဲဆိုတော့...”

စကားတစ်ပိုင်းတစ်စရပ်ကာ စဉ်းစားဟန်ဖြင့်ငြိမ်နေလိုက်၏။

“ဒေါက်...”

ကျင်းမြို့စားက ငွေတုံးလေးတစ်တုံးကို စားပွဲပေါ်ပစ်ချလိုက်ပြန်လေသည်။

ထိကျူက....

“ဟို... ဟို...”

တစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ လုပ်နေသေး၏။

“ဒေါက်... ဒေါက်”

ကျင်းမြို့စားက နောက်ထပ်ငွေတုံးလေးနှစ်တုံး စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ပြန်လေသည်။

ထိကျူက ငွေတုံးလေးများကိုစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး....

“ဒီလူက မြင်းနက်ကြီးတစ်ကောင်စီးထားတယ်၊ ဝတ်ရုံက အနီရောင်၊ စိတ်ဝင်စားစရာအကောင်းဆုံးကသူ့ရဲ့ ဓားပဲ၊ တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးဘူး”

“ဘယ်လိုဓားမျိုးမို့လဲ”

ကျင်းမြို့စားကစိတ်ဝင်စားစွာမေးလိုက်လေသည်။

ထိကျူက....

အကျယ်တန်ပလေးစုံစာရှင် (ဒုတိယ) ♦ ၁၇၁

“ဓားက... ဓားက....”

“ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်”

ငွေတုံးလေးသုံးတုံး စားပွဲပေါ်ကျလာပြန်သည်။

ထိကျူ၏မျက်နှာကြီး ပြုံးရွှင်လာလေသည်။

“ဓားက... အင်း... ဓားက....”

“ဘာလဲ... မင်းစဉ်းစားလို့မရသေးဘူးလား”

ထိကျူက....

“ဟုတ်တယ်... သိပ်ပြီးစဉ်းစားရင် ခေါင်းတွေမူးလာတယ်ဗျ”

“ဒေါက်....”

ယခုတစ်ကြိမ် ထိကျူ၏မျက်လုံးများ ရွှေရောင်ဝင်းလက်သွား၏။ အကြောင်းကား ကျင်းမြို့စားကရွှေဒင်္ဂါးပြားတစ်ပြား စားပွဲပေါ်ချပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိကျူက....

“ကျွန်တော်ပြောပြရင် ဒါတွေအကုန် ကျုပ်ပိုင်မှာလားဗျ”

“မင်းလိုချင်ရင် ယူသွားလေ”

ထိကျူကယူရန်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ သို့သော်....

“ဟာ....”

လွတ်ခနဲအော်ကာ နောက်ဆုတ်သွား၏။ ငွေတုံးလေးများ နှင့်ရွှေဒင်္ဂါးပြားကို သူအလွန်လိုချင်မက်မောခဲ့ပေသည်။ ယခုတော့ မြွေဆိုးမြွေဟောက်တွေ လိုက်ရသည့်ပမာ နောက်ဆုတ်သွားသည် မှာအကြောင်းရှိသည်။

၁၇၂ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ရွှေဒဂါးပြားလေးသည် ရိုးရိုးရွှေဒဂါးမဟုတ်ပါ။

သိုင်းလောကမဟာမိတ်အဖွဲ့၏အမှတ်အသား ခတ်နှိပ်ထားသည့်ရွှေဒဂါးဖြစ်နေခြင်းကြောင့်တည်း။

သိုင်းလောကမဟာမိတ်အဖွဲ့ကြီး၏အမှတ်အသားကို သိုင်းလောကသားများသာမက အများပြည်သူများကပါ သိရှိထားကြလေသည်။ ကျင်းမြို့စားကတည်ကြည်သောမျက်နှာထားဖြင့်....

“ကဲ... ပြောပါ”

ထိကျူ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့... ပြောပါမယ်ဗျာ၊ ကျွန်... ကျွန်တော့်ကိုတာမှမလုပ်ပါဘူးနော်”

“မလုပ်ပါဘူး... ပြောပါ”

ထိကျူက....

“သူ့မှာထူးခြားတာကဝတ်ရုံနီရယ်... မြင်းနက်ရယ်... ဓားရယ်ပါ။ ဓားကအဖိုးတန်ကျောက်မျက်ရတနာတွေ စီခြယ်ထားတဲ့ဓားပါ”

“ဘာ....”

“ကျင်းမြို့စား၏အသံကြောင့် ထိကျူထိတ်လန့်သွားသည်။

“ကျွန်... ကျွန်တော်အမှန်အတိုင်းပြောတာပါ။ မလိမ်ဝံ့ပါဘူးခင်ဗျာ”

ကပျာကယာတောင်းပန်လိုက်လေသည်။

ကျင်းမြို့စားသက်ပြင်းချလိုက်၏။

အကျည်းတန်ပလေး၏စာရှင် (ဒုတိယ) ❖ ၁၇၃

“အဖိုးတန်ကျောက်စီးဓား ဟုတ်လား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်”

ကျင်းမြို့စားသည် ဝမ်းလီ၏ရတနာဓားကိုမြင်ယောင်လာလေသည်။ ထိကျူကိုစိုက်ကြည့်ကာ....

“မင်းသေချာတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့... သေချာပါတယ်ခင်ဗျာ”

ကျင်းမြို့စားတွေဝေသွားသည်။ လူပုံသဏ္ဌာန်က ရှမ်းစုနှင့်တူသည်။ ဓားကဝမ်းလီ၏ဓားနှင့်တူသည်။

အကယ်၍ ဝမ်းလီသည် ရှမ်းစုအဖြစ်ဟန်ဆောင်လျှင်အတယ်ကြောင့်ဓားကိုမဝှက်ဘဲထားပါသနည်း။ ထို့ပြင် ဆရာလုံနှင့်ပတ်သက်၍တွေ့တော့စဉ်းစားမိလိုက်ပြန်သည်။

ရှမ်းစုထွက်ပြေးသွားစဉ်က ဓားပါမသွားပါ။

ဆရာလုံသေဆုံးသွားသည်မှာ ဓားဒဏ်ရာကြောင့်ဖြစ်သည်။

ကျင်းမြို့စားခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“တစ်ခုတော့မှားနေပြီ”

ယုဂုနှင့်တွေ့လိုစိတ်များဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုင်ရာမှဝုန်းခနဲထရပ်ပြီး အမိန့်အမှတ်အသားရွှေပြားလေးကိုကောက်ယူသိမ်းဆည်းကာ ဆိုင်ထဲမှပြေးထွက်သွားလေတော့၏။

၀၀၀၀

အများတစ်ခု

“ခွပ်ခွပ်... ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံများ ကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်နေသည်။

ကျင်းမြို့စားသည် မြင်းကိုဒုန်းစိုင်းနှင့်နေလေသည်။ သူ၏ရင်ထဲ၌ ဒေါသများ အလိပ်လိုက်အလိပ်လိုက်တက်နေသည်။ သူသည် အလိမ်အညာများကို အမှန်ဟုယုံကြည်နေမိခဲ့သည်။

ယခု အမှန်တရားကိုမြင်လာပြီဖြစ်သည်။ တရားဥပဒေကို လေးစားလိုက်နာသူပီပီ အပြစ်ရှိသူတစ်ယောက် လွှတ်ချင်လွှတ်ပါစေ၊ အပြစ်မဲ့သူတစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်အောင် အပြစ်မပေးဖို့ ပိုအရေးကြီးသည်ဟုနားလည်မိလေသည်။

အပြစ်မဲ့သူကိုလွှတ်စေရမည်။ အပြစ်ရှိသူကို မရမနေ ရှာဖွေဖော်ထုတ်တော့မည်ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဝမ်းလီကိုတရားခံဖြစ်ကြောင်း သိထားပြီးဖြစ်သော်လည်း သက်သေအထောက်အထားမရှိပါ။

ရုတ်တရက်....

“ချင်းချင်း....”

ကျင်းမြို့စားသည် ချင်းချင်းကိုသတိရလာလေသည်။

ယခုသည် ချင်းချင်းကိုရှာဖွေတွေ့ရှိထားသည်မဟုတ်ပါလား။

ချင်းချင်းကသာ အမှန်အတိုင်းသက်သေခံမည်ဆိုပါလျှင်....

“ဝမ်းလီ... မင်းပြေးမလွှတ်တော့ပါဘူး”

ကျင်းမြို့စားသည် ကြိုးဝါးရင်းမြင်းကိုဒုန်းစိုင်းနှင့်နေလေတော့သည်။

၀၀၀၀

၁၇၆ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ကျင်းမြို့စားသည် မြင်းကိုဒုန်းစိုင်းနှင်လာစဉ်....

“ဗျို... မိတ်ဆွေကြီး၊ ဘာတွေများ ဒီလောက်တောင် အရေးတကြီးဖြစ်နေတာလဲ”

လမ်းဘေးမှစကားသံတစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ကျင်းမြို့စားလှည့်ကြည့်လိုက်ရာ သိုင်းရာဇာဖုတောက်ကိုတွေ့လိုက်ရလေသည်။

ကျင်းမြို့စား ဝမ်းသာသွား၏။

“အတော်ပဲဗျို... ကျုပ်တော့တရားခံအစစ်ကိုသိခဲ့ရပြီ”

မြင်းကိုအရှိန်လျှော့ကာရပ်လိုက်သည်။

သိုင်းရာဇာဖုတောက်အနားသို့ရောက်ရှိလာပြီး....

“ဘယ်သူများလဲဗျ... ပြောစမ်းပါဦး”

“ဘယ်သူရှိမလဲ၊ ဝမ်းလီပေါ့”

“ဟင်... ဝမ်းလီဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

ယုဂူလာရောက်ရှင်းပြခဲ့ပုံ... ချင်းချင်းအသက်ရှင်လျက်ရှိနေသေးပုံနှင့်....

ကျားတောင်ကုန်းအနီးမှစားသောက်ဆိုင်တွင် သွားရောက်စုံစမ်းခဲ့ပုံများကိုပြောပြလိုက်လေသည်။

သိုင်းရာဇာဖုတောက်က....

“ဒါဆို တရားခံအစစ်ဟာဝမ်းလီပေါ့”

အကျဉ်းတန်ဖလေစီးစာရှင် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇၇

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဆို လွှတ်ထားလို့မဖြစ်ဘူး... အမြန်ဆုံးဖမ်းမိအောင်ကြိုးစားမှပဲ၊ ခက်တာက ကျုပ်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ရှမ်းစုရှိတဲ့နေရာကိုသိတယ်ဆိုပြီးချိန်းလိုက်လို့ ကျုပ်လာခဲ့တာဗျ”

ကျင်းမြို့စားက....

“ရှမ်းစုကိုတွေ့ဖို့လဲ အရေးကြီးတယ်၊ ခင်ဗျားမိတ်ဆွေဆီကို သွားပြီးရှမ်းစုကိုသွားတွေ့ပါ၊ ကျုပ်က ယုဂူဆီသွားလိုက်မယ်... ပြီးမှ ပြန်ဆုံကြတာပေါ့”

သိုင်းရာဇာဖုတောက်ကခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းသားပဲ”

“ကဲ... မြန်မြန်သွားရအောင်”

ကျင်းမြို့စားနှင့် သိုင်းရာဇာဖုတောက်တို့ လူချင်းခွဲလိုက်ကြသည်။ ကျင်းမြို့စားသည် ယုဂူထံသို့ဦးတည်၍စရီးဆက်လေသည်။

၀၀၀၀

၁၇၈ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“ချင်းချင်း....”

သေရွာပြန်မိန်းကလေးချင်းချင်းသည် ခုတင်ပေါ်လှဲလျောင်းရင်း သူမ၏ဘဝကိုတွေးကာမျက်ရည်ကျနေမိလေသည်။

သူမသည် ချောမောလှပသူလေးဖြစ်ပါသည်။

ဝမ်းလီသည် သူမ၏မေတ္တာကိုရယူပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရသည့်တိုင် အတုမဲ့ဒေဝီ၏သမက်ဖြစ်နိုင်ရေးအတွက် သူမကိုအပျောက်ရှင်းပစ်ရန် ကြိုးစားခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

ချင်းချင်းမှာ သေသွားသည်ကကောင်းသေးသည်ဟုတွေးကာ တစ်ချိန်လုံးငိုကြွေးနေခြင်းဖြစ်လေသည်။

“ကွီး....”

မြည်သံသဲ့သဲ့နှင့်အတူ အခန်းတံခါးပွင့်သွားပြီး အဘိုးအိုတစ်ယောက်ဝင်လာသည်။

ယုဂူဖြစ်ပါသည်။

ယုဂူ၏လက်ထဲ ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်ကိုင်လာသည်။

ယုဂူသည် ချင်းချင်းငိုကြွေးနေသည်ကိုမြင်လျှင်....

“သမီးရယ်... ပြီးတာတွေလဲပြီးပြီပဲ၊ ငိုမနေပါနဲ့တော့လေ၊ ကံတရားရဲ့စီမံရာအတိုင်း ဖြစ်ပျက်ကြရတာပဲ၊ ဘာဘေပြောပြပြီးပြီမဟုတ်လား၊ ကဲ... ကဲ... ဆန်ပြုတ်သောက်လိုက်ပါဦး”

ချင်းချင်းကမျက်ရည်သုတ်လိုက်၏။

“ဘာ... သမီးမဆာဘူး”

အကျဉ်းတန်ပလေး၏စာရှင် (ဒုသိမ်း) ❖ ၁၇၉

“မဆာလဲစားလိုက်ပါကွယ်... သမီး ဘာမှမစားတာ အတော်ကြာပြီ၊ ကဲ... စား... စား”

ချင်းချင်းသည် ယုဂူကျေနပ်စေရန် ဆန်ပြုတ်သောက်လိုက်လေသည်။

“ဒီလိုမှပေါ့ကွယ်၊ ကဲ... သမီးအနားယူလိုက်ဦး၊ ဟုတ်ပြီလား”

ယုဂူက ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်ကိုသိမ်းဆည်းကာ ထွက်သွားလေသည်။ ချင်းချင်းသည် ခုတင်ပေါ်တွင် ငူငူကြီးထိုင်နေမိသည်။

သူမသည် ဝမ်းလီအကြောင်းတွေးလိုက်၏။

ဝမ်းလီက သူမကိုသတ်ရန်ကြိုးစားခဲ့သော်လည်း....

စိတ်မနာနိုင်ဘဲ ယခုတိုင်သံယောဇဉ်ငြိတွယ်နေမိသည်ကိုဝမ်းနည်းမဆုံးဖြစ်ရသည်။

ကိုယ့်ကိုကိုယ်အံ့သြမိသည်။

“အစ်ကိုက အတုမဲ့ဒေဝီရဲ့သမက်ဖြစ်မှကောင်းစားမှာ၊ ငါနဲ့လက်ထပ်လို့က သူ့ဘဝနစ်မြ့်နားတာပဲရှိမယ်၊ ငါ... ငါပဲ... အနစ်နာခံလိုက်ပါ့မယ်”

လောကပေါ်တွင် ဆန်းကြယ်သောအရာအားလုံးထက် ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားကပို၍ထူးခြားဆန်းကြယ်လှသည်။ ချင်းချင်းသည် တွေးရင်းတွေးရင်း ဝမ်းလီကိုတွေ့လိုစိတ်များဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

ချက်ချင်းပင်... ခုတင်ပေါ်မှဆင်းကာ အခန်းတံခါးကိုအသာတွန်းဖွင့်လိုက်၏။

၁၈၀ ❖ ဝတ္ထုအောင်

အိမ်ရှေ့ခန်း၌မည်သူမျှရှိမနေပါ။

မီးဖိုချောင်ဘက်မှအသံဗလံများကြားရသဖြင့်....

ယုဂ္ဂတစ်ယောက် ခေါက်ဆွဲပြုတ်နေကြောင်းသိလိုက်၏။

ချင်းချင်းသည် ယုဂ္ဂအလစ်တွင် အိမ်ထဲမှလှစ်ခနဲထွက်ပြေး

သွားတော့၏။

၀၀၀၀

အကျဉ်းတန်ပလေး၏ဖုန်းစာရှင် (ဒုတိယ) ❖ ၁၈၁

ယုဂ္ဂသည် မီးဖိုချောင်ထဲ၌ချက်ပြုတ်နေ၏။ ခေါက်ဆွဲပြုတ်
ကျက်မှ ပန်းကန်ထဲထည့်ကာ အိမ်ရှေ့သို့ယူလာခဲ့သည်။

ထိုစဉ် လူတစ်ယောက် တံခါးပေါက်ကိုဖြတ်ကျော်ကာ အိမ်
ထဲဝင်လာသည်ကိုတွေ့လိုက်ရ၏။ ယုဂ္ဂရယ်မောလိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေ ဘယ်ကဘယ်လိုမျက်စိလည်လာတာလဲဗျ”

ထိုလူက....

“ခင်ဗျားဆီကိုလာတာပဲ”

“ကျုပ်ဆီကို”

“ဟုတ်တယ်... အရက်သောက်မလားလို့”

“ဪ... ရပါတယ်ဗျာ”

ယုဂ္ဂက ခေါက်ဆွဲပန်းကန်ကို စားပွဲပေါ်ချကာ အရက်တစ်အိုး
ယူလိုက်သည်။ ထိုလူက....

“ကျုပ်သတင်းတစ်ခုကြားမိတယ်၊ အဲဒါ ခင်ဗျားသိအောင်
လာပြောပြတာ”

“ဆိုပါဦးဗျ”

“ဝမ်းလီရဲ့ ချစ်သူချင်းချင်းဆိုတဲ့မိန်းကလေး မသေသေးဘူးဗျ”

“ဟင်....”

ယုဂ္ဂအံ့သြသွားလေ၏။ ထိုသတင်းသည် လျှို့ဝှက်ထားသော
သတင်းမဟုတ်ပါလား။

ထိုလူက....

၁၈၂ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“ခင်ဗျားကထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ထားတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကြားတယ်”

“ဟာ... ကျုပ်က....”

“အချင်းချင်းတွေပဲဗျာ၊ မညာပါနဲ့... ကျုပ်တို့ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ကြတာပေါ့၊ တရားခံအစစ်ကိုဖော်ထုတ်နိုင်ဖို့အရေးကြီးတယ်”

ယုဂူ သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ... တရားခံအစစ်ဟာ ရှမ်းစုမဟုတ်ပါဘူး... ဝမ်းလီပါ”

“ဟင်... ရတနာဓားဝမ်းလီဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်လိုများဖြစ်တာလဲဗျာ... ကျုပ်ကိုပြောပြပါဦး”

ယုဂူကအဖြစ်အပျက်များကိုရှင်းပြလိုက်လေ၏။

ထိုလူက ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်လိုက်၏။

“ဒါဆို ဝမ်းလီကိုအလွတ်ပေးလို့မဖြစ်တော့ဘူး၊ သူ့ရဲ့နောက်ကွယ်ကနေခိုင်းစေနေတဲ့လူ ဘယ်သူလဲဆိုတာလဲဖော်ထုတ်ဖို့ အရေးကြီးတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

“အင်း... သေသေချာချာစဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့ ဝမ်းလီကိုနောက်ကွယ်ကကြိုးကိုင်ပြီးခိုင်းစေနေတဲ့လူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျုပ်စဉ်းစားမိလာသလိုပဲ”

အကျဉ်းတန်ဖလေးများစာရှင် (ဒုတိယ) ❖ ၁၈၃

“ဟင်....”

ယုဂူအံ့သြသွား၏။

ထိုလူကိုစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဘယ်သူများလဲဗျာ... ပြောပါဦး”

“အင်း... အဲဒီလူကကျုပ်ပဲ”

“ဘာဗျ”

ထိုလူက ထပ်မံပြောတော့ဘဲ ဓားတစ်လက်လျှပ်တစ်ပြက်ဆွဲထုတ်ကာ ယုဂူ၏ရင်ဝကိုထိုးစိုက်လိုက်သည်။ မမျှော်လင့်ဘဲခံလိုက်ရခြင်းကြောင့် ယုဂူမရှောင်နိုင်တော့ပါ။

“အား....”

စူးရှစွာအော်ဟစ်ရင်း ကုလားထိုင်နှင့်အတူ နောက်ပြန်လန်လဲကျသွားလေသည်။ သူ၏မျက်နှာတွင် မယုံကြည်နိုင်ခြင်း၊ အံ့သြခြင်း၊ အသိနောက်ကျခြင်းစသည့်အရိပ်အယောင်များထင်ဟပ်လာလေသည်။

လဲကျနေရာမှလူးလိမ့်ထရန်ကြိုးစားသော်လည်း မရတော့ပါ။ ရင်ဝမှစူးရှသောဝေဒနာကို ပြင်းပြစွာခံစားလိုက်ရပြီး သေဆုံးသွားလေတော့သည်။

၀၀၀၀

၁၈၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ယုဂ္ဂသေဆုံးသွားပြီဖြစ်သည်။

ထိုလူက ယုဂ္ဂ၏ရင်ဝဋ်စိုက်ဝင်နေသောခါးကို ဆွဲနှုတ်လိုက်၏။ ပေကျဲနေသောသွေးများကို ယုဂ္ဂ၏အင်္ကျီနှင့်ပင် ပြန်သုတ်လိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျားက တရားခံအစစ်ကိုသေချာမသိသေးဘဲ မဆင်မခြင် လျှောက်ပြောတော့ သေမင်းကိုဖိတ်ခေါ်တာနဲ့အတူတူပဲပေါ့”

ထို့နောက်... ချင်းချင်းရှိနေသည့်အခန်းဆီသို့လှမ်းသွားကာ တံခါးဆွဲဖွင့်လိုက်လေသည်။ အခန်းတွင်း၌ ချင်းချင်းရှိမနေတော့ပါ။ ထိုလူ မကျေမနပ်ဖြစ်ကာစေ့စေ့စပ်စပ်ရှာဖွေကြည့်၏။ ချင်းချင်း၏ အရိပ်အယောင်ပင် မတွေ့ရချေ။ ထိုလူဒေါသသွား၏။

“မင်းပုန်းနေလို့ရမလား... ဝမ်းလီကနှုတ်ပိတ်တာမသေချာပေမဲ့ ငါကမင်းကိုအပျောက်ရှင်းပြမယ်”

ထိုစဉ်....

“ခွပ်ခွပ်... ခွပ်ခွပ်”

အဝေးမှမြင်းတစ်ကောင် ဒုန်းစိုင်းနှင်လာနေသံကိုကြားလိုက်ရလေသည်။ ထိုလူသည် တစ်စုံတစ်ခုသတ်ရလိုက်ဟန်ဖြင့် မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွား၏။ ချက်ချင်းပင် ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်ဘက်ခနဲထွက်ကာထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သွားလေတော့သည်။

၀၀၀၀

အကျည်းတန်ပလေး၏ဖူးစာရှင် (ဒုတိယ) ❖ ၁၈၅

“ခွပ်ခွပ်... ခွပ်ခွပ်”

မြင်းရွာသံများ ကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာသည်။

မြင်းစီးသမားတစ်ယောက်သည် ဒုန်းစိုင်းနှင်လာပြီး ယုဂ္ဂအိမ်ရှေ့သို့ရောက်လာသည်။

မြင်းရပ်တန့်မသွားမီ မြင်းပေါ်မှလွှားခနဲခုန်ဆင်းကာ....

“ယုဂ္ဂ... ယုဂ္ဂ”

တကြော်ကြော်ခေါ်ရင်း အိမ်ထဲသို့ပြေးဝင်လာလေသည်။

အိမ်ထဲရောက်လျှင် ကြမ်းပြင်ပေါ်လဲကျသေဆုံးနေသောယုဂ္ဂကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့်....

“ဟာ....”

အထိတ်တလန့်အော်လိုက်မိသည်။

ဝင်လာသူမှာ အခြားသူ မဟုတ်ပါ။

ကျင်းမြို့စားဖြစ်သည်။ ကျင်းမြို့စားခံပြင်းသွား၏။

“တောက်... ငါနောက်ကျသွားပြီ”

သူတွေးတောနေစဉ် ခြေသံများထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။ ကျင်းမြို့စားလှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့်အတိုးအိုတစ်ယောက်တို့ဝင်လာကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ရှမ်းစုနှင့်ချမ်းချမ်းတို့ ဖြစ်သည်။ ရှမ်းစုက အတိုးအိုအသွင်ရုပ်ဖျက်ထားသဖြင့် ကျင်းမြို့စားမမှတ်မိချေ။

၁၈၆ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ရှမ်းစုတို့သည် မိုးနဂါးအဖွဲ့ နှင့်မားကျေးရွာတို့ထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင်မတွေ့ရအောင်ဖြေရှင်းပေးပြီး ယုဂူထံသို့ပြန်လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ချမ်းချမ်းသည် ယုဂူ၏အဖြစ်ဆိုးကိုမြင်လျှင်....

“ရှင် သူ့ကိုသတ်ပစ်လိုက်တယ်ဟုတ်လား”

ဒေါသတကြီးကြုံးဝါးကာ... ကျင်းမြို့စားအား တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။ ကျင်းမြို့စားက ကပျာကယာရှောင်တိမ်းရင်း....

“မိန်းကလေး မင်းမှားမယ်၊ သူ့ကိုသတ်တာကျုပ်မဟုတ်ဘူး”

“ရှင်မလိမ့်နဲ့... အိမ်ထဲမှာရှင်တစ်ယောက်ပဲရှိတာ”

ချမ်းချမ်းကဒေါသတကြီးအော်လေသည်။

ကျင်းမြို့စားက....

“ယုဂူကတရားခံအစစ်ကိုသိလို့ ကျုပ်ကိုလာပြောတယ်၊ ကျုပ်လဲ အစကပြန်ပြီးစုံစမ်းတော့ ရှမ်းစုမဟုတ်ဘဲဝမ်းလီဆိုတာသိခဲ့ရတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ချင်းချင်းနဲ့တွေ့ခွင့်ပေးဖို့ ယုဂူကိုလာပြောတာ၊ ခုတော့....”

စကားတစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့်ရပ်သွားလေသည်။

ရှမ်းစုမနေနိုင်တော့ပါ။

“ဟုတ်တယ်ညီမ... သူ ယုဂူကိုသတ်တာမဖြစ်နိုင်ဘူး”

ကျင်းမြို့စားကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွား၏။ ရှမ်းစုသည် အဘိုးအိုတစ်ယောက်အသွင် ရုပ်ဖျက်ထားသည်မဟုတ်ပါလား။

အကျဉ်းတန်ပလေး၏အမည် (ဒုသိမ်း) ❖ ၁၈၇

“မင်း... မင်း...”

“ကျွန်တော်ကရှမ်းစုပါ”

“ရှမ်းစု....”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ကျင်းမြို့စားက....

“ယုဂူလုပ်ကြံခံလိုက်ရပြီ၊ ချင်းချင်းလဲပျောက်နေတယ်... ငါတို့ဝမ်းလီဆီကိုအမြန်ဆုံးလိုက်သွားမှဖြစ်မယ်”

ရှမ်းစုနှင့်ချမ်းချမ်းတို့ သဘောတူလိုက်ကြလေသည်။

၀၀၀၀

တရားခံ

ဝမ်းလီ၏အိမ်လေးသို့ ချင်းချင်း ပြန်လည်ရောက်ရှိလာလေသည်။ အိမ်ထဲ၌ မည်သူမျှမရှိဘဲတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေလေသည်။ ချင်းချင်းသည် အိမ်ရှေ့တွင် အတန်ကြာရပ်နေ၏။

ဝမ်းလီ ရှိပုံမရပါ။

ချင်းချင်းသည် ဝင်သင့်မဝင်သင့်စဉ်းစားနေပြီးမှ အိမ်ထဲဝင်လိုက်လေသည်။ အိမ်ထဲ၌ ပစ္စည်းပစ္စယများ ဖရှိဖရဲပြန်ကြနေ၏။

သူမ မရှိသည့်ရက်များအတွင်း ဝမ်းလီသည်ဖြစ်သလိုနေထိုင်စားသောက်ခဲ့ရဟန်ရှိလေသည်။

ချင်းချင်းသည် ဝမ်းလီပြန်လာလျှင်စားသောက်နိုင်ရန် အဆင်သင့်ချက်ပြုတ်ထားလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ရေမိုးချိုး ကိုယ်လက်သန့်စင်လိုက်သည်။

စိတ်မောလူမောပင်ပန်းနေပြီဖြစ်ရာ နုတင်ပေါ်တက်ကာ လဲလျောင်းလိုက်လေ၏။

အိပ်ရေးပျက်ခဲ့သည့်ညပေါင်းများပြီဖြစ်၍ တစ်ခဏအတွင်း မှာပင် နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်မောကျသွားတော့သည်။

မည်မျှကြာသွားမှန်းမသိ။ အိမ်ရှေ့မှစကားသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကိုကြားလိုက်ရသဖြင့် လန့်နိုးလာလေ၏။ ချင်းချင်းသည် ကပ္ပာကယာလူးလိုမ့်ထကာ တံခါးကြားမှနေ၍ အပြင်ဘက်ချောင်းကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ သူမဘက်သို့ကျောပေးကာရပ်နေသူနှင့် ဝမ်းလီတို့ စကားပြောနေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

ဝမ်းလီက....

“သူတို့ ဒီကိစ္စသိသွားကြပြီဟုတ်လား”

ဟုထိတ်လန့်သောအသံဖြင့်မေးသည်။

ထိုလူက....

“ဟုတ်တယ်”

“ဆရာ... ကျွန်... ကျွန်တော်...”

ထိုလူကအေးတိအေးစက်ဖြင့်....

“မင်းအသုံးမကျလို့ပဲ၊ ရှမ်းစုကိုလွှတ်မထားနဲ့၊ သူ့ကိုယူဂူနဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တို့က အကူအညီပေးနေတယ်လို့ ငါပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

ဝမ်းလီခေါင်းငုံ့ထားလိုက်လေသည်။ ထိုလူက....

“မင်းဘာပြောချင်သလဲ”

၁၉၀ ♦ ဝတ္ထုအောင်

“ကျွန်တော်မှားပါတယ်ဆရာ”

“မှားတယ်ဆိုတာမကောင်းဘူး... မင်းရဲ့အမှားကပြင်လို့မရ
တဲ့အမှားဖြစ်နေပြီ၊ ခုဆိုရင် ကျင်းမြို့စားက တရားခံအစစ်ဟာ မင်း
မှန်းသိသွားပြီကွ”

ဝမ်းလီမျက်နှာဖြူဖပ်ဖြူရောင်ဖြစ်သွားလေသည်။

“ကျွန်... ကျွန်တော် ဒီတစ်ခါတော့ သူ့ကိုအပြတ်ရှင်းပျံ့မယ်
ဆရာ”

ထိုလူက....

“ရှမ်းစုကိုကူညီမဲ့လူတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်ပေါ်
လာတယ်ဆိုတာကို မင်းကမေ့ထားတာကိုး၊ လောကပေါ်မှာ စကား
များများမပြောသင့်ဘူးဆိုတာ မင်းနားလည်ထားဖို့ကောင်းတယ်”

“ကျွန်... ကျွန်တော်နားလည်ပါပြီဆရာ”

ထိုလူနှာခေါင်းရှုံ့လိုက်၏။

“နားလည်ပြီဟုတ်လား၊ ရယ်စရာတော်တော်ကောင်းတာပဲ”

“ဆရာ... ကျွန်... ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဒါတွေ အသာထားလိုက်စမ်းပါ... မကြာခင် ကျင်းမြို့စားတို့
ဒီကိုရောက်လာကြလိမ့်မယ်လို့ငါထင်တယ်”

“ဗျာ....”

ဝမ်းလီ ထိတ်လန့်သွားလေသည်။ ချောင်းမြောင်းနားထောင်
နေသောချင်းချင်းလည်း စိုးရိမ်ပူပန်လာသည်။

အကျည်းတန်ပလေးတီးစာရှင် (ဒုတိယ) ♦ ၁၉၁

အဒွိစ်မှန်ပေါ်ပေါက်သွားလျှင် သူမချစ်သည့်ဝမ်းလီမှာ ဒုက္ခ
ရောက်ရမည်မဟုတ်ပါလား။

ဝမ်းလီ၏ခန္ဓာကိုယ် တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်လာသည်။

“ကုန်... ကျွန်တော်ဘာလုပ်ရမလဲဆရာ”

“ဘာလုပ်ရမလဲဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်....”

“မင် စကားပြောတာသိပ်များနေပြီ... အခု ဘာမှလုပ်လို့မရ
တော့ဘူး... မင်းသေမှဖြစ်မယ်”

“ဗျာ....”

မမြော်လင့်သောစကားကြားလိုက်ရသည့်အခါ ဝမ်းလီမှာ
ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားလေသည်။ ထိုလူက....

“ဝမ်းလီ... မင်းအတွက်ရွေးချယ်စရာလမ်းမရှိတော့ဘူးကွ”

ပြောရင်း လက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်ရာ...

ဓားစာစ်လက်သည် ရုတ်တရက်ပစ်လွှင့်သွားပြီး ဝမ်းလီ၏ရင်
ဝဋ်စိုက်ဝင်သွားလေသည်။

“ဒုက်....”

“အာ....”

အောက်ဟစ်သံနှင့်အတူ ဝမ်းလီသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ အရပ်
ကြိုးပြတ်ကာကျသွားလေတော့၏။

၀၀၀၀

၁၉၂ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ချင်းချင်းသည် မမျှော်လင့်သောအဖြစ်အပျက်ကြောင့် ကြက်
သေသေသွားသည်။

ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မှုက တစ်ကိုယ်လုံး စိုးမိုးလွှမ်းမိုးသွား
လေသည်။ လှုပ်ရှားရန်မဆိုထားနှင့် အော်ဟစ်ရန်ပင် သတိမေ့နေ
တော့သည်။

ဆရာဟုအခေါ်ခံရသူက ဝမ်းလီ၏ရင်ဝဋ်စိုက်ဝင်နေသောဓား
ကိုဆွဲနှုတ်လိုက်သည်။ ဓားတွင်ပေကျနေသောသွေးများကို ဝမ်းလီ
၏အင်္ကျီနှင့်ပြန်သုတ်လိုက်သည်။

ဓားကိုသိမ်းဆည်းပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကိုတစ်ချက်စေ့ကြည့်လိုက်
၏။ ထိုလူ၏လှုပ်ရှားမှုမှာ အလွန်သိမ်မွေ့ညင်သာလှသည်။

သွေးအေးပြီး ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သူဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှား
ပေါ်လွင်နေပေသည်။

ထိုလူသည် တံခါးပေါက်ဆီသို့လှမ်းသွားလိုက်သည်။

ယခုထိ ကျောပေးထားဆဲဖြစ်၍ ထိုလူ၏မျက်နှာကို မတွေ့
မြင်ရသေးချေ။ တံခါးဝသို့ရောက်မှ ထိုလူသည် တံခါးကိုဆွဲပိတ်ရန်
ဟန်ပြင်ရင်း ဝမ်းလီကို သူညှိကြည့်လိုက်၏။

ထိုတဒင်္ဂအချိန်လေးမှာပင် ထိုလူ၏မျက်နှာကို ချင်းချင်းပြင်
တွေ့လိုက်ရတော့သည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ လူသတ်သမား မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း သိ
လိုက်ရသောအခါ ချင်းချင်းထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွား၏။

အကျဉ်းတန်ပလေး၏အမည် (ဒုဿိး) ❖ ၁၉၃

အကြောက်လွန်ကာ ရုတ်တရက်ခန္ဓာကိုယ်ပျော့ရွှေသွားပြီး
ကြမ်းပြင်ပေါ်ပုံလျက်သားလဲကျသွားလေတော့၏။

၀၀၀၀

လူသတ်သမားထွက်သွားပြီဖြစ်သည်။ မရှေးမနှောင်းမှာပင်
ဝမ်းလီ၏အိမ်လေးသို့ လူသုံးယောက်ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

ရှမ်းစု၊ ချမ်းချမ်းနှင့်ကျင်းမြို့စားတို့ဖြစ်ကြလေသည်။

ကျင်းမြို့စားက....

“ကဲ... မြန်မြန်လာ”

ပြောရင်း တံခါးတွန်းဖွင့်ကာအိမ်ထဲသို့လျင်မြန်စွာခုန်ဝင်သွား
လေသည်။ ရှမ်းစုနှင့်ချမ်းချမ်းတို့လည်း ထက်ကြပ်မကွာလိုက်ပါသွား
ကြလေသည်။

“ဝမ်းလီ... မင်း ပြေးလို့မရတော့ဘူး”

ကျင်းမြို့စားကအော်ပြောလိုက်သည်။

သို့သော် ကြမ်းပြင်ပေါ်လဲကျနေသည့်ဝမ်းလီကိုတွေ့မြင်သွား
ကြသည့်အခါ မိမိတို့ နောက်ကျသွားကြပြီဖြစ်ကြောင်း သဘော
ပေါက်လိုက်ကြသည်။

“သူလဲနှုတ်ပိတ်ခံလိုက်ရပြီ”

ချမ်းချမ်းရေရွတ်လိုက်သည်။

ကျင်းမြို့စားက....

၁၉၄ ♦ ထွဏ္ဍအောင်

“ဝမ်းလီသေပြီဆိုတော့ တရားခံအစစ်ကိုဖော်ထုတ်ဖို့ မလွယ်တော့ဘူးပေါ့”

ဟုညည်းလိုက်လေသည်။ ရှမ်းစုသည် ဝမ်းလီ၏အလောင်းကိုစစ်ဆေးကြည့်လိုက်ပြီး....

“လူသတ်သမားကသိပ်ပိရိတယ်... ဓားတစ်ချက်ထဲအသုံးပြုတယ်၊ ယုဂူကိုသတ်တဲ့လူနဲ့ဝမ်းလီကိုသတ်တဲ့လူဟာ တစ်ယောက်တည်းပဲဖြစ်ရမယ်”

ချမ်းချမ်းခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကျွန်မ နားလည်ပါပြီ... ယုဂူကိုသတ်သွားတဲ့လူဟာ ယုဂူနဲ့အတော်ကိုရင်းနှီးတဲ့လူတစ်ယောက်ပဲဖြစ်ရမယ်၊ သူဟာ ဝမ်းလီကိုလဲနှုတ်ပိတ်ပစ်လိုက်တယ်ဆိုတော့ လျှို့ဝှက်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ပဲဖြစ်ရမယ်”

ရှမ်းစုက....

“သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာစဉ်းစားရမယ်”

ထိုစဉ်....

“စဉ်းစားစရာမလိုပါဘူးရှင် တရားခံတယ်သူလဲဆိုတာ ကျွန်မသိပါတယ်”

စကားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဆို့နှင့်ကြွေကွဲသော စကားသံဖြစ်သည်။ ရှမ်းစု၊ ချမ်းချမ်းနှင့်ကျင်းမြို့စားတို့ ချာခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

အကျဉ်းတန်ဖလေး၏ဖူးစာရှင် (ဒုသိမ်း) ♦ ၁၉၅

ထိုအခါ အခန်းတွင်းမှထွက်လာသည့်ချင်းချင်းကိုတွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

“ချင်းချင်း....”

ရှမ်းစုဝမ်းသာအားရခေါ်လိုက်သည်။

ချမ်းချမ်းက....

“ရှင် ဘာကြောင့် ဒီလောက်တောင်ဖြစ်နေတာလဲ”

ဟု မကျေမနပ်ငေါက်လိုက်မှ ရှမ်းစုသတိဝင်လာပြီး ကိုယ်ရှိန်သပ်လိုက်လေသည်။ ချင်းချင်းသည် ဝမ်းလီ၏ချစ်သူဖြစ်သည်။

ဝမ်းလီသေဆုံးသွားပြီဖြစ်၍ သူမသည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာငိုကြွေးထားသည်။ မျက်လုံးများနီရဲမို့အစနေပြီး ဆံပင်များကလည်း ပွယောင်းယောင်းဖြစ်နေသည်။ ချမ်းချမ်းက....

“ချင်းချင်း... ရှင်ဘယ်လိုလုပ်ပြီးဒီကိုရောက်နေတာလဲ”

ချင်းချင်းက....

“ကျွန်... ကျွန်မ အစ်ကိုဝမ်းလီကိုတွေ့ချင်လို့ ဘာယုဂူဆီကတိတ်တဆိတ်ထွက်လာခဲ့တာပါရှင်၊ ဒီ... ဒီကိုရောက်တော့....”

သူမသည် စကားဆက်မပြောနိုင်ဘဲတန့်တန့်ငိုကြွေးလိုက်လေသည်။ ကျင်းမြို့စားက....

“မိန်းကလေး... တရားခံအစစ်ကိုမင်းသိတယ်ဆိုတာ တကယ်ပဲလား”

ချင်းချမ်းခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

၁၉၆ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“ကဲ... ဘယ်သူလဲပြောပါဦး”

ချင်းချင်းကတစ်ချက်ရှိကဲလိုက်ပြီး....

“သိုင်းရာဇာဖုတောက်ပါရှင်”

မမျှော်လင့်သောစကားကြားလိုက်ရသဖြင့်....

“ဟင်....”

“ဟာ....”

ရှမ်းစုတို့ တအံ့တဩဖြစ်သွားကြကုန်တော့သည်။ ချင်းချင်းက ဝမ်းလီနှင့်သိုင်းရာဇာဖုတောက်တို့ပြောဆိုနေကြခဲ့ပုံများ၊ ဝမ်းလီကို နှုတ်ပိတ်ပစ်လိုက်ပုံများကို ရှင်းလင်းပြောပြလိုက်လေသည်။

“ကျွန်မ အခန်းထဲမှာရှိနေတာမသိလို့ အခုလို အသက်ချမ်းသာရာရခဲ့တာပါ။ နို့မဟုတ်ရင် ကျွန်မကိုလဲနှုတ်ပိတ်သွားမှာသေချာပါတယ်ရှင်”

ရှမ်းစု၊ ချမ်းချမ်းနှင့်ကျင်းမြို့စားတို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ကျင်းမြို့စားက....

“မိန်းကလေးပြောတာသေချာပါတယ်နော်”

သေချာသလောက်ရှိနေသည့်တိုင် မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်နေလေသည်။ ချင်းချင်းက....

“အစ်ကိုဝမ်းလီသေဆုံးသွားပါပြီ... ကျွန်မ လိမ်ပြောစရာအကြောင်းမရှိတော့ပါဘူးရှင်”

အကျဉ်းတန်ဖလေး၏စာရှင် (ဒုတိယ) ❖ ၁၉၇

ကျင်းမြို့စားသက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ဒီအတိုင်းမှန်နေရင် ယုဂ္ဂ အသတ်ခံလိုက်ရတာ ကျုပ်အပြစ်မကင်းနိုင်တော့ဘူး”

ချမ်းချမ်းကနားမလည်နိုင်ဘဲ....

“ဘာဖြစ်လို့လဲရှင်”

ဟုမေးလိုက်သည်။

ကျင်းမြို့စားက....

“ယုဂ္ဂက ဝမ်းလီအကြောင်းကိုသိနေပြီဆိုတာ ကျုပ်က သိုင်းရာဇာဖုတောက်ကိုပြောပြခဲ့မိတယ်၊ ဒါကြောင့် သူကကျုပ်ထက်အရင် ယုဂ္ဂဆီကိုအရောက်သွားပြီးနှုတ်ပိတ်ပစ်လိုက်တာပဲ”

ချမ်းချမ်းက....

“ကျွန်မတို့ ဒီအတိုင်းနေလို့မဖြစ်ဘူး၊ တစ်ခုခုလုပ်ရတော့မယ်”

ကျင်းမြို့စားအံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“စိတ်ချ... သူ့အကြောင်းကို ဘယ်သူမှမသိနိုင်ဘူးလို့ ထင်နေဦးမှာပဲ၊ ကျုပ်တို့နောက်မကျသေးပါဘူး... သွားတွေ့ကြတာပေါ့”

“ကောင်းတယ်... အခုပဲသွားကြရအောင်”

သူတို့သည် အိမ်ထဲမှပစ်သွက်သွက်ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

၁၉၈ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ရှမ်းစုတို့ ခပ်သွက်သွက်ထွက်သွားလာခဲ့ကြရာ....

လမ်းကြားလေးတစ်ခုအတွင်းသို့ရောက်သည့်အခါ....

ခြေသံများကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်ကိုကြားလိုက်ရလေသည်။

လူတစ်စု ရုတ်ခြည်းထွက်ပေါ်လာကြပြီး ရှမ်းစုတို့အား ဝိုင်းရံထားလိုက်ကြလေသည်။

ကျင်းမြို့စားရယ်မောလိုက်သည်။

“အတော်ပဲ မင်းတို့ရောက်လာကြပြီဆိုတော့ ငါတို့လာစရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့”

သူတို့အားဝိုင်းရံထားသူများမှာ လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းမှလူများဖြစ်ကြောင်းသဘောပေါက်မိကြသဖြင့် ရှမ်းစုနှင့်ချမ်းချမ်းတို့ကတိုက်ခိုက်ရန်အသင့်ပြင်ထားလိုက်ကြသည်။

ကျင်းမြို့စားက....

“ကဲ... မင်းတို့ခေါင်းဆောင်ဘယ်မှာလဲ၊ ခေါ်လိုက်စမ်းပါ”

ရုတ်တရက် လူတစ်ယောက်ရှေ့သို့လှမ်းထွက်လာပြီး....

“ခင်ဗျား ကျင်းမြို့စားမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... မင်းဘာပြောချင်လို့လဲ”

“ခင်ဗျားသိထားတာတွေကိုမဖော်ဘဲ နှုတ်ပိတ်နေမယ်ဆိုရင် ရွှေပိဿာချိန်တစ်ထောင်ရမယ်၊ ပြီးတော့ ထိုက်တန်တုံရာထူးတစ်ခု ခုလဲရမယ်... ဘယ်နှယ်လဲ”

အကျဉ်းတန်ဖလေးပါးစာရှင် (ဒုသိမ်း) ❖ ၁၉၉

ကျင်းမြို့စားကမဲ့ပြီးပြီးကာ....

“ဒါပဲလား”

ဟုမေးလိုက်၏။ ထိုလူက....

“နောက်တစ်ခုရှိသေးတယ်”

“ပြောပါ”

“ခင်ဗျားပါးစပ်ကိုကျုပ်တို့ပိတ်ပေးဖို့ပဲ”

ထိုလူစကားအဆုံးတွင်....

“ဟား... ဟား... ဟား”

ကျင်းမြို့စားက ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ဤတွင် အနက်ရောင်ဝတ်ကာရုပ်ဖျက်ထားကြသူများသည် ကျင်းမြို့စားတို့ကိုစည်းရုံးသိမ်းသွင်း၍ရမည်မဟုတ်ကြောင်း နားလည်သဘောပေါက်သွားကြကာ....

“တိုက်ကြဟေ့”

“ယား...”

ငြာသံပေးကာ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးဝင်တိုက်ခိုက်ကြတော့၏။

ကျင်းမြို့စား၊ ရှမ်းစုနှင့်ချမ်းချမ်းတို့ကလည်း ပြန်လည်ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြရာ လမ်းကြားအတွင်း၌ ပြင်းထန်သောတိုက်ပွဲဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

ကျင်းမြို့စား၊ ရှမ်းစုနှင့်ချမ်းချမ်းတို့မှာ ထိပ်တန်းသိုင်းပညာတတ်မြောက်ထားကြရာ....

၂၀၀ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ရန်သူများမှာ လွယ်လွယ်ကူကူအနိုင်မရနိုင်တော့ချေ။

အနိုင်မရသည့်အပြင်....

“ဝုန်း....”

“အာ....”

“အမယ်လေး....”

စူးရှသောအော်ဟစ်သံများနှင့်အတူ...

တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်လဲကျသွားကြသည်။

တိုက်ပွဲမှာရှုပ်ထွေးနေပြီး အခြေအနေကိုခန့်မှန်း၍မရချေ။

သို့သော် လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းမှလူများသည် တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် ထပ်မံရောက်လာကြ၏။ အင်အားများပြားလွန်းလှသဖြင့် ကြာသော် ရှမ်းစုတို့အခက်ကြုံလာကြတော့သည်။

ရှမ်းစုက....

“ချမ်းချမ်း... မင်းဒီကထွက်သွားရင်ကောင်းလိမ့်မယ်”

ဟုပြောလေသည်။

ချမ်းချမ်းက....

“မသွားဘူးဆိုရင်ကော”

“မင်း ဒုက္ခရောက်သွားလိမ့်မယ်”

“ရှင်ကော”

“ကျုပ်အတွက်မပူပါနဲ့”

“အန္တရာယ်ကြုံတိုင်း ကျွန်မက ရှင့်ကိုထားပြီးထွက်ပြေးတယ်

အကျဉ်းတန်းပလေးစာရှင် (ဒုတိယ) ❖ ၂၀၀

လို့ထင်နေတယ်မဟုတ်လား။ ဒီတစ်ခါ ကျွန်မသွားစရာအကြောင်း မရှိတော့ပါဘူးရှင်”

“ချမ်းချမ်း....”

“ရှင်သာမြန်မြန်ထွက်သွားပါ”

“ကျုပ်ဘယ်တော့မှမသွားဘူး”

ရှမ်းစုသည် ရန်သူများကိုပြင်းပြင်းထန်ထန်တိုက်ခိုက်လိုက် ၏။ တိုက်ပွဲမှာကြောက်ခမန်းလိလိပြင်းထန်လာသည်။

ထိုအချိန်တွင် အနက်ရောင်လူရိပ်တစ်ခုသည် တိုက်ပွဲအတွင်း သို့ ရိပ်ခနဲခုန်ဝင်လာပြီး ကျင်းမြို့စားကိုအလစ်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

“သတိထား”

ချမ်းချမ်းက လှစ်ခနဲတွေ့မြင်လိုက်သဖြင့်အော်ဟစ်သတိပေး လိုက်သည့်ကြားမှပင် ကျင်းမြို့စားမရှောင်နိုင်ဘဲ....

“ဝုန်း....”

“အာ....”

အဝေးသို့လွင့်စဉ်သွားတော့၏။

“ဟား... ဟား... ဟား”

ထိုလူ သဘောကျစွာရယ်မောလိုက်လေသည်။ သူ၏ရယ် မောသံကြောင့် ရှမ်းစုနှင့်ချမ်းချမ်းတို့ သူ့ကိုမှတ်မိသွားကြ၏။

“သိုင်းရာဇာဖုတောက်”

မှန်သည်။

၂၀၂ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ကျင်းမြို့စားအားတိုက်ခိုက်လိုက်သူမှာ သိုင်းရာဇာဗုတောက် ဖြစ်သည်။ သိုင်းရာဇာဗုတောက်က....

“ငါဟာလျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်ဆိုတာကော လူငယ်သိုင်း သမားတွေကိုသုတ်သင်ခဲ့သူဆိုတာကော မင်းတို့သိနေမှတော့ လွှတ် ပေးလို့ဘယ်ဖြစ်တော့မှာလဲကွ”

ဟုပြောကာ ရှမ်းစုနှင့်ချမ်းချမ်းတံသို့ခုန်ဝင်လာလေသည်။
ထိုစဉ်မှာပင်....

အဝေးတစ်နေရာမှ သာယာညင်းပျောင်းသောပလ္လေသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကိုကြားလိုက်ရလေ၏။

ပလ္လေသံသည် အလွန်ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းလှသည်။

သို့သော် ပလ္လေသံကိုနားစွင့်လိုက်သည်နှင့် စိတ်အာရုံတွေပြား ပြီး သွေးများဆူပွက်လာသည်ဟုခံစားလိုက်ကြရလေသည်။

သိုင်းရာဇာဗုတောက်က....

“စိတ္တဇပလ္လေသံ”

အထိတ်တလန့်ရေရွတ်လိုက်၏။

ပလ္လေသံသည် တစ်စထက်တစ်စစူးရှကျယ်လောင်လာ၏။

ပလ္လေသံစဉ်မြင့်တက်လာသည်နှင့်အမျှ ရင်ထဲမှအသည်း က လီစာများပြောင်းပြန်ဖြစ်ကုန်သည်ဟု ခံစားလိုက်ရလေသည်။

ချမ်းချမ်းက....

“ပလ္လေသံကိုနားမထောင်နဲ့”

အကျဉ်းတန်ပလေး၏ဖူးစာရှင် (ဒုသိမ်း) ❖ ၂၀၃

အသိပေးရင်း ရှမ်းစု၏ပခုံးပေါ်မှသွေးကြောတစ်နေရာဆီသို့ လက်ညှိုးဖြင့်လှမ်းထောက်လိုက်၏။

မမျှော်လင့်ဘဲခံလိုက်ရခြင်းကြောင့် ရှမ်းစုမရှောင်နိုင်တော့ဘဲ သွေးကြောပိတ်ခံလိုက်ရလေတော့သည်။

တစ်ကိုယ်လုံးမလှုပ်မယှက်ဖြစ်သွားပြီး... ဘာသံမှမကြားရ တော့ပါ။ သို့သော် မျက်လုံးအစုံကပတ်ဝန်းကျင်ကိုတွေ့မြင်နေရသေး သဖြင့် အလွန်ထူးဆန်းသောအဖြစ်အပျက်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရလေ တော့သည်။

၀၀၀၀

ပလ္လေသံသည် အဆက်မပြတ်ထွက်ပေါ်နေ၏။

သံစဉ်မှာ တစ်စထက်တစ်စမြင့်တက်လာ၏။

လေမုန်တိုင်းတိုက်သလို... တောင်ပြိုသလို၊ မိုးကြိုးပစ်သလို ပင်လယ်ပြင်၌လှိုင်းတံပိုးများထကြွသလို ပြင်းထန်ကာကြောက်မက် ဖွယ်ကောင်းလှသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသည့်လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းသားများသည် အော်ဟစ်ညည်းညူကာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်မြေပေါ်လဲကျ သွားကြလေသည်။

ကျင်းမြို့စား၊ ချမ်းချမ်းနှင့် သိုင်းရာဇာဗုတောက်တို့သည် မြေပေါ်တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ချလိုက်ကြပြီး....

၂၀၄ ♦ ဝတ္ထုအောင်

ပလ္လေသံကို အတွင်းအားဖြင့်ခံတွန်းလှန်ကြလေသည်။

ရှမ်းစု၏အမြင်တွင် ကျင်းမြို့စားနှင့်သိုင်းရာဇာဗုတောက်တို့သည် ပြင်းလန်သောဝေဒနာတစ်စုံတစ်ခုကိုခံစားနေကြရဟန်ရှိသော်လည်း ချမ်းချမ်းမှာမူ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ဘာမှဖြစ်ဟန်မတူချေ။

တဖြည်းဖြည်း လမ်းကြားအတွင်း၌မတ်တတ်ရပ်နေနိုင်သူဟူ၍ရှမ်းစုတစ်ယောက်သာကျန်တော့သည်။

လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းသားအားလုံးလိုလို မြေပေါ်လဲကျကာသတိလစ်မေ့မျောနေကြပြီဖြစ်လေသည်။ ထိုအခါမှ ပလ္လေသံလည်း တဖြည်းဖြည်းရပ်တန့်သွားလေတော့၏။

၀၀၀၀

BURMESE
CLASSIC
COM

အကျည်းတန်ပလေး၏ဖူးစာရှင် (ဒုသိမ်း) ♦ ၂၀၅

ပလ္လေသံရပ်တန့်သွား၏။ ချမ်းချမ်းသည် ခုန်ထလာပြီး ရှမ်းစုအားသွေးကြောဖြင့်ပေးလိုက်လေသည်။ ကျင်းမြို့စားနှင့်သိုင်းရာဇာဗုတောက်တို့လည်းထရပ်လာကြသည်။

ချမ်းချမ်းကဆေးလုံးလေးတစ်လုံးထုတ်ကာ....

“ဦး... မြန်မြန်သောက်လိုက်ပါ”

ကျင်းမြို့စားကိုပေးလိုက်သည်။ ကျင်းမြို့စားလည်း ဘာမှမမေးဘဲ ဆေးလုံးကိုယူကာသောက်ချလိုက်လေသည်။

တစ်ခဏအတွင်းပင်ဖြူဖပ်ဖြူရောင်ဖြစ်နေသောသူ၏မျက်နှာတွင် သွေးရောင်များလွှမ်းလာ၏။ အလွန်ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပုံရှိရာမှလန်းလန်းဆန်းဆန်းဖြစ်လာလေတော့သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်မိန်းကလေး”

ဟုကျင်းမြို့စားကပြောလိုက်လေသည်။

ချမ်းချမ်းက....

“ကိစ္စမရှိပါဘူးရှင်”

ကျင်းမြို့စားက....

“သူ့ကိုအလွတ်ပေးလို့မဖြစ်ဘူး”

သိုင်းရာဇာဗုတောက်ကိုညွှန်ပြကာပြောလိုက်သည်။

ချမ်းချမ်းရယ်မောလိုက်သည်။

“မပူပါနဲ့ရှင်... မေမေ့ရဲ့စိတ္တပလ္လေသံကြောင့် သူ့ရဲ့အတွင်းအားတွေပျက်စီးသွားပါပြီ။ သိုင်းပညာအသုံးပြုလို့မရတော့ပါဘူး”

၂၀၆ ❖ ဝတ္ထုအောင်

မှန်သည်။ သိုင်းရာဇာဖုတောက်သည် နာလန်ထစ် လူမမာ တစ်ယောက်ပမာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာရပ်နေ၏။ တစ်ကိုယ်လုံးတုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်နေသည်။ ကျင်းမြို့စားသည် ချမ်းချမ်းပြောလိုက်သည့်စကားကြောင့်တအံ့တဩဖြစ်သွားပြီး...

“မိန်းကလေးအမေရဲ့စိတ္တဇပလွေသံ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

ကျင်းမြို့စားက...

“စိတ္တဇပလွေသံကို တောင်ပင်လယ်ကအတုမဲ့ဒေဝီတစ်ဦးပဲ အသုံးပြုတတ်တာ၊ မိန်း... မိန်းကလေးက အတုမဲ့ဒေဝီရဲ့သမီးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

ရှမ်းစုသည် ကြားလိုက်ရသောစကားကိုမယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားလေသည်။ ချမ်းချမ်းသည် အတုမဲ့ဒေဝီ၏သမီးဖြစ်နေသည်မဟုတ်ပါလား။ ချမ်းချမ်းကရှမ်းစုကိုပြုံးပြလိုက်ပြီး...

“အစ်ကိုမယ့်ဘူးလား”

“ကျုပ်... ကျုပ်...”

ရှမ်းစုဘာပြောရမှန်းမသိဘဲ တစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြစ်နေသည်။

ချမ်းချမ်းက....

“မေမေက ကျွန်မကိုအိမ်ထောင်ချပေးမယ်ဆိုတော့ ကျွန်မရဲ့ အိမ်ထောင်ဘက်ဟာ ဘယ်လိုလူစားမျိုးဖြစ်မလဲဆိုတာသိချင်လို့ တောင်ပင်လယ်ကထွက်လာပြီး ရုပ်ဖျက်စုံစမ်းနေခဲ့တာပါရှင်”

အကျည်းတန်ပလေး၏ဖူးစာရှင် (ဒုလိမ်း) ❖ ၂၀၇

ပြောပြောဆိုဆို မျက်နှာပေါ်မှမျက်နှာဖုံးတုကို ခွာချလိုက်ရာ ချမ်းချမ်းသည် အရပ်ဆိုးအကျည်းတန်မလေးတစ်ယောက်မဟုတ်တော့ဘဲ နတ်မိမယ်တမျှအလွန်ချောမောလှပသူလေးဖြစ်နေတော့သည်။ ချမ်းချမ်းက....

“ကျားတောင်ကုန်းမှာ အစ်ကိုဒုက္ခရောက်ကတည်းက အစ်ကိုဟာ မတရားအကောက်ကြိမ်ရတဲ့လူဖြစ်မှန်းသိလို့ ကူညီဖို့ဆုံးဖြတ်ပြီး နှင်းတောထဲမှာဒုက္ခရောက်နေချင်ဟန်ဆောင်ခဲ့တာပါ”

ချမ်းချမ်းကရှင်းပြသဖြင့် အဖြစ်အပျက်များကို ရှမ်းစုသဘောပေါက်သွားသည်။ ထိုစဉ်....

“တူ...”

ပလွေသံတစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာ၏။

“ဟော... မေမေခေါ်နေပြီ”

ချမ်းချမ်းကရေရွတ်ရင်း ကျင်းမြို့စားဘက်လှည့်ကာ...

“လျှို့ဝှက်ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင် ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတာပေါ်ပေါက်လာပါပြီ၊ ဦးပဲဆက်ပြီးတာဝန်ယူလိုက်ပါနော်”

ကျင်းမြို့စားကချက်ချင်းပင်ဦးညွှတ်ကာ....

“စိတ်ချပါ... သူတို့ကိုတရားဥပဒေအရ အရေးယူအပြစ်ပေးနိုင်အောင်ကျုပ်ဆောင်ရွက်လိုက်ပါ့မယ်”

ချမ်းချမ်းကရှမ်းစုဘက်သို့လှည့်ကာ....

“ကဲ... ကျွန်မတို့သွားဖို့”

၂၀၈ ♦ ဝတ္ထုအောင်

ရှမ်းစု ရင်ထဲဖော်မပြနိုင်အောင်ဝမ်းသာသွားသည်။ ချမ်းချမ်းသည် သူ့အား တောင်ပင်လယ်သို့ခေါ်သွားမည်မဟုတ်ပါလား။

ဤသို့ဆိုလျှင်....

“ကျုပ်... ကျုပ်က....”

“ဘာလဲ... အစ်ကိုမလိုက်ချင်ဘူးလား”

“လိုက်... လိုက်မှာပေါ့ဦးမရယ်”

“ခစ်... ခစ်... ခစ်”

ရှမ်းစု ထစ်ထစ်ငဲ့ငဲ့ဖြစ်နေသည်ကိုကြည့်ကာ ချမ်းချမ်းက ရယ်မောလိုက်၏။ ထို့နောက်....

“သွားကြစို့”

ပြောပြောဆိုဆို ရှမ်းစု၏လက်ကိုဆွဲကာပြေးလွှားသွားလေသည်။ ရှမ်းစုလည်း ယောင်တီးယောင်တနှင့် လိုက်ပါသွားလေတော့သတည်း။

ပြီး၏။

